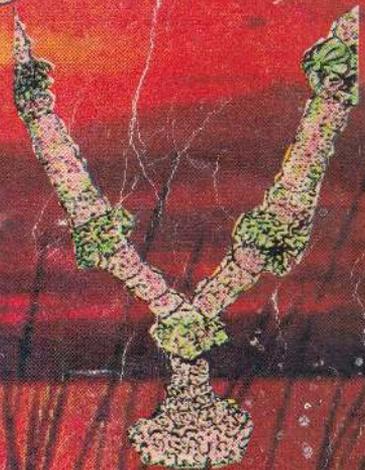

யோக சித்தியு

சுவாமி. தியாகசோமாஸ்கந்தராஜாக் குருக்கள்

(B. A Dip-in-Edu)

நெல்லண்டையான்

१६

68

கல்வியே கருந்தனம்

யோக சீத்து

அன்னபூர்ணே ஸ்தா பூர்ணே சங்கரப்ராண வல்லபே!
ஞான வைராக்கிய ஸித்யர்த்தம் பிஷாம்பதேஹி
ச. பார்வதி!!

வேதாரணியம் குருக்கள் பரம்பரை 6 வது
தலைமுறையைச் சேர்ந்த

சிவநீ கந்த தியாகராஜாக் குருக்கள்

அவர்களின் மகன்

சைவசித்தாந்த பண்டிதர்

சிவநீ தியாக. சேரமரஸ்கந்தராஜாக் குருக்கள்

B.A. (Cey.) (Dip.in.Edu)

யா/ ஹாட்லிக் கல்லூரி ஆசிரியர்.

நெல்லண்டைப் பத்திரகாளியம்மன் கோவில் பிரதமகுரு,
தும்பளை இலட்சுமணன் தோட்டம் அருள்மிகு வீரமாகாளி அம்மன்
வடபத்திரகாளியம்மன் தேவஸ்தானம்
தேவஸ்தானாதிபதி, ஆதீனகர்த்தா.

நெல்லண்டை

இலட்சுமணன் தோட்டம்

தும்பளை,

பருத்தித்துறை.

அவர்களால் இந்நூல் ஆக்கப்பட்டது.

நெல்லண்டையான் வெளியீடு :

இலக்கம் 07.

நூலின் பெயர் : **யோகசீத்து**

ஆசிரியர் : சைவசித்தாந்த பண்டிதர்
சிவமூர் தியாக. சோமஸ்கந்தராஜாக் குருக்கள்

முகவரி : நெல்லண்டை,
தும்பளை,
பருத்தித்துறை.

மொழி : தமிழ்.

பதிப்பு : முதலாம் பதிப்பு, சித்திரபானு வருடம்
பங்குனித்திங்கள் 17ம் நாள்.

ஆண்டு : 2003.03.31.

உரிமை : நூலாசிரியர்

நினைவுக்குரியவர்: செல்வன் சிரஞ்சீவி "**சே. சித்பவன்**"

வெளியீடு : நெல்லண்டையான் வெளியீட்டுக் கழகம்

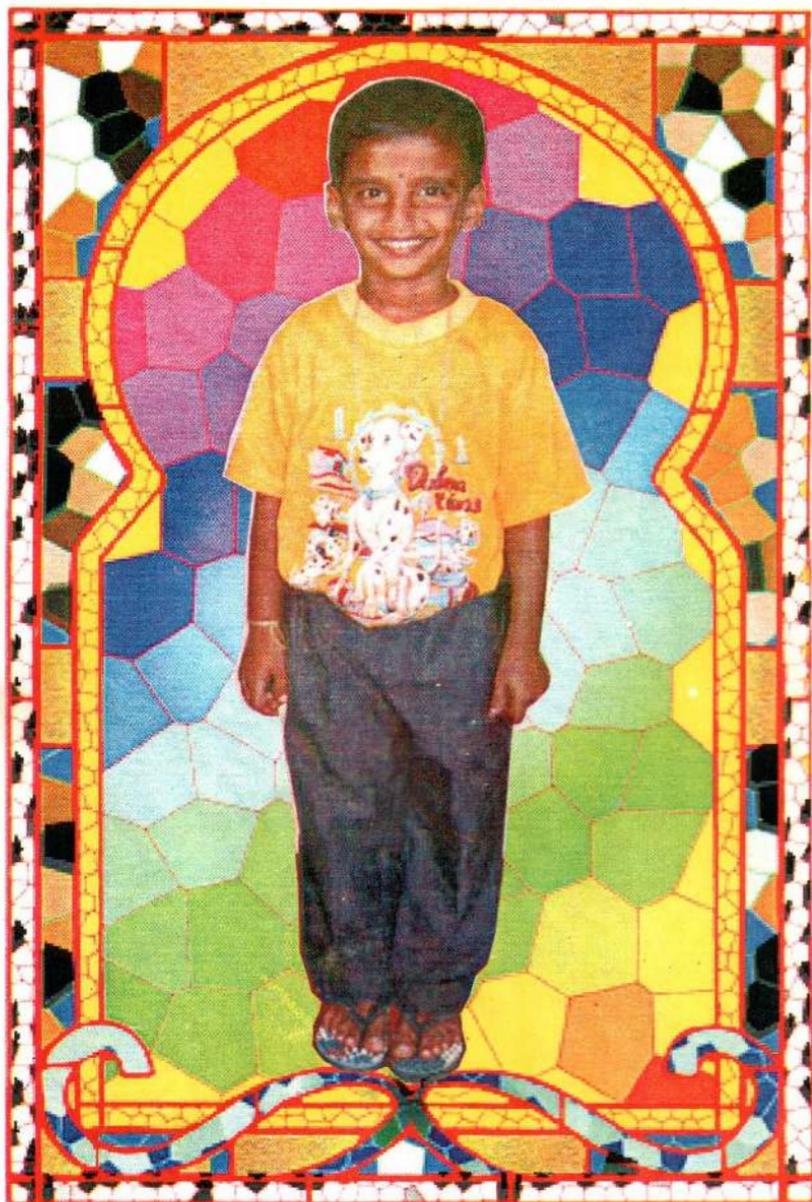
வெளியீட்டு இலக்கம் : 07

அச்சகம் : தமிழ்ப்பூங்கா (மல்ரி ஓவ்செற்) பதிப்பகம்
நெல்லியடி, கரவெட்டி.

பெருகுளடக்கம்

1. பிரார்த்தனை உரைகள்	i - xii
2. அணிந்துரை	xii - xiii
3. முன்னுரை	xiv - xv
4. யோகம் தரும் திருநீற்றின் தெய்வநலம்	1 ~ 10
5. பசுவின் பெருமை	10 ~ 17
6. வெப்புநோய் தீர்த்த வெண்ணீறு	17 ~ 18
7. திருநீற்றுப் பதிகம்	18 ~ 19
8. சிவசின்னத்தின் அவசியம்	20 ~ 21
9. திருநீற்றைப் பற்றிக் கூறும் நூல்கள்	21 ~ 26
10. திருநீற்றின் வகை	26 ~ 39
11. திருநீறு	40 ~ 44
12. திருநீறு அண்டான விதி	44 ~ 46
13. நீறணிவார் பெருமை	47 ~ 50
14. பசுவிற்கு பணிவிடை செய்வதால்	51 ~ 52
15. கோமாதாவை அவமதிப்பது	52 ~ 53
16. பசுபக்தியின் பெருமை	54 ~ 59
17. பசு பராமசிப்பின் பயன்	59 ~ 62
18. பசுவுக்குத் தொண்டு செய்வதன் பயன்	62 ~ 70
19. தருமத்தின் பலிமேடையில்	71 ~ 75
20. மேய்ச்சல் நிலம்	75 ~ 76
21. எங்களது பசுத்தாய்	76 ~ 79
22. பசுவின் விலை	79 ~ 84
23. கோமாதாவைப் போற்றி ஒரு மந்திரம்	84 ~ 91

24. பகவினைத் தேர்ந்தெடுத்தல்	91 ~ 94
25. பகவின் பால் வளம்.....	94 ~ 96
26. யோகம் தரும் சாதனை நிலையம் ஆலயம்	97 ~ 115
27. சிம்முத்திரை பற்றிய விளக்கம்	115 ~ 123
28. நவக்கிரக வழிபாட்டின் பலன்	123 ~ 128
29. திருவிழாக்களின் பலன்கள்	128 ~ 134
30. சிவசின்னங்கள் அணிவதன் பலன்	134 ~ 139
31. திருமுறைகளைப் படிப்பதன் பலன்	139 ~ 145
32. வினைகளின் பயன்	145 ~ 150
33. யோகம் தரும் உருத்திராக்க ஐயம்	151 ~ 152
34. உதவிய நூல்கள்	153
35. கண்ணீர் அஞ்சலிகள்	154 ~ 176

சிவநீ தியாக சேரமாளஸ்கந்தராஜரக் குருக்கள்
அவர்களின் புதல்வன்

சித்பவன்

பிள்ளைத் தமிழ் ஆனவனே!

த. கலாமணி விரிவுரையாளர்
(கல்வியுற்தீடம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்)

இலட்சுமணன் தோட்டத்து இலங்குநல் குடும்பத்தில்
துலங்க வந்த குழந்தையுண்ணைக் காக்கவென நாம் துதித்தோம்
கலக்கமெலாம் கடிதேகக் கால்மடக்கிக் கையுன்றிச்
செங்கீரை ஆடியதில் சித்தம் மகிழ்ந்திருந்தோம்

பலத்தகுரல் எடுத்து நாளும் பத்ததியும் பண்இசையும்
பாலாஉன் நாஅசைக்கத் தாலேலோ பாடிநின்றோம்
கலகலத்துக் களிசூர்ந்து கையிரண்டும் சேர்ந்திசையப்
பொலபொலெனச் சப்பாணி கொட்டியதைப் பார்த்திருந்தோம்.

இலச்சையின்றி இச்சைகொண்டு சிந்தையதைச் சிவமாக்கி
அத்துவிதம் அருள்முத்தம் பித்தமுற வேண்டிநின்றோம்
குலத்துமுதற் குணக்குன்றே குமரா குறைதவிர்ந்து
கோலநடை காட்டிவர வாராணை பாடிநின்றோம்.

நிலத்துள்ளோர் நின்னோடாட நிகரில்லா நிலமைகண்டு
வளருமோர் அம்புலியை வாவென்று அழைத்திருந்தோம்
நலம்பெருக நானிலத்து அனைத்தொலியும் ஓரொலியாய்
சிறுபறையில் ஓங்காரம் முழங்கியதைச் செவிமடுத்தோம்

புலம்பெயராச் சிந்தையெனும் சிறுகுடியில் குடிபுகுந்தே
சிறுநிலில் சிதையாத சீர்மியமாம் செம்மைகண்டோம்
தலம்புகழும் தாற்பரியம் தேரோட்டத் தாரணியில்
சிறுதேர் உருட்டிநின்ற சங்கைகண்டு சிலிர்சிலிர்த்தோம்.

கலகலக்கும் குழந்தைமையில் களிப்புடனே கருமமெலாம்
துலங்கும் படிஇயற்றிப் பிள்ளைத்தமிழ் ஆனவனே
சலசலப்பு ஏதுமின்றிச் சடுதியில் சென்றனையோ
அலமந்தோம் அவதியுற்றோம் அரவணைக்க வருவாயோ!.

சீந்தையில் நிறைந்த சித்பவன்

மழலைகளுள் மாணிக்கமே!
 என்னும் மலர்ந்தமுகம், இதம் காட்டும் அன்புருவம்
 குள்ள உருவென்றானும் உன் குணம்புகளோ மிக அதிகம்
 பள்ளி முழுதும் உனக்குத்தான் சொந்தமென்று துள்ளித் தீர்ந்தவனே.
 அன்புத் தொல்லை பலதந்து ஆடியோடியத் தீர்ந்து விட்டு
 முல்லைச் சீர்ப்பாளையே முடிவைப்பாய் உன்குணம்பை
 சங்கீரத்தில் தலைகீழாய் நீ செய்த சாகசங்கள்
 ஊஞ்சலில் நீ ஏற ஆடி நின்ற அந்த நாட்கள்
 அரங்குச் சுவாலேறி அந்தரத்தில் குதித்த செயல்
 தரம் ஒன்று "B" வகுப்பில் கலகலக்க வைத்த நாட்கள்
 அன்பாகத் தண்டனையை உனக்கு அளிப்போம் என்றெனின்
 ஐயா! என்று ஆசையுடன் அருகழைத்தால்
 முத்துப்பல் வர்சை காட்டியே முள்வந்து
 நனைத்து வைத்த தண்டனையை மறக்க வைத்தவனே
 திருநீற்றுப் பூச்சென்னை, செஞ்சந்தனம் பொட்டென்ன
 குருக்கள் ஐயாவைப் போல் நீ தரித்த வேடமென்ன
 தீர்த்தமொடு சந்தனமும் குங்குமமும் கொண்டு வந்து
 தளிரிக்காரங்களால் தந்துவிட்ட அந்த நாட்கள்!

ஆலயத்தில் இன்று வந்து அமைதிபாக இருக்கையிலும்
 அம்பாளின் முன்பாக உன்னுருவே தோன்றுதையா
 எதிர்காலக் குருக்கள் என்று கற்பனையில் உறையிருத்திக்
 கண்ட கனவெல்லாம் காலனவன் கலைத்து விட்டான்
 நத்திரை செய்கையிலும் நீள் வகுப்புக்குள் செல்கையிலும்
 முத்திரை பதித்தது போல் சித்பவனே!
 உன்னுருவம் மோகனமாய் கழலுதையா
 முவுலகும் மறக்குதையா
 அன்பாக எம்முடனே
 அவையிலே நியிருந்த சொற்பநாள் நனைவுகளை
 எம்மளத்தில் நாம்ருத்தி என்னும் நீ இறைவனுடன்
 இனிதருக்க வேண்டுகின்றோம்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

ம. கணபதிப்பிள்ளை

அதிபர்

யா/ தும்பளை சிவப்பிரகாச மகா வித்தியாலயம்.

HARTLEY COLLEGE

POINT PEDRO.

PRINCIPAL :
Mr.V.PATHMANATHAN
 B.Sc.Dip-in- Ed.
 S.L.P.S. -I

DEPUTY PRINCIPAL
Mr.N.GUNASEELAN
 B.Sc.Dip-in- Ed.
 S.L.T.S. - I

Founded 1838

☎ 021-2263292

ஆத்மசாந்திப் பிரார்த்தனை

சோமாஸ்கந்தராஜாக்குருக்கள் சித்பவன் அவர்கள் திடீரென அகால மரணமடைந்தார் என்ற செய்தி கேட்டு துணுக்குற்றோம். எமது கல்லூரி ஆசிரியர் அவர்கட்கு இந்த இழப்பு ஈடுசெய்ய முடியாதது. அன்னையின் அடிமலர்களை அர்ச்சிக்கும் குடியில் பிறந்தவர். அவருக்கு அந்த அன்னையே ஆறுதல் தர வேண்டும். நீரிலே கலந்த ஆத்மா திருவருள் பேறு என்ற நீரில் திளைக்க வேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல இறையருளை வேண்டிப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

அதிபர்,
 ஆசிரியர்கள்
 24.03.2003

Phone (04112) 22115
Fax 24305

Email : Skmkanciamd 3 vsnl net in

Sri Chandramouleeswaraya Namaha
Moolamnaya Sarvagnapeeta
His Holiness Sri Kanchi Kamakoti
Peedathipathi
Jagadguru Sri Sankaracharya Swamigal
SRIMATAM SAMSTHANAM
No 1 Salai Street, Kancheepuram - 631502
Date 20.03.2003.

அருளாசியுரை

Sivasri Thiyaga Somaskandarajah Kurukkal

யோகம் தரும் சாதனை நிலையம் ஆலயம், யோகம் தரும் திருநீற்றின் தெய்வநலம், யோகம் தரும் உருத்திராக்க ஜெபம் என்ற தலையங்கங்களுடன் நீங்கள் அனுப்பிய கையெழுத்து பிரதியை வாசித்தேன். நித்திய வழிபாட்டை நியமமுடன் செய்பவர்களுக்கு உகந்தது, சிறந்த பிரயோசனம் அளிக்கும் என்பது உறுதி. இத் தெய்வ செயல்கள் அனைத்தும் சிறப்புற வேண்டும் என்றும் “யோகசித்து” என்ற நூல் பெருமை பெற வேண்டும் என்றும் நாட்டு மக்கள் மன அமைதியும், சாந்தியும் பெறவும் உளமார ஆசீர்வதிக்கின்றோம்.

நாராயணஸ்மிருதி.

சிவநீ தியாக சேரமால்கந்தராஜா குருக்கள்
 யா/ ஹாட்லிக் கல்லூரி ஆசிரியர்
 ஆதீன கர்த்தா,
 நெல்லண்டை, தும்பளை,
 பருத்தித்துறை - யாழ்ப்பாணம்,
 இலங்கை.

புனித மிக்க மீலமீ அருணகிரிநாத
 மீ ஞானசம்பந்த தேசிக
 பரமரட்சாரிய சுவாமிகள்

292ஆவது குருமகா சன்னிதானம் & ஆதீனகர்த்தா
 மதுரை ஆதீனம் அவர்களின்

ஆசீர்வாதம்

தங்களது மடல் கண்டு 31.03.2003 அன்று தங்களது
 செல்வமகள் சீத்பவன், நனைவாக “யோகசீத்து” என்னும் நூல்
 வெளியீடுவதை அறிந்து மகிழ்ந்தோம். தங்களுக்கும், தங்கள்
 நூலுக்கும் திருவருள் பாலக்குமாறு எமது நிரந்தர தாய், தந்தை
 ஆகிய சீவபெருமானைப் பிரார்த்தித்து ஆசீர்வதிக்கிறோம்.

எல்லோருக்கும் ஆசீர்வாதம்.

23.03.2003

மீ ஞானசம்பந்த தேசிகர்

சே. சீத்பவன்

“எழுதிச் செல்லும் விதியின்கை
எழுதி எழுதி மேற் செல்லும்
அழுதாவும் தொழுதாவும்
அதில் ஓர் எழுத்தும் மாறாத”

அன்புப் பேரனே! ஆசையுடன்
ஆலயத்தை அருமையாய் பூசை
செய்வாய் என்று இருந்தேன். தோட்டத்து

ஞானவைரவர் உன்னை அழைத்து விட்டார். நீ தெய்வ
அனுபூதி உடையவன் ஆகிவிட்டாய்.

அருளுடன்
சிவத்திரு கணபாலசுவாமிகள்
(வீணுகோபால்)
ஓய்வுபெற்ற அதிபர்.

அன்புக்கு வித்த
ஆசைக்கு அருமருந்த
இன்பத்துக்கு அளவுகோல்
ஈன்றவர்களுக்கு பெரும் ஜோதி

இன்று நீ, நீருக்கு உறைவிடம்
என்றும் உன் நினைவுகளுடன்
அம்பிகையை அடி பரவும்

ஈ. கணேசலிங்கம்,
தமிழ்ப்பூங்கா அச்சகம் (மல்லி ஓவ்செற்)
நெல்லியடி, கரவெட்டி.

**அனைத்துலக சைவகுருமார் அர்ச்சகர் பேரவை ஒன்றியம்
வழங்கிய பிரார்த்தனை உரை:**

“யாதேவீசர்வபூதேஷீ காளிருப்பனே சம்ஸ்திதா
நமஸ்தஸ்யை நமஸ்தஸ்யை நமஸ்தஸ்யை
[நமோநம்”

“அண்டமெல்லாம் பூத்தானை புவியடங்க காத்தானை
முக்கண்ணியை தொழுவார்க் கொரு தீங்கில்லையே”

சிவாகமங்களிலே கூறப்பட்ட முறைப்படி அமைந்த ஆலயம். ஆலயம் யோகசித்தினை சாதகமாக்கும் நிலையமாகும். ஓர் அறிவு தொடக்கம் ஆற்றிவுடையவர்களும், யோகர்களும், சித்தர்களும் வணங்குவது ஆலயம். அதனை விளக்க யோகம் தரும் சாதனை நிலையம் ஆலயம் என்ற பகுதி மிகவும் தேவையான ஒன்று. வினா விடை மூலம் அமைந்து இருக்கின்றது. ஜெபத்துக்குரிய உருத்திராக்கம், முத்தி தரும் திருநீறும், திருநீற்றுக்கும் ஏனைய எல்லாவற்றுக்கும் மூலமாகிய பசுவைப் பற்றியும் அமைந்த நூல் யோகசித்து ஆகும். இந்நூலை எழுதிய சிவபுரீ தியாக சோமாஸ்கந்தராஜா குருக்களும், வெளியீடு செய்த நெல்லண்டையான் வெளியீட்டுக் கழகமும் இறை நலத்துடன் வாழ்க. விதியின் வசத்தால் கைதவறிய கருணை முகம் கொண்ட கண்ணழகன் சித்பவன் என்பதை அடி நோக்கமாகக் கொண்டு ஆக்க பூர்வமாகவும் அறிவு பூர்வமாகவும் சைவசமய நெறிக்கும், சமூகத்திற்கும் சிறந்த பலன் பெருக வாழ்த்துகின்றோம்.

- சுபமஸ்து -

சிவாச்சாரிய பீடாதிபதி

செயலாளர்

சிவபுரீ சு. முத்துக்குமாரசுவாமி குருக்கள் சிவபுரீ கந்தசோமசுந்தக்குருக்கள்

கணேச பீடம்

J.P.

திருகோணமலை.

(ஓய்வுபெற்ற அதிபர்)

சாந்தி பிரார்த்தனை

“நெருநல் உள்ள ஒருவன் இன்றில்லை என்னும்;
பெருமை உடைத்தது இவ்வுலகு”

(குறள் 326)

இந்த உலகம் பெருமை உடையது. ஏனெனில் இன்று இருப்பவர் நாளை இல்லை. தான் கற்ற நூல் அறிவே ஆகுமாம் என்பது ஔவையார் திருவாக்கு. மரத்தின் கோணலை நீக்குவது பஞ்சநூல். மனத்தின் கோணலை நீக்குவது ஆன்றோரின் வாழ்க்கை நெறி. செடிகளை தண்ணீர் ஊற்றி வளர்ப்பது போல் பெரியோர்களின் உபதேசங்களால் நமது உயிர்களை வளர்க்க வேண்டும்.

அறிவு செல்வத்தை மனித குலத்துக்கு வற்றாத தங்கபானம் போல் நமக்கு தந்து உதவுபவர்கள் கல்விமான்கள். சமயநெறியில் சிறந்த கல்விமானாக விளங்கும் நமது சிஷ்யன். சிவஸீ தியாக சோமாஸ்கந்தராஜா குருக்கள்.

யோக சித்துக்கு அதிபதி யோகமூர்த்தி ஆகும். யோகமூர்த்தி அடைவதற்கு ஆலயம் சிறந்த சாதனை நிலையம் ஆகும். இதன் தத்துவத்தை ஆலய வழிபாடு என்ற நூலிலே தெளிவாக விளக்கிய ஆசிரியர் ஆலயங்களில் ஓதப்படுகின்ற வேதங்கள் பற்றிய நூலையும் எழுதியவர்.

ஆறாத்துயரில் ஆழ்த்திய போதும் அறிவுத்திறனை பயன்படுத்தி ஆலயம் ஏன் என்பதையும் விபூதியின் விளக்கத்தையும் உருத்திராக்க ஜெபத்தின் திறனையும் உலகின் ஜெகன் மாதாவாகிய கோமாதா பற்றிய விடயப் பொருளையும் உள்ளடக்கி விரிவான முறையில் “யோகசித்து” என்ற நூலை வெளியீடு செய்யும் எமது அன்பு மாணவனும், ஆத்ம சீடனும் அன்னையின் அருள் பெற்று அமைதியுடன் ஆறுதல் பெற இறைவனை பிரார்த்திக்கின்றேன்.

- சுபமஸ்து -

“சிஷா நிபுண”

பிரம்மஸீ கி. சதாசிவகுருக்கள்

சமஸ்கிருத பண்டிதர்

(மலேசியா)

“ஏகரம்”

பொற்பதி வீதி,

கொக்குவில்.

01.01.03.

பேரன்பு பூண்ட சிவரீ சோமாஸ்கந்தராஜக் குருக்களுக்கும்
துணைவியாருக்கும்;

தங்கள் இழப்புக் குறித்த செய்தி இன்று மாலை
கிடைத்தது; துணுக்குற்றேன்.

நான் சித்பவனைக் கண்டதில்லை. சண்முகநாதனும்,
அருள்நங்கையும் பிள்ளையின் கூர்ந்த மதியையும், பண்பையும்
சொல்லி மாளவில்லை.

உங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்ல வார்த்தைகள் தேடித்
திகைத்து நிற்கிறேன்.

“தேசமெலாம் சுற்றும் சிறுபறவை, சிலநேரம்

வீசும் கிளையொன்றில் வீற்றிருந்து போவதுபோல்”

பறந்துவிட்டான் இப் பாலகன்.....!

அவனது சிறப்பியல்புகளை இவ்வையம் தாங்காதென்றோ,
என்னவோ வானகத்துத் தேவர்கள் அவனை ஆரத்தியெடுத்து
அழைத்துப் போயினர்

அம்பிகை சித்தம் ஆரறிவார்!

அவளைச் சரணடைக;

ஆறுதல் தருவாள்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

நெகிழும் நெஞ்சோடு,

சோ. ப

(சோ. பத்மநாதன்)

திருநெல்வேலி சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கம்
செயலாளர்.

பேராசிரியர் கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ்,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

பீரார்த்தனை உரை:

பிறந்த குழந்தையின் மணத்தைத் தாய் என்றும் மறந்ததில்லை. அந்தக் குழந்தை வடித்த சிறுநீரின் மணத்தையும் மறப்பதில்லை. தோய்க்கப்பட்ட ஏணைச் சீலையின் மணத்தையும் தாய் மறக்கவில்லை. அந்தக் குழந்தைக்கவித்த பல்லுக் கொழுக்கட்டையும் அதனைச் சாப்பிட்ட ஏவறையையும் என்றும் மறக்கவில்லைத் தாய். இவை அனைத்தும் நீரிலேதான் நனைந்து, வெந்து, நீராகியுள்ளன. மழலை மொழியில் உதிர்ந்த வேதாந்தக் கருத்துக்கள் விளக்கம் பெறவில்லை. அதற்குள் விதி விளையாடிவிட்டது. ஒரு தாலாட்டு முகவரியிலேயே முகாரியில் முடிவடைந்து விட்டது. கண்ணன்ஐயாவின் கனிஷ்ட புத்திரன் கனிந்த மொழிபேசி வந்தவரை வரவேற்று ஆசை உரைகள் தந்து அவதியிலே ஆறு வயதிலேயே அப்புவில் கலந்து உயிர் வாடி விட்டார். அந்தச் சோகம் யாருடைய பாவமும் இல்லை. விதியின் முடிவுதான் என்பதனை உணரமுடியும். நடந்தவைகளும், நடப்பவைகளும், நடக்கப்போவதையும் நாம் நமது எண்ணத்திலும் நடத்தையிலும் கணிக்க முடியாதவைகள்.

யாத்திரையின் பயணத்தையும், பணத்தையும் கணக்குப் பார்ப்பதில்லை. காரணம் எல்லாம் மனத்திருத்தி அதன் பெறுமானம். “சித்பவன்” யாத்திரையில் பயணம் முடித்து பரமன் தாழ் சென்றடைந்து விட்டார். குழந்தையும் தெய்வமும் ஒன்றே என்பது முன்னோர் மூதுரை. அந்த வகையில் சித்பவனும் சிவன் ஆகிவிட்டார்.

உலக வாழ்க்கையில் சிலவேளையில் குருத்தோலை விழுவதும், காவோலை கதறுவதும் இயல்பாகிவிட்டது. தகப்பனுக்குரிய கடமையை மகன் செய்யவேண்டுவது சமயநெறி. ஆனால் மகனுக்குரிய கடமை செய்யவிட்டதும் விதியே. அத்துடன் விதியின் வலிமையை திருவள்ளுவர் சீர்மியமாகக் கூறுகின்றார்.

“ஊழிற் பெரு வலி யாவுள மற்றொன்று

சூழினுந் தான் முந்துறும்”.

(382)

மற்றொன்று சூழினும்தான் முந்துறும் அதை மாற்றிவிடலாம் வேறென்ன ஆராய்ந்தாலும் அவ் ஊழ் முன்னே முந்துறும். ஊழின் பெருவலி யாஉள. ஆதலால் ஊழைவிட மிக்க வலிமையுடையன எவை? ஒன்றுமில்லை. எனவே சித்பவனின் ஜீவ யாத்திரை விதி செய்த சதியென்றே மன அமைதி கொள்ள வேண்டும்.

அன்புக் கண்ணன் ஐயாவிற்கும், அவர்தம் அன்பு மனைவி புவனேஸ்வரியம்மாவிற்கும் ஆறுதல்தான் எம்மால் கூறமுடியும். புத்தர் யசோதைக்குக் கூறியவைகளையும், கம்பனின் தசரதன் புலம்பலையும் தான் அவர்களுக்கு கூறமுடியும். அத்துடன் அவர்கள் அன்னையுடன் அடிமையானவர்கள். அந்த அன்னையே அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறோம்.

இவ்வேளையில் அவரின் பெயரில் வெளிவரும் “யோக சித்து” என்ற நூலும் சிறப்புடன் மற்றோர்களுக்கு உதவ வேண்டும் எனவும் வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

26.03.2003.

அ. சண்முகதாஸ்

யாழ். சைவவித்தியா விருத்திச்

சங்கத் தலைவர்.

திருநெல்வேலி.

புதிய உயர்கல்வாரி அதிபரும்,
இந்தநாகரீகத்துறை
விரிவுரையாளருமாகிய
தீருமத் அருள்நங்கை
சன்முகநாதன்
அவர்கள் வழங்கிய

அனிந்துரை

சிவலீ சோமாஸ்கந்தராஜா குருக்கள் எழுதியுள்ள “யோக சித்தி” என்னும் நூல் சிறந்த கருத்துடைய நல்ல பொருளை எடுத்துக் கூறுகின்றது. நூலினுடைய தொடக்கத்திலே திருநீற்றின் இடமும், திருநீறு என்றால் என்ன? என்ற பொருள் விளக்கமும் மிகவும் அருமையானது. ஆசிரியர், யோகம் தரும் திருநீற்றின் தெய்வநலம் என்ற முதலாவது பகுதியை மிக எளிமையான முறையில், தர்க்க நடையில் சிறிய சிறிய வாக்கியங்களாக விளக்கிக் கூறும் விதம் பாராட்டத் தக்கதாகும்.

இரண்டாவது பகுதியிலே பசுவைப் பற்றி வடநாட்டில் நடந்த சம்பவங்களைத் திரட்டித் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார். மகாபாரதக் கதையிலே வரும் பகுதியும், பசுவினுடைய தத்துவம் என்று விளக்கப் பட்டிருக்கின்ற பகுதியும் மிகவும் எளிமையான சொற்கள் வாக்கியங்கள் என்றாலும் நல்ல செம்பொருள் கொண்டது.

அடுத்த பகுதியாக “யோகம் தரும் சாதனை நிலையம் ஆலயம்” என்பது தற்காலத்திற்கு மிகவும் அவசியமானது. ஆலய வழிபாட்டின் தேவையும், அதன் தத்துவமும், அங்கு நடைபெறும் விழாக்களும், அதன் உண்மை விளக்கங்களும் மிக மிக அவசியமானதாகும். சிஷ்யன் குருவை வினாவுவதாகவும் அதற்கு விடைதரும் பாணியிலே இவ்விடயப் பொருள் அமைந்திருப்பது மிகவும் போற்றத்தக்கதாகும்.

நான்காவது பகுதியாக அமையும் “யோகம் தரும் உருத்திர ஜெபம்” என்ற பகுதி மிகவும் சுருக்கமாக விளக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்விடயப் பொருள் மேலும் விரிவாக வரலாறு, அதன் தேவை, உருத்திராக்கத்தின் முகங்களின் வகை, அவையுணர்த்தும் விளக்கப் பொருள் என்று விரித்துக் குறிப்பிடப் பட்டிருந்தால் மேலும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும் என்பது எனது கருத்தாகும்.

நூலாசிரியர் எனது மாணவன் என்பதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். அவரின் குரு விசுவாசமும் குரு நம்பிக்கையும் பல விடயங்களை மிகத் துணிவாக ஆற்றும் வலிமை கொடுத்துள்ளது என்றே கூறவேண்டும். அவருடைய ஏனைய நூல்களையெல்லாம் நாம் பார்த்திருக்கின்றோம். அறுவகைச் சமயநெறி, அறநெறி, நல்லறம், கிரியைகள், வேதங்கள், ஆலய வழிபாடும் தத்துவமும், அதன் பின்பு “யோக சித்து” என்ற நூலும் இடம் பெறுகின்றது. காலக்கிரமத்தின்படி அறிவு முதிர்ச்சிக்கேற்றவாறு அவரின் நடையாக்கம் அமைந்துள்ளமையை யாவரும் அவதானிக்க முடியும்.

நல்லாசிரியர்களை தமது குருவாகப் பெற்ற இந்நூலாசிரியர் எமது அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் உரித்தானவர். அவரது பணி என்றும் தொடரவேண்டும் என வாழ்த்துவோம்.

உயர்கல்வியைப் பயிலும் மாணவர்களுக்கும், ஏனையவர்கள் யாவர்க்கும் இந்நூல் பயன்படும். ஆகவே யாவரும் பெற்றுப் பயன் பெறுக. மீண்டும் எனது மாணவனை வாழ்த்தி இறைவனைப் பணிந்து வணங்குவோம்.

புதிய உயர் கல்லூரி,
ஆரியகுளம் சந்தி,
யாழ்ப்பாணம்.

அருள்நங்கை சண்முகநாதன்

27.03.2003.

முன்னுரை

தெய்வநலம், குருநலம் ஆகியன வாழ்க்கையை வளம் படுத்தும். இதனை அனுபவரீதியாக உணர்ந்துள்ளேன். “அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்” என்றார் வள்ளுவர் பெருந்தகை. அதில் தன்னையறிந்து ஒழுகுவதே மாந்தர் முதற் கடமையாகும். இதற்கு எமது சமயநெறி பல விடயங்களை விளக்கியுள்ளன.

அவற்றிலே விபூதி, உருத்திராக்கம், ஐந்தெழுத்து, ஆலய வழிபாடு என்பன முத்தி தரும் சாதனைக்குரிய அடையாள முழுமையாகும். பிறவியறுக்கும் அரும் யோகம் திருநீறு. இதனைப் பற்றி எனது மகன் “சித்பவன்” பலவித அடையாளங்களின் குறியீடாகத் திகழ வைத்தான். திடீரென இல்லாமற் போய்விட்டான். அவ்வமையம் இந்தத் துன்ப சாகரம் தொடர்ந்து வாட்டுமோ என்று ஏங்கிய போது கல்வியாலே - அறிவாலே இதனை மாற்றலாம் என்பதனை அடையாகக் கொண்டு இந்த முயற்சியிலே இறங்கினேன். வெற்றியாக முடிவுற்றது.

இத்திரு முயற்சிக்குப் பலர் தூண்டுகோலாகவும், துணையாகவும் அமைந்தார்கள். குறிப்பாக பொருள் உதவிய எனது ஆப்த நண்பன் யோகமூர்த்தி, அவர் தங்கை குடும்பம், இரத்தினகுமார் சாந்தமலர் (அம்மன்), எனது சகோதரி ரகு விஜயலட்சுமி, பெயர் சொல்ல விரும்பாத யாழ்ப்பாண நண்பர் குடும்பம், க. யோகநாதன், தம்பு இராமச்சந்திரன் எனது சிந்தனையைத் தூண்டும் மதிப்பு மிக்க த. கலாமணி, எனது மைத்துனர் சிவசிதம்பரதேசிகர் - சச்சிதானந்தம் சச்சியா இரும்பகம் அனைவரையும் நான் என்றும் தெய்வ சிந்தனையுடன் நேசிக்கத்தக்கவர்கள், உறவினர்கள். போற்றத்தக்கவராக எனது சிறியதந்தையார் சிவஸ்ரீ கந்த சோமசுந்தரக்குருக்கள், எனது குருமார் பிரம்மஸ்ரீ சி. சதாசிவக்குருக்கள், அருள்நங்கை சண்முகநாதன், சேர. சித்பவன்

மனோன்மணி சண்முகதாஸ், பானுமதி ஜெயராசா, பேராசிரியர் கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ், பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா, முத்துக்குமாரசாமிக்குருக்கள் எல்லோரும் நான் வணங்கும் முதற் தெய்வங்கள். அவர்கள் ஊக்கம் இத்தனை சிறப்புகளுக்கும் காரணம். என் வாழ்வில் ஏற்படும் வளத்திற்கும், சுகத்திற்கும், துக்கத்திற்கும் எல்லாவற்றிற்கும் எனக்குச் சீர்மியம் செய்யவர்கள். அவர்களை யான் என்றும் மறவேன். ம. கணபதிப்பிள்ளை, வே. பத்மநாதன், க. வீணுகோபால், ஆ. சபாரத்தினம், ஆ. வடிவேலு, சி. கமலேஸ்வரன், சி. வாமதேவன், சி. வேலாயுதம், மு. வேலாயுதபிள்ளை, மு. ஸ்ரீபதி, சீ. சிவப்பிரகாசம், எனது ஹாட்லிக் கல்லூரி ஆசிரியப் பெருந்தகையோர்கள், உபஅதிபர், அதிபர் எல்லோரும் எமக்கு வேண்டிய காலத்தில் வேண்டிய உதவிகளையும் ஆறுதல்களையும் வழங்கியவர் அவர்களை என்றும் நான் எப்படி மறக்க முடியும்.

என்னுடைய மகன் சித்பவன் (31.12.2002 அன்று) இறையுடன் கலந்த போது அருகிலே வந்திருந்து உரிமையுடன் எல்லா உதவிகள் செய்தவர்களையும், அஞ்சலியுரைகள், கண்ணீர் அஞ்சலி வெளியிட்ட அனைவரையும், பொருள் உதவி புரிந்த எல்லோரையும், அனுதாபச் செய்திகள் அனுப்பியவர்களையும், தொலைபேசி மூலம் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டவர்களுக்கும் என் அன்பு நெறிகளை நான் மறக்கமாட்டேன். மற்றும் என்னுடன் இருந்து பல பணிகளையும் ஆற்றிய எனது மாணவச் செல்வங்கள் தே. பகீரதன், க. ஆதவன், ர. தினேஷ், சி. முகுந்தன் எல்லோர்க்கும் எனது ஆசீர்வாதம்.

மிகக் குறுகிய காலத்திலே இரவுபகல் தொடர்ந்து இந் நூல் உருவாக்க உதவிய தமிழ்ப்பூங்கா அச்சக பணியாட்கள் உரிமையாளர் சி. கணேசலிங்கம் அவர்களுக்கும் என் நன்றியும் பாராட்டும் உரித்தாகுக.

இந்நூலினை வெளியீடு செய்யும் நெல்லண்டையான் வெளியீடாளர்க்கும் நன்றி.

தவமிக்க தக்கனது தலையதைப் பலிகொண்ட
 தகுவீர பத்திரற்குச்
 சக்தியெனவந் திடப்பாகமது கொண்டண்ட
 சராசரத் துயிருமானாய்
 புவனத்தின் கயவர் காமுகர் தமைப் பொடிசெய்த
 போதமெஞ்ஞான தேவி
 புன்னெறிகளைந் தெனது நெஞ்சினிருந்து நீ
 புதுமதுர கவியருள் வாய்
 அவந்த மாயிருந்த வேழை யானுனை நம்பி
 ஆற்றொணாப் பிறவிநோயில்
 அவனியிலுதிக்கவு மிறக்கவும் விதியிதோ
 அன்னையுன் மனங்கல்லோ
 பவநீக்கியெனையாள இது தருணமம்மையே
 பாலன் உமதடிமை யன்றோ
 பகரவரு நெல்லண்டையில் மேவி வாழ்பெறு
 முனிவர்தினம் துதித்துவரும்
 வடபத்திரகாளி ஸ்ரீவீரமாகாளி
 யன்னையரும் குமாரர் தாழ்சரணே.
 சுபமஸ்து.

நெல்லண்டை,
 தும்பளை,
 பருத்தித்துறை

சிவநீ தியாக சோமாஸ்கந்தராஜா குருக்கள்

யோகம் நல்கும் திருநீற்றின் தெய்வநலம்

ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கையாலானது உலகம். உலகம் இயங்குவதும் உயிர் ஜீவராசிகள் இயங்குவதும் ஐம்பூதங்களின் இயக்கத்தினால்தான். சைவப் பெருமக்களின் அடையாளம் திருநீறு, உருத்திராக்கம், திருவைந்தெழுத்து, உபநயனம், தீட்சை. இந்த ஐந்திலும் முந்தி நிற்பது திருநீறு என உணரவேண்டும். சைவ சித்தாந்த சாதனைகள் இவை என்பதும் அறிந்த உண்மை. இறைவனைத் தினமும் நினைந்து அவன் பாதம் பற்றிக் கொள்வதும் அவன் துணை நலம் வேண்டுமென்பதும் திருவருளேயாகும். ஆக்கம் விருப்பின் அணிக திருநீறு. சைவசமயத்தின் இறுதி இலட்சியம் முத்தியின்பம் அடைதல். ஆன்மாக்கள் தமது இலட்சியம் ஈடேற வழி வகுப்பது திருநீறு. இதனால் “முத்தி தருவது நீறு” என்றார் திருஞானசம்பந்தர்.

சைவப் பெருமக்களுக்குத் திருநீறு, உருத்திராக்கம், ஐந்தெழுத்து என்ற மூன்றும் இன்றியமையாதவை. இந்த மூன்றில் முந்தி நிற்பது திருநீறு என உணர்க.

திருநீற்றின் பெயர்கள்

திருநீறு, விபூதி, பசுமம், பசிதம், சாரம், இரட்சை என்ற பல பெயர்களை உடையது திருநீறு.

ஆன்மாக்களின் பாவங்களை எல்லாம் நீறு செய்வதனால் திருநீறு; பசுமம்.

வி - மேலான; பூதி - ஐசுவரியம். மேலான ஐசுவரியத்தைத் தருவதால் விபூதி. இங்கே மேலான ஐசுவரியம் என்பது முத்திப்பேறு என உணர்க.

அறியாமை அழியும்படி சிவஞானமாகிய சிவ தத்துவத்தை விளக்குவதால் - பசிதம்.

ஆன்மாக்களின் மல மாசினைக் கழுவுவதால் - சாரம்
ஆன்மாக்களைத் துன்பத்தினின்றும் நீக்கி இரட்சிப்பதனால்
- இரட்சை.

நீட லுறுந்தீ வினையனைத்தும்
நீற்றி விடலால் நீறென்றும்
வீடில் வெறுக்கை தருதலினால்
வீபுதி என்றும் உயிர்தோறும்
கூடு மலமா சினைக்கழுவுங்
குணத்தால் சாரம் என்றும்மடம்
ஓட வளர்சோ தியைத்தரலால்
பசிதம் என்றும் உரைப்பாரால். - பேரூர்ப்புராணம்

“நீறில்லா நெற்றி பாழ்” என்று ஓளவையார் கூறுகின்றார்.

“திருவெண்ணீ றணியாத திருவி லூரும்

.....
அவையெல்லாம் ஊரல்ல அடவி காடே” - அப்பர்

திருநீற்றை அன்புடன் பூசுவோர், எல்லா நோய்களும் நீங்கப் பெறுவர். அவ்வாறு, பூசாதார் நோய்வாய்ப்பட்டு செத்துப் பிறந்து உழலுவார்கள்.

“அருநோய்கள் கெடவெண்ணீறு அணியா ராகில்
அளியற்றார் பிறந்தவாறு ஏதோ வென்னில்
பெருநோய்கள் மிகநலியப் பெயர்த்துஞ் செத்துப்
பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின் றாரே.”

- அப்பர்

“நோய்களுக்கும் அஞ்சேன்; பிறப்புக்கும், இறப்புக்கும்
அஞ்சேன்; திருநீறு பூசாதவர்களைக் கண்டால் அஞ்சுகின்றேன்”
என்கின்றார் பாண்டிநாட்டு முதலமைச்சராகிய மாணிக்கவாசகர்.

பிணியெலாம் வரினும் அஞ்சேன்
பிறப்பினோ டிறப்பும் அஞ்சேன்
துணிநிலா அணியி னான்றன்
தொழும்பரோ டமுந்தி அம்மால்

திணிநிலம் பிளந்துங் காணாச்
 சேவடி பரவி வெண்ணீறு
 அணிகிலா தவரைக் கண்டால்
 அம்மநாம் அஞ்ச மாறே.

ஐந்தெழுத்து ஐந்தாம் தரும்

- மனிதனுக்கு மிகவும் தேவையானவை ஐந்து பொருள்கள்.
1. நல்வாக்கு. (வாக்கு செல்வாக்குடையதாகவும், இனிமையுடையதாகவும் அமைதல் வேண்டும்.)
 2. இனிய பால்சோறு.
 3. நல்லார் இணக்கம்.
 4. உயர்ந்த நற்குணங்கள்.
 5. குறைவில்லாத செல்வம்.

இந்த ஐந்தாம் “சிவாய நம” என்று ஜெபித்துத் திருநீறு தரிப்பதனால் எளிதில் உண்டாகும். இந்த இனிய கருத்தைக் கனியமுதம் போன்ற கவியால் இராமலிங்க அடிகளார் கூறுகின்றார்.

பாடற் கினிய வாக்களிக்கும்
 பாலுஞ் சோறும் பரிந்தளிக்கும்
 கூடற் கினிய அடியவர்தம்
 கூட்ட மளிக்கும் குணமளிக்கும்
 ஆடற் கினிய நெஞ்சே! நீ
 அஞ்சேல் என்மேல் ஆணைகண்டாய்
 தேடற் கரிய திருவளிக்கும்
 சிவாய நமஎன் றிடுநீறே.

திருநீறு தரிக்கும் முறை.

திருநீற்றை ஒருவருக்குத் தரும்போதும், நாம் பூசிக்கொள்ளும் போதும் சிவபெருமானுடைய ஐந்தெழுத்தை அன்புடன் ஒதுதல் வேண்டும். இந்தக் காரணத்தினால் திருநீற்றுக்குப் பஞ்சாட்சரம் என்ற ஒரு பெயரும் அமைந்தது.

அருச்சுனப் பெருமான் வேத விதிப்படியும், சிவாகமங்கள் செப்பிய நெறிப்படியும், ஐந்தெழுத்தை ஒதித் திருவெண்ணீறு பூசிக் கொண்டான் என்று மகாபாரதம் கூறுகின்றது.

ஆசினான் மறைப்படியும் எண்ணில் கோடி
 ஆகமத்தின் படியும்எழுத்து ஐந்துங் கூறிப்
 பூசினான் வடிவமெலாம் வீபூதி யால்அப்
 பூதியினைப் புரிந்தசடைப் புறத்தே சேர்த்தான்
 தேசினால் அப்பொருப்பின் சிகர மேவும்
 சிவன்இவனே போலும்எனத் தேவ ரெல்லாம்
 பேசினார் பெருஞ்சிலைக்கை விசையன் பூண்ட
 பெருந்தவத்தின் நிலைசிலர்க்குப் பேச லாமோ?

அநுட்டானம், சிவபூசை செய்வோர் முதலில் திருநீற்றைத் தண்ணீர்விட்டுக் குழைக்காமல், உச்சி, நெற்றி, மார்பு, இரு தோள்களிலும் உத்தானமாகப் பூசிக்கொள்ள வேண்டும்.

பெருவிரல், நடுவிரல், மோதிரவிரல் என்ற இந்த மூன்று விரல்களால் திருநீற்றை எடுத்து, இடக்கை உள்ளங்கையில் வைத்து ஐந்து எழுத்தை எழுதி வலக்கரத்தால் மூடி, அடியிற் கண்ட 16 மந்திரங்களைக் கூறவேண்டும்.

பஞ்சகலா மந்திரம்

ஓம் நிவிர்த்தி கலாயை நம:
 ஓம் பிரதிஷ்டா கலாயை நம:
 ஓம் வித்யா கலாயை நம:
 ஓம் சாந்தி கலாயை நம:
 ஓம் சாந்தியதீத கலாயை நம:

பஞ்சப் பிரம்ம மந்திரம்

ஓம் ஈசானாய நம:
 ஓம் தத்புருஷாய நம:
 ஓம் அகோராய நம:
 ஓம் வாமதேவாய நம:
 ஓம் சத்யோஜாதாய நம:

ஷடங்க மந்திரம்

- ஓம் ஹ்ருதயாய நம:
- ஓம் சிரேச நம:
- ஓம் சிகாயை நம:
- ஓம் கவசாய நம:
- ஓம் நேத்ராய நம:
- ஓம் அஸ்த்ராய நம:

என்ற இம்மகா மந்திரங்களைக் கூறி, ஓம் ஹ்ருதயாய நம: என்று தண்ணீர் அளவாக விட்டு, ஓம் கவசாய வெளஷட் என்று குழைத்து மேற்கண்ட பஞ்சப் பிரம மந்திரங்களைக் கூறி, முதல் 4 இடங்களில் முதல் 4 மந்திரங்களைக் கூறி மற்ற இடங்களில் 5வது மந்திரத்தைக் கூறி அணியவேண்டும். இந்த வண்ணம் மந்திரத்தை உச்சரித்து அணியும் புனிதமுடையது திருநீறு. இதனால், “மந்திரமாவது நீறு” என்றார் திருஞானசம்பந்தர்.

இவ்வாறு, தினந்தோறும் இப் பதினாறு மந்திரங்களை உள்ளன்புடன் ஒதித் திருநீறு பூசிக்கொண்டால், நாம் செய்த பாவங்கள் வெந்து சாம்பலாகிவிடும்.

ஒருவன் உண்மையாக உழைத்துப் பணி புரிவானாயின், எஜமானனிடம் கூலிக்கு, கையை நீட்டிக் கெஞ்சிக் கேட்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

“ஐயா! வேலையை ஒழுங்காகச் செய்தேன்; கொடும் கூலியை” என்று கேட்பான்.

இதுபோல், நாள்தோறும் அன்புடன் ஐந்தெழுத்தை ஒதித் திருநீறு தரித்துக்கொண்டால், சிவபெருமானிடம் சிவகதியைத் தந்தருளவேண்டும் என்று கெஞ்சிக் கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை. “தருவாய் சிவகதி” என்று கேட்கலாம். இவ்வாறு கேட்கின்றார் அப்பர் பெருமான்.

“திருவாய்ப் பொலியச் சிவாய நமஎன்று நிறணிந்தேன்
தருவாய் சிவகதி நீபா திரிப்புலி யூர்அரனே.”

உண்மையிலேயே ஐந்தெழுத்தை ஒதி அணிய நேரம் இல்லையேல் இரண்டெழுத்தாகிய “சிவ” என்று சொல்லி அணிய வேண்டும்.

மங்கலத்தைச் செய்வது சிவம் என்ற இரண்டெழுத்து. “சிவம் சாந்தம்” என்று வேதம் வியந்து ஒதுகின்றது. “சிவ சிவ” என்ற இரண்டெழுத்தை ஒதித் திருநீற்றைப் பூசிக்கொள்ள வேண்டும்.

சிலர் விபூதி ஏனத்தில் கை வைத்துச் சிறிது திருநீறு எடுத்துச் ‘சாப்பாடு ஆற்றிறா?’ என்று கேட்டு, ‘போடு’ என்ற இரு எழுத்தைக் கூறி, நெற்றியில் இட்டுக் கொள்வார்கள். ‘போடு’ என்று சொல்கிறானே, இவனுக்கென்ன கேடு? மாடு என்றுதானே ஆன்றோர்கள் வைவார்கள். பாவம், பாவம். திருநீற்றை அணியும்போது சிவசிவ என்று இரண்டெழுத்தைச் சொல்லக் கூடாதா? வல்வினையின் ஆற்றல் தடுக்கிறதோ? திருமுலர் கூறுகின்றார்.

சிவசிவ என்கிலர் தீவினை யாளர்
 சிவசிவ என்றிடத் தீவினை மாளும்
 சிவசிவ என்றிடத் தேவரு மாவர்
 சிவசிவ என்னச் சிவகதி தானே.

“திருநீறிட்டார் கெட்டார், இடாதார் வாழ்ந்தார்” என்பது பழமொழி.

“திருநீறிட்டு ஆர் கெட்டார்? இடாது ஆர் வாழ்ந்தார்” என்பது இதன் பொருள்.

திருநீறு பூசுவதற்காக, இறைவன் நம் நெற்றியை, விசாலமாகவும், நீளமாகவும் படைத்தான். திருநீற்றைக் கையில் எடுத்து, அண்ணாந்து, சிவ மந்திரத்தைக் கூறிப் பூசிக்கொள்ள வேண்டும். கீழே சிந்தவிடக் கூடாது. செவிகள் மீதும், தோள்கள் மீதும் சிந்தப் பூசிக்கொள்ள வேண்டும்.

பத்தியொடு சிவசிவா என்றுதிரு நீற்றைப்
பரிந்துகை யாலெடுத்துப்
பாரினில் விழாதபடி அண்ணாந்து செவியொடு
பருத்தபுய மீதுஒழுக
நித்தமும்மு விரல்களால் நெற்றியில் அழுத்தலுற
நினைவாய்த் தரிப்பவர்க்கு
நீடுவினை அணுகாது தேகபரி சுத்தமாம்
நீங்காமல் நிமலன் அங்கே
சத்தியொடு நித்தம்விளை யாடுவன் முகத்திலே
தாண்டவம் செய்யும்திரு
சஞ்சலம் வராதுபர கதியுதவும் இவரையே
சக்தியும் சிவம்என்னலாம்
மத்தினிய மேருஎன வைத்துஅமு தினைக்கடையும்
மால்மருகன் ஆனமுருகா
மயிலேறி விளையாடு குகனேபுல் வயல்நீடு
மலைமேவு குமரேசனே.

- குமரேச சதகம்

திருநீற்றை ஆள்காட்டி விரலால் தொட்டுப் பொட்டு போல்
பூசுதல் கூடாது. நெற்றி நிறையப் பூசவேண்டும்.

மார்க்கண்டேய மாமுனிவர் நீற்றினை நிறையப் பூசி நித்தமும்
நியமத்துடன் சிவபூசை செய்தார். அதனால், மறலியை வென்றார்
என்று அப்பரடிகள் கூறுகின்றார்.

நீற்றினை நிறையப் பூசி
நித்தலும் நியமஞ் செய்து
ஆற்றுநீர் பூரித் தாட்டும்
அந்தணன் உயிரைக் கொல்வான்
சாற்றுநாள் அற்ற தென்று
தருமரா சற்காய் வந்த
கூற்றினைக் குமைப்பர் போலும்
குறுக்கைவீ ரட்ட னாரே.

தீ வை

“சைவனாகப் பிறந்து எவன் திருநீறு அணியாமல் மயானம் போல் நெற்றியை வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றானோ? அவனுடைய நெற்றியில் தீயை வை” என்று பிருகத் ஜாபாலம் என்ற உபநிஷதம் முழங்குகின்றது.

திக் பஸ்ம ரஹிதம் பாலம்

திக் க்ராமம் அசிவாலயம்

திக் அநீசார்சனம் ஜன்ம

திக் வித்யாம் அசிவாச்ரயாம்.

“திருநீறு இல்லாத நெற்றியில் தீ வை”

“சிவாலயம் இல்லாத ஊரிலே தீ வை”

“சிவனை அர்ச்சிக்காத உடம்பிலே தீ வை”

“சிவபெருமானைக் கூறாத சாத்திரத்திலே தீ வை”

என்பது பொருள்.

தீ வை என்று கடுமையாகக் கூறுதல் கருணையாகுமோ? என்றால், இது பிரபுத்வ சம்மிதம்; எஜமான் வேலைக்காரனுக்குக் கட்டளை இடுவதுபோலும், தந்தை மைந்தனுக்குக் கட்டளை இடுவது போலும் எனவுணர்க. சேனைத்தலைவன் சேனைகளைப் பார்த்து எவ்வாறு கட்டளை இடுவானோ, அவ்வாறு அதிகாரத் தொனியில் கட்டளை இடுகின்றது.

ஒரு கணவன் மனைவியைப் பார்த்து, “ஏ! பரதேவதையே! சாப்பிடும் பொருட்டு இலை போடுமாறு உன்னைப் பணிவன்புடன் வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்” என்பது எத்தனைப் பொருந்தாமை எனவுணர்க.

வேதம், நாம் உய்யும் பொருட்டுக், கடுமையாகக் கட்டளை இடுகின்றது என உணர்க.

கறுப்பு வெறுப்பு

கறுப்பு என்றால் யாருக்கும் வெறுப்பாக இருக்கும். ஆடை வெண்மையாக இருக்கவேண்டும் என்று விரும்புகின்றோம். பல் வெண்மை

யாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகின்றோம். வீடு வெண்மையாக இருக்க வேண்டும் என்று சுண்ணாம்பு அடிக்கின்றோம்.

வெண்மையை யாரும் விரும்புவார்கள். முகம் வெண்மையாக விளங்கும் பொருட்டுச் சிலர் பொடி பூசிக் கொள்கிறார்கள். வெண்மையான விபூதியைப் பூசிக்கொண்டால் முகம் அழகாக இருக்கும். திருநீற்றுச் சின்னம் நேற்றுச் சின்னமன்று. பிறவியை மாற்றும் சின்னம் என்று உணர்க.

அதிசயமானது

உலகிலுள்ள பொருட்களை எரியில் சுட்டால் சங்கைத் தவிர, மற்ற எல்லாப் பொருள்களும் கறுமையாகி விடுகின்றன. வெள்ளைத் துணியை - வெள்ளைக் கடிதத்தை எரியில் இட்டால் கரியாகி விடுகின்றன. கரிய சாணத்தின் உருண்டையை எரியில் இட்டால் அது வெண்மையாகின்றது. கறுமை வெண்மையாக மாறிய திருநீறு, உள்ளக் கறுமையை மாற்றி ஞானவொளியை நல்கும் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்தது. மனத்திலே உள்ள கறுப்பு தீமை செய்யும் என்பதை,

“மைபொதி விளக்கே என்ன
மனத்தினுட் கறுப்பு வைத்துப்
பொய்தவ வேடங் கொண்டு
புகுந்தனன் முத்தி நாதன்”

என்ற பெரியபுராணத் திருவாக்கால் தெளிக. பசு என்ற சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டது என்பது பொருள். பசு என்பது அதன் தாது. நாற்காற் பசு கட்டுப்பட்டிருக்கின்றது. இருகாற் பசுக்களான ஆன்மாக்களும் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றன.

“அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற் றால்கட்டி”
என்பது மணிவாசகர் திருவாக்கு.

நாற்காற் பசுக்களை ஒரு கயிற்றால் கட்டியிருக்கின்றோம். இருகாற் பசுக்களான நமக்கு இரண்டு கயிறுகள் என்றால் நாம் எத்துணைச் சாதுக்கள் என்பது புலனாகின்றதல்லவா?

அக்கினியினால், பசுவின் மலம் வெந்து நீறாகின்றது. அதுபோல் சிவாக்கினியால், ஆன்மாக்களின் ஆணவ மலம் வெந்து நீறாகவேண்டும். இந்நுட்பத்தைத் திட்பமாகத் தெரிவிப்பது திருநீறு.

பசுவின் பெருமை

பசு பூலோக காமதேனு. பசுவின் உடம்பில் சகல தேவர்களும் வாழ்கின்றார்கள். பசு வாழ்ந்தால் உலகம் வாழும். அதனால், “வாழ்க ஆனினம்” என்கின்றார் திருஞானசம்பந்தர்.

பசுவுக்கு உணவு தருவது பெரும் புண்ணியம்.

“யாவார்க்குமாம் பசுவுக்கு ஒரு வாயுறை”

-திருமந்திரம்

பசுவைக் காத்தல் பெரும் புண்ணியம்; இத்தகைய புண்ணியப் பசுவின் மலம் வெந்து நீறாகி, நமது வினைகளை நீறாக்குகின்றது.

பசு சிவபெருமானுடைய திருமஞ்சனத்துக்கு உரிய ஐந்து பொருள்களையும் தருகின்றது.

“ஆவினுக் கருங்கலம் அரன்அஞ் சாடுதல்”

-அப்பர்

“ஆனினில் ஐந்துகந்து ஆடுவார்”

- திருஞானசம்பந்தர்

சண்டேசுர நாயனாரும், ஆனாய நாயனாரும், பசுக் குலங்களைக் காத்தருளினார்கள்.

கண்ணபிரான் பசு காத்துக் கோபாலன் என்று பேர் பெற்றான். சகாதேவன் பசுக்குலங்களைக் காத்தனன்.

பசு இல்லையானால் நிலத்தை உழுகின்ற எருது இல்லை. எருது இல்லையானால் பயிர் இல்லை. பயிர் இல்லையானால் உயிர் இல்லை. ஆதலால், உயிர்களின் வாழ்க்கைக்கே இன்றியமையாது உதவுவது பசு.

அநாதி மல முத்தராகிய சிவ பரம்பொருள், பிரமதேவர், விஷ்ணு, உருத்திரர், அநந்தேசுரர், சதாசிவபரமபதர் என்னும் பஞ்ச

முர்த்திகளாலும், முறையே சங்கரிக்கப்படுகின்ற, நிவிர்த்திகலை, பிரதிஷ்டாகலை, வித்யாகலை, சாந்திகலை, சாந்தியதீதகலை என்னும் பஞ்சகலைகளுக்கும், உட்பட்ட தத்துவ புவனங்களின் சங்காரங்களாகிய பிரமாண்டப் பிரளயம், பிராகிருதப் பிரளயம், மத்திமப் பிரளயம், மகாப் பிரளயம், பிரதம மகாப் பிரளயம் என்கின்ற ஐவகைச் சங்காரத்துள்; சுத்தமாயாப் புவன முடிவு வரைக்கும் சங்கரிக்கப்படுகின்ற அக்காலத்தில்; அணுசாதாக்கியர் இறுதியாக உள்ள தேவர்களது உடலங்களை எல்லாம், தாம் தமது நெற்றிக் கண்ணினின்று தோன்றும் ஒரு தீப்பொறியினால் சுட்டுச் சாம்பராக்கி, அதனைப் பரமசிவம் தமது திருமேனியில் பூசிக் கொண்டருளுவார்.

இத்தகு தேவர்கள் யாவரும் பசுக்களின் உடம்பில் உறைகின்றார்கள். அதனால் பசுவின் சாணத்தைப் பொடித்த திருநீற்றை, அதற்கு அறிகுறியாக ஆன்மாக்களும், பூசிக் கொள்ளுமாறு விதித்தருளினார்.

பசு உடம்பில் தேவர்கள் உறைவது

பசுவின் கொம்புகளில் அடியில் பிரமனும், திருமாலும் உறைகின்றார்கள். கொம்புகளின் நுனியிலே கோதாவரி முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களும், சராசர உயிர் வர்க்கங்களும் உறைகின்றன.

சிரத்திலே சிவபெருமானும், நெற்றி நடுவிலே சிவசக்தியும், மூக்கு நுனியிலே குமாரக் கடவுளும், மூக்கினுள்ளே வித்தியாதரரும், இரு காதுகளின் நடுவிலே அசுவினி தேவர்களும், இரு கண்களிலே சந்திர சூரியர்களும், பற்களிலே வாயுதேவனும், ஒளியுள்ள நாவிலே வருணதேவனும், ஊங்காரமுடைய நெஞ்சில் கலைமகளும், மணித்தலத்திலே இயமனும், இயக்கர்களும், உதட்டிலே உதயாத்தமனசந்தி தேவதைகளும், கழுத்திலே இந்திரனும், முசிப்பிலே பன்னிரு சூரியர்களும், மார்பிலே சாத்தியதேவர்களும், நான்கு கால்களில் அனிலன் என்ற வாயுவும், முழந்தாள்களிலே மருத்துவரும், குளம்பு நுனியிலே சர்ப்பங்களும், அதன் நடுவிலே கந்தர்வர்களும், அதன் மேலிடத்தே அரம்பை மாதரும், முதுகிலே

உருத்திரரும், சந்துகள் தோறும் எட்டு வசக்களும், அரைப்பரப்பிலே பிதிர் தேவதைகளும், யோனியிலே ஏழு மாதர்களும், குதத்திலே, இலக்குமி தேவியும், வாலிலே சர்ப்ப ராசர்களும், வாலின் மயிரிலே ஆத்திகனும், மூத்திரத்திலே ஆகாய கங்கையும், சாணத்திலே யமுனை நதியும், உரோமங்களிலே மகாமுனிவர்களும், வயிற்றிலே பூமாதேவியும், முலையிலே சகல சமுத்திரங்களும், சாடராக்கியினிலே காருக பத்தியமும், இதயத்திலே ஆகவனியமும், முகத்திலே தட்சிணாக்கினியும் எலும்பிலும், சுக்கிலத்திலும் யாகத்தொழில் முழுவதும், எல்லா அங்கங்கள் தோறும் கலங்கா நிலையுள்ள கற்புடை மாதர்களும் வாழுகின்றார்கள்.

இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த பசுவைச் சிவபெருமான் ஆன்மாக்களின் பொருட்டுப் பூமியில் பிறக்கச் செய்தார். இப்பசு சிவசந்நிதியில் விளங்கும் இடபதேவரின் அருகில் இருந்தது. இதற்கு ஆதாரம் சிவதருமோத்தரம் என்கின்ற உபநிடதமாகும்.

பசு எண்ணற்ற மகிமையுடையது. அதனால், கோதானம் சிறந்து விளங்குகின்றது. தொல்காப்பியர் அறுவகை வாழ்த்துப் பொருளில் பசுவைப் பொன்னாக வைத்தனர்.

சாதுவான ஒருவனைப் பார்த்து, இவர் பசுப்போன்றவர் என்று கூறுவதையும் உன்னுக. பசு புல்லையே உண்டு பரம சாதுவாக வாழ்கின்றது. நாம் தரும் உதவாத புல்லையுண்டு, பால் அமுதை நமக்கு வழங்குகின்றது. பசுவின் பெருமைதான் என்னே?

சாணத்தின் பெருமை

சாணத்துக்குக் கோமயம் என்றும் ஒரு பேருண்டு. பசுவின் சாணம் புனிதமானது பெனாயிலும் நல்லதுதான். விஷக் கிருமிகளைக் கொல்லும், நாற்றத்தை மாற்றும். ஆனால், அது நாளும்.

சாணம் நச்சுக் கிருமிகளைக் கொல்லும். நாற்றத்தை மாற்றும். அது நாறாது. குழந்தைகள் மலசலம் கழித்த இடத்திலும், உண்ட இடத்திலும் சாணம்இட்டுச் சுத்தம் செய்வது, நச்சுக் கிருமிகளை மாற்றும் பொருட்டேயாகும். தெருவிலே சாணம் தெளிப்பார்கள்.

இது நச்சுக் கிருமிகள் உள்ளே வரவொட்டாமல் தடுப்பதற்காகவே. வீட்டையும், வழிபாட்டு அறையையும், பசுவின் சாணத்தால் மெழுகுவார்கள். சுகாதாரத்துக்கு இன்றியமையாதது சாணம்.

சாணத்துக்கு நச்சுக் கிருமிகளை அழிக்கும் ஆற்றல் உண்டு என்பதை நன்கு உணர்க. நேர்வாளம் என்ற நச்சுக் கொட்டையை மருத்துவர்கள் சாணத்தில் மூன்று நாள் ஊறவைத்து எடுத்து மருந்துக்குச் சேர்க்கின்றார்கள்.

நமது தாய்மார்கள், ஈயம் பூசிய ஏனத்தில் நவாச்சாரம் பூசப்பட்டதால் அதன் நச்சுத்தன்மையை மாற்ற, அந்த ஏனத்தில் சாணத்தைக் கரைத்து வைத்துச் சுத்தப்படுத்துகின்றார்கள்.

வீட்டில் உள்ள நச்சுக் கிருமிகளை அழிக்கும் பொருட்டுச் சாணம் இடுகின்றார்களே? அதுபோல், நம் உடம்பிலுள்ள நச்சுக்கிருமிகளை அகற்ற வாரத்துக்கு ஒருமுறை சாணம் தேய்த்துக் குளிக்கலாமா? என்ற வினா எழும். இதற்கு விடை கூறுதும். வீட்டிலே உள்ள நச்சுக்கிருமிகளைக் காட்டிலும், நம் உடம்பில் நச்சுக்கிருமிகள் அதிகம். ஆதலால், சாணத்தின் ஆற்றலை அதிகப்படுத்த வேண்டும்.

வங்கத்தைப் பார்க்கினும், வங்க பஸ்மத்துக்குப் பெருமை அதிகம். தாம்பரத்தைவிட தாம்பர பஸ்மத்துக்கு ஆற்றல் அதிகம். அதுபோல், சாணத்தினும் சாணத்தின் பஸ்மத்துக்கு ஆற்றல் அதிகம். எனவே, திருநீற்றைப் பூசிக்கொள்ளுவதனால் உடம்பில் உள்ள நச்சுக்கிருமிகள் விலகும்.

அவரைச் செடியில் வரும் கரிய கிருமிகளைச் சாம்பல் தெளித்து மாற்றுவது கண்கூடாக யாரும் அறிந்த உண்மை. சாமானியமான அடுப்புச் சாம்பலுக்கே அக்கிருமிகளை அழிக்கும் ஆற்றல் இருக்குமானால், விதிப்படி தயாரித்த விபூதிக்கு எத்துணைப் பெருமை இருக்கும் என்பதை உய்த்துணர்க.

போர்வீரனை, மாற்றார் விடும் ஆயுதங்கள் உடம்பைத் தொளைக்காமல் காக்கும் வஜ்ர கவசம்போல், ஆன்மாக்களைத் தீவினைகள் தாக்காவண்ணம் காக்கும் வயிரக் கவசம் திருநீறு என உணர்க.

“ஆன நீற்றுக் கவசம் அடையப் புகுமின்கள்” - திருவாசகம்

கங்காளன் பூசங் கவசத் திருநீற்றை
மங்காமல் பூசி மகிழ்வரே யாமாகில்
தங்கா வினைகளும் சாரும் சிவகதி
சிங்கார மான திருவடி சேர்வரே.

- திருமந்திரம்.

இந்த திருமந்திரத்தைப் பலமுறை படிக்கவும். சிவபெருமானே திருநீறு தரித்துக் கொண்டிருக்கின்றார் என்று திருமூலர் தெரிவிக்கின்றார்.

ஆன்மாக்களாகிய நாம் செய்த தீவினை நீராகும் பொருட்டுத் திருநீறு தரிக்கின்றோம். சிவபெருமானுக்கு வினை ஏது? அவர் ஏன் திருநீறு தரித்துக் கொள்கின்றார்? என்று ஒரு வினா எழும்.

நோய்வாய்ப்பட்ட குழந்தைக்காக, தாய் மருந்துண்பது போல், நமது வினை. தீர, நம் தாயும் தந்தையுமான இறைவன் திருநீறு பூசிக்கொள்கின்றான். என உணர்க.

“நினைவொடு பணிபவர் வினைதுகள் படஎதிர்
நினைந்து திருநீறணிந்த தொருபால்”

-கொலு வகுப்பு

இனி, திருமாலும் திருநீறு தரித்துக் கொண்டிருக்கின்றார் என்பதை ஆழ்வார்களின் திருப்பாசுரத்தால் தெளிக.

கரியமேனி மிசை வெளியநீறு சிறிதே யிடும்
பெரியகோலத் தடங்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமன்றன்னை
உரிய சொல்லால் இசைமாலைகள் ஏத்தி உள்ளப்பெற நோர்க்கே
அரியதுண்டோ எனக்கின்று தொட்டும் இனி என்றுமே.

- திருவாய்மொழி

முற்காலத்தில் திருமாலின் அடியார்கள் திருநீறு தரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை அடியில் வரும் ஆழ்வார் பாசுரத்தால் அறிக.

ஏறிய பித்தனோடு எல்லாவுலகம் கண்ணன் படைப்பென்னும் நீறு செவ்வே யிடக்காணில் நெடுமால் அடியார் என்றோடும் நாறுதுழாய் மலர்காணில் நாரணன் கண்ணி ஈது என்னும் தேறியும் தேறாது மாயோன் திறத்தனளே இத்திருவே.

பல பிறவிகளில் செய்த பெரும் புண்ணியம் இருந்தால் மட்டுமே ஒருவனுக்குத் திருநீற்றில் மெய்யன்பு உண்டாகும்.

பக்தியுடன் சித்தியளிக்கும் விபூதியைத் தரித்துக்கொண்டோர் செல்வ நலன்களும் பிற நலங்களையும் பெறுவார்கள்; நெடுநாள் வாழ்ந்தபின் ஒளி நிறைந்த விமானத்தில் ஏற்றித் தேவர்கள் எதிர்கொண்டு அழைத்துச் சென்று இந்திரலோகத்தில் இருத்துவார்கள். அங்கு நலமெலாம் துய்த்தபின் சிவசாயுச்சியம் பெறுவார்கள்.

பக்தி யால்வெண் ணீறணிந்தோர்
பாரைப் பொதுநீங் கிடப்புரந்து
துய்த்த போகத் திறுதியினில்
சோதி விமானத் தினிலேறி
மைத்த குழலா ரொடுமருவி
மகவான் பதத்தில் வாழ்ந்துபின்னர்
சத்தா சயத்தை ஒருவுசிவ
சாயுச் சியமே சார்வரால்.

-பிரமோத்தர காண்டம்

திருநீறு தரிக்காதவர் செய்யும் தவம் முதலியன, உவர் நிலத்தில் இட்ட விதை முளையாது வீணாவதுபோல் பயன் தரமாட்டா. தவம் செய்யும் ஆற்றல் இல்லாதவர் திருநீற்றை உள்ளன்புடன் பூசிக்கொண்டால், தவம், தானம், தருமம், விரதம் முதலிய யாவும் செய்த பயனைப் பெறுவார்கள். பிதிர் தினத்தில் திருநீறணிந்தார்க்குச் செய்யும் தான தருமம் மிகுந்த பயன்களைத் தரும் என உணர்க.

நீறு தரியார் தவமாதி
 நிரம்பச் செயினும் உவர்நிலத்தில்
 கூறு பயனின் றாம்பூதி
 கொண்டோர் வாளாங் கிருந்திடினும்
 வீறு தவமா திகள்நிரம்ப
 விளைத்தோ ராவர் தென்புலத்தோர்க்கு
 ஏறு தினத்தில் நீறிடுவார்க்கு
 இயற்றில் பூசைப் பயன்அனந்தம். -பேரூர்ப் புராணம்

ஏழுகோடி மந்திரங்களும், எண்ணில்லாத தவமும், கங்கை, யமுனை, கோதாவரி, சரசுவதி, நருமதை, சிந்து, காவேரி முதலிய சிறந்த தீர்த்தங்களும், அசுவமேதம் முதலிய வேள்விகளும், திருநீறு தரும் நலத்தை நல்க மாட்டா. திருநீறு தன்னை அணிந்தார்க்கு எல்லையற்ற நலன்களை நல்கும்.

ஏழு கோடி மந்திரமும்
 எண்ணில் தவமும் இருநிலத்தில்
 ஆழ முடைய கங்கைமுதல்
 அநந்த நதியும் அமரேசன்
 வீழுந் தூரகம் ஈறாம்அவ்
 வேள்வி யனைத்தும் விளம்புங்கால்
 தாமுஞ் சடையோன் திருநீறு
 தரும்பே றொன்றுந் தாராவே.

-பிரமோத்திர காண்டம்

திருநீற்றணிந்த வேடமே மெய்ப்பொருள் எனக்கொண்டு வழிபட்டு, மெய்ப்பொருள் நாயனார் சிவபதம் பெற்றார்.

சேரமான் பெருமான் முடிசூடிக்கொண்டு பட்டத்து யானைமீது அவனியெல்லாம் போற்ற பவனி வந்து கொண்டிருந்தார். எதிரிலே ஓர் ஏகாலி முதுகில் துணிமூட்டையும், தலையில் உவர்மண்ணும் சுமந்துகொண்டு வந்தான். சிறிது மழை பொழிய அதனால் உவர்மண் கரைந்து உடம்பில் தோய்ந்தது. பின்னர், வெயில் காய அது உலர்ந்து, வெண்ணீறுபோல் காட்சியளித்தது.

இதனைக் கண்ட சேரர் கோமான் யானையை விட்டு இறங்கி அந்த வண்ணான் கால்மீது வீழ்ந்து வணங்கினார். அவன் நடுங்கி ஒதுங்கி சிந்தை கலங்கி, “அரசர் பெருமானே! என்னை யாரென்று எண்ணினீர்! அடியேன் தங்கள் அடியாரை அஞ்சலிக்கும் வண்ணான்” என்றான்.

சேரர் பெருமான், “அப்பா! அடிச்சேரன் அடியேன். நீ ஏகாலி என்றும், உன்மீதுள்ள வெண்மை உவர் மண்ணால் ஆகியது என்றும் அடியேன் உணர்வேன்; அடியேன் எப்போதும் தப்பாது எண்ணி வழிபடும் திருநீற்றின் அன்பு வேடத்தை இது நினைவுபடுத்தியது. அதனால் வணங்கினேன். நீர் வருந்தாது செல்லும்” என்று மொழிந்தார். என்னே! இவருக்கு இருந்த திருநீற்றின் பக்தி! ஆ! ஆ! மெய்சிலிர்க்கின்றது; உள்ளம் உருகுகின்றது.

அவரோ சக்ரவர்த்தி; அவனோ சலவைத் தொழியாளி. தனது பெருமையையும் அவனுடைய சிறுமையையும், சிந்தித்தாரில்லை. திருநீற்றின் பெருமையைச் சிந்தித்தார், வந்தித்தார்.

சேரர் பெருமான் தொழக்கண்டு
சிந்தை கலங்கி முன்வணங்கி
யாரென் றடியே னைக்கொண்ட(து)
அடியேன் அடிவண் ணான்என்னச்
சேரர் பிரானும் அடிச்சேரன்
அடியேன் என்று திருநீற்றின்
வார வேடம் நினைப்பித்தீர்
வருந்தா தேகும் எனமொழிந்தார்.

-பெரியபுராணம்

வெப்புநோய் தீர்த்தது வெண்ணீறு

மதுரையில் கூன்பாண்டியன், திருஞான சம்பந்தரும், சிவனடியார்களும் தங்கியிருந்த மடாலயத்தில் எளிகொளுஷுமாறு செய்த வல்வினையால், வெப்புநோய் பற்றி, வேதனை அடைந்தார். சமணர்களால் தங்கள் மந்திரங்களைக் கூறிக் குண்டிகை நீரைத் தெளித்தும், மயில் பீலியைக் கொண்டு தடவியும், நோய் தீர்ந்ததில்லை.

மங்கையர்க்கரசியாரின் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி, திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் எழுந்தருளி ஆலவாயண்ணலின் திருக்கோயிலிலிருந்து திருநீறு கொணர்வித்து, அடியிற் கண்ட திருநீற்றுப் பதிகத்தைத் திருவாய் மலர்ந்து பாண்டியன் உடம்பில் திருநீற்றைப் பூசியருளினார். உடனே பகலவனைக் கண்ட பனிபோல் வெப்புநோய் விலகியது.

இத் திருநீற்றுப் பதிகத்தை ஒதி வெண்ணீறு புனைந்தால் எல்லா நோய்களும் நீங்கப் பெறுவர். இது கண்கூடு.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநீற்றுப் பதிகம்

பண் - காந்தாரம்

மந்திர மாவதுநீறு வானவர் மேலதுநீறு
சுந்தர மாவதுநீறு துதிக்கப் படுவதுநீறு
தந்திர மாவதுநீறு சமயத்தில் உள்ளதுநீறு
செந்துவர் வாயுமை பங்கன்திரு ஆலவாயான் திருநீறே.

வேதத்தி லுள்ளதுநீறு வெந்துயர் தீர்ப்பதுநீறு
போதந் தருவதுநீறு புன்மை தவிர்ப்பதுநீறு
ஓதத் தருவதுநீறு உண்மையி லுள்ளதுநீறு
சீதப் புனல்வயல் சூழ்ந்ததிரு ஆலவாயான் திருநீறே.

முத்தி தருவதுநீறு முனிவர் அணிவதுநீறு
சத்திய மாவதுநீறு தக்கோர் புகழ்வதுநீறு
பத்தி தருவதுநீறு பரவ இனியதுநீறு
சித்தி தருவதுநீறு திரு ஆலவாயான் திருநீறே.

காண இனியதுநீறு கவினைத் தருவதுநீறு
பேணி அணிபவர்க்கெல்லாம் பெருமை கொடுப்பதுநீறு
மாணந் தருவதுநீறு மதியைத் தருவதுநீறு
சேணந் தருவதுநீறு திருஆலவாயான் திருநீறே.

பூச இனியதுநீறு புண்ணிய மாவதுநீறு
 பேச இனியதுநீறு பெருந்தவத் தோர்களுக்கெல்லாம்
 ஆசை கெடுப்பதுநீறு அந்தம தாவதுநீறு
 தேசம் புகழ்வதுநீறு திருஆலவாயான் திருநீறே.

அருத்தம தாவதுநீறு அவலம் அறுப்பதுநீறு
 வருத்தந் தணிப்பதுநீறு வானம் அளிப்பதுநீறு
 பொருத்தம தாவதுநீறு புண்ணியர் பூசும்வெண்ணீறு
 திருத்தகு மாளிகை சூழ்ந்ததிரு ஆலவாயான் திருநீறே.

எயிலது அட்டதுநீறு இருமைக்கும் உள்ளதுநீறு
 பயிலப் படுவதுநீறு பாக்கிய மாவதுநீறு
 துயிலைத் தடுப்பதுநீறு சுத்தம தாவதுநீறு
 அயிலைப் பொலிதரு சூலத் தாலவாயான் திருநீறே.

இராவணன் மேலதுநீறு எண்ணத் தருவதுநீறு
 பராவண மாவதுநீறு பாவம் அறுப்பதுநீறு
 தராவண மாவதுநீறு தத்துவ மாவதுநீறு
 அராவணங் குந்திருமேனி ஆலவாயான் திருநீறே.

மாலொடு அயனறியாத வண்ணமும் உள்ளதுநீறு
 மேலுறை தேவர்கள் தங்கள் மெய்யது வெண்பொடிநீறு
 ஏல உடம்பிடர் தீர்க்கும் இன்பந் தருவதுநீறு
 ஆலமதுண்ட மிடற்றெம் ஆலவாயான் திருநீறே.

குண்டிகைக் கையர்களோடு சாக்கியர் கூட்டமுங்கூடக்
 கண்டிகைப் பிப்பதுநீறு கருதஇனியது நீறு
 எண்டிசைப் பட்டபொருளார் ஏத்துந் தகையதுநீறு
 அண்டத் தவர்பணிந் தேத்தும் ஆலவாயான் திருநீறே.

ஆற்றல் அடல்விடை யேறும் ஆலவாயான் திருநீற்றைப்
 போற்றிப் புகலி நிலாவும் பூசுரன் ஞான சம்பந்தன்
 தேற்றித் தென்னன் உடலுற்ற தீப்பிணி யாயின தீரச்
 சாற்றிய பாடல்கள் பத்தும் வல்லவர் நல்லவர்தாமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

இந்தத் திருப்பதிகத்தைத் தினந்தோறும் திருநீற்றைத் தரிக்கும்போது அன்புடன் ஓதுதல் வேண்டும். அன்றி இதனை ஓதி ஓதி உருவேற்றிக் கொண்டு, நோய்வாய்ப்பட்டவர்க்கு, இப் பதிகத்தை ஓதித் திருநீற்றைப் பூசினால் நோய் நீங்கி நலம் உண்டாகும்.

திருநீறு சக்தி, அருள் மயமானது என உணர்க. அதனால், இப்பதிகத்தில் “பராவணமாவது நீறு” என்று கூறுகின்றார்.

சிவ சின்னத்தின் அவசியம்

திலம் - எள்; தில சம்பந்தமுடையது தைலம். சிலா சம்பந்தமுடையது சைலம். இதுபோல் சிவசம்பந்தமுடையது சைவம். சைவ சமயத்தில் பிறக்கவேண்டுமாயின் பல்லாயிரம் பிறப்புகளில் தவம் செய்திருக்க வேண்டும்.

சைவ சமய சாதனங்கள் மூன்று. திருநீறு, உருத்திராக்கம், ஐந்தெழுத்து என்பவை. இவற்றுள் ஐந்து எழுத்து உள்ளத்தில் உறைவது. திருநீறும், உருத்திராக்கமும் உடம்பில் உள்ளவை. பிற மதத்தவர்கள் தங்கள் சமயச் சின்னம் அணியக் கூசுவதில்லை. ஆதலால், சைவ சமயத்தினர் விபூதியும், உருத்திராக்கமும் அணியக் கூசுதல் கூடாது. மஞ்சள், குங்குமம், தாலி முதலியவைகளை அணிந்து கொள்ள நாணமடையும் பெண்கள் இருக்கின்றார்களா? இல்லை.

“பூண்பதற்குக் கண்டியினைக் கூசியிடும் புல்லியரைக் காண்பதற்குக் கூசுமரன் கைத்து”

- சைவ சமயநெறி

அதுபோல், நாம் நமது சிவ சமயச் சின்னங்களைத் தரிக்க ஒருபோதும் நாணுதல் கூடாது. சிவபெருமான் தமது திருநுதலில் திருநீறு தரித்துள்ளார் என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிச் செய்கின்றார்.

“நீறு தாங்கிய திருநுதலானை”

ஆதலால், நாம் காதலோடு வெண்ணீறு பூசி நலம்பெற வேண்டும்.

திருநீறு தரிப்போர் மந்திரத்துடனும், விதிப்படியும் பூசிக்கொள்ளுதல் மிகவும் அவசியமாகும். மருந்து உண்போர் காலத்துடனும், பத்தியத்துடனும் உண்டால் விரைவில் நோய் நீங்கப்பெறுவது போல் எனவுணர்க.

சிவசின்னமாகிய விபூதி உருத்திராக்கத்தை வேதோபநிடதங்கள் விளம்புவதுபோல், பிற மதச் சின்னங்களைக் கூறவில்லை என உய்த்துணர்க.

திருநீற்றைப் பற்றிக் கூறும் நூல்கள்

இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என்ற வேதங்கள், இவற்றின் பாகங்களாகிய இராம ரகசியோபநிடதம், சாண்டில்யோபநிடதம், சாபால உபநிடதம், பிருகச்சாபால உபநிடதம், தைத்திரீயோபநிடதம், சுவேதாச் சுவதர உபநிடதம், சாபாலி உபநிடதம், வாசுதேவ உபநிடதம், காமிகம் முதல் வாதுளம் ஈறாக உள்ள சிவாகமங்கள் இருபத்தெட்டு, இவற்றின் பிரிவுகளாகிய சாரோத்தரம், சாலபேதம், சசிபண்டலம், மகாவித்தயம், துலாவிருத்தம், காலதகனம், குமார தந்திரம், மகுடோத்தரம், இருந்த காசம், நீலபத்திரம், கலாபேதம், சமுகம், சிவசாசனம், விலேகன தந்திரம், நந்திகேசரம், மகாந்த சங்கிதை, மகாகாளம், பிரபுத்தாகமம், வீணாசிகோத்தரம், தாரதந்திரம், பரோற்பூதம், பதுமசங்கிதை, பாவநாசகம், வீமதந்திரம், சிபோதம், பாவனம், பார்வதி தந்திரம், பிரகர்ணாகமம், காசியபம், வாமதந்திரம், காருடம், நைருதம், சிவதருமோத்தரம், மதங்கம், விசவான்மகம் என்ற உபாகமங்கள், சாங்கியாயன கிருஹ்யம், மாத்யந்தின கிருஹ்யம், போதாயன கிருஹ்யம் என்ற வேத சாரங்கள்.

பரத்துவாச - சாதாதப - பராசர, கௌதம, மநுவாதி ஸ்மிருதிகள், இலிங்க - சைவ - காந்த - காருட - மற்ச - ஆதித்த - பிரமாண்ட - பத்ம - கூர்மம் முதலிய மகா புராணங்கள், இராமாயணம், பாரதம் என்னும் இதிகாசங்கள், சிவரகசியம் என்னும் பரம இதிகாசம் ஆகிய இத்தனை நூல்களிலும் திருநீற்றின் தெய்வநலம் பேசப்படுகின்றது.

திருநீறு அல்லாத ஏனைய சின்னங்கள் பிற்காலத்தில் எழுந்தவை.

விபூதியை மூன்று கோடாகத் தரித்த மகா புண்ணியரைக் கண்ட பூத, பிசாசம் முதலியன அஞ்சி நடுங்கி அலறி ஓடும் என்பதில் ஐயமில்லை.

திரிபுண்டரத்தின் உட்பொருள்

திருநீறு மூன்று கோடுகளாக மந்திரத்துடன் அணிதல் வேண்டும். அதன் உட்பொருள் வருமாறு;

1. திரிபுண்டரம் பதி, பசு, பாசம் என்ற முப்பொருளைக் குறிக்கும்.
2. " அகரம், உகரம், மகரம் என்ற வியட்டிப் பிரணவங்கள்.
3. " பதி, பரை, ஆன்மா.
4. " அருவம், அருவுருவம், உருவம்.
5. " சிவம், சதாசிவம், மகேசன்.
6. " சிவம், சக்தி, ஸ்கந்தர்.
7. " சத்து, சித்து, ஆனந்தம்.
8. " சாங்கம், உபாங்கம், பிரத்யங்கம்.
9. " அத்வா மூர்த்தம், மந்திர மூர்த்தம், பஞ்சப் பிரம்ம மூர்த்தம்.
10. " விந்து, மான், மோகினி
11. " லயம், போகம், அதிகாரம்.
12. " சத்தன், உத்திபுத்தன், பிரவிருத்தன்.
13. " சிருட்டி, திதி, சங்காரம்.
14. " இச்சாசக்தி, கிரியாசக்தி, ஞானசக்தி.
15. " தந்திரகலை, மந்திரகலை, உபதேசகலை.

16. " பிரத்யட்சம், அநுமானம், ஆகமம்.
(அளவைகள்)
17. " குரு, லிங்கம், சங்கமம்
18. " குரியன், சந்திரன், அக்கினி. (முச்சுடர்)
19. " விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர்.
20. " அவன், அவள், அது.
21. " மணி, மந்திரம், ஓளஷதம்.
22. " போகம், போக்யம், பிரேரகம்.
23. " மந்திரம், பாவனை, கிரியை.
24. " ருக், யசர், சாமம்.
25. " காருகபத்யம், ஆகவனீயம், தக்ஷிணாக்கினி.
26. " அயன், அரி, அரன்.
27. " சுவர்க்க, மத்திய, பாதலம்.
28. " மலைமகள், திருமகள், கலைமகள்.
29. " அறம், பொருள், இன்பம்.

என்ற இத்தனை தத்துவங்களையும் திருபுண்டரங் குறிக்கும்.

இனி திருபுண்டரத்தால் நீங்கப் பெறுபவை

1. ஆணவம், கன்மம், மாயை.
2. காமம், வெகுளி, மயக்கம்.
3. சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம்.
4. தனேடணை, தாரேடணை, புத்ரேடணை.
5. பிராரத்தம், சஞ்சிதம், ஆகாமியம்.
6. தூலதமம், தூலதரம், தூலம்.
7. ஆன்மதத்துவம், வித்யாதத்துவம், சிவதத்துவம்.
8. ஞாதுரு, ஞானம், ஞேயம்.
9. ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதியான்மிகம்.

10. பேதம், பேதாபேதம், அபேதம்.
11. சந்தேகம், விபரீதம், மயக்கம்.
12. தூலம், சூட்சுமம், காரணம்.
13. இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு.
14. தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை.
15. சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி.
16. காலம், தேசம், வஸ்து.
17. வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம்.
18. மனம், வாக்கு, காயம்.
19. அம்மை, இம்மை, உம்மை.

முதலியன திரிபுண்டரத்தால் நீங்கப் பெறும்.

“திரிபுண்டர் த்ரிசுராத்தமகம்

த்ரிவேத வஹ்நி த்ரிகுணத்ரிவர்ண, த்ரிஜகந்மயம்”

-காளிகாண்டம்

நமது நீற்றுச் சமயம் புறச் சமயங்களைப்போல் நேற்றுச் சமயமன்று. அநாதியே உள்ளது. பலப்பல தத்துவங்களை உடையது.

த்ரிபுண்டரதாரிணம் த்ருஷ்ட்வா

பூதப்ரேத பிசாசா:

பீதா, ப்ரகம்பிதாச் சீக்ரம்

கச்சந்த்யேவ நஸம்சய!

-மானவ புராணம்

அந்தணன், அரசன், வணிகன், வேளாளன் என்ற நான்கு குலத்தோர்களும், பிரம்மசாரி, இல்லறத்தான், வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி என்ற நான்கு ஆசிரமத்தவரும், திருநீற்றைப் பயபக்தியுடன் தரித்துக்கொள்ள வேண்டும். விபூதியைத் தரிப்பின் திருமாலும், இலக்குமியும் ஏனைய தேவர்களும் மகிழ்கின்றார்கள்.

விபூதி ஸ்நானம்

விபூதியை அணிவது ஸ்நானம் ஆகும். விபூதி ஸ்நானம், ஆக்கினைய ஸ்நானம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

சேர. சித்ரவன்

“ஆக்னேயம் பஸ்மஸ்நானம்”

என்று வேதம் முழங்குகின்றது. கங்கை முதலிய புண்ணிய நதிகளில் நீராடுவதைப் பார்க்கினும், கோடி மடங்கு பயன் அதிகம் தருவது பஸ்மஸ்நானம்.

“பஸ்மஸ்நானம் ஜவஸ்நாநாத்
கோடி புண்ய குணம் பவேத்”

-காமிகாகமம்

விபூதி மருந்தாகும்

திருநீறு உடம்பில் தரித்துக் கொள்ளும் வகையேயன்றி, மருந்தாக உட்கொள்ளும் சிறப்பும் உடையது. விதிப்படி அமைந்த திருநீற்றை உட்கொண்டால், உடம்பின் அசுத்தங்களைப் போக்கி, எழுபத்தீராயிரம் நாடிகளுக்கும் வலிமையை உண்டாக்கும்.

வாதத்தால் உண்டாகும் 81 நோய்களையும், பித்தத்தால் உண்டாகும் 64 நோய்களையும், கபத்தாலுண்டாகும் 215 நோய்களையும் நீக்கும் அநுபவமாகும்.

உபவேதத்துள் ஒன்றாகிய ஆயுள்வேதம், திருநீற்றைப் பூசும் மருந்தாகவும், புசிக்கும் மருந்தாகவும் வியந்து புகன்று உள்ளது.

“ததாபஸ்மாரா குஷ்டா நச்யந்தி

வ்யாதய: ஷ்ணாத்”

-கந்தபுராணம்

திருநீற்றினால் அபஸ்மாரம், குஷ்டம் முதலிய நோய்கள் ஒரு கண காலத்துக்குள் நீங்கும்.

திருநீறு எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் அருள்புரிவது. அத் திருநீற்றை இடாதவர்கள் அமுதமே இட்டாலும் அது மலத்துக்குச் சமானம். அதனை அருந்துதலை ஒழிக என்று வடலூர் வள்ளல் பெருமானார் அருளிச் செய்கின்றார்.

“அருள்செய் நீறிடார் அமுதுனக் கிடினும்

அம்ம லத்தினை அருந்துதல் ஒழிக

தெருள்கொள் நீறிடும் செல்வர்கூ ழிடினும்

சேர்ந்து வாழ்த்தியத் திருவமு துண்க”

“முத்தி நீறிடார் முன்கையால் தொடினும்
முள்ளுறுத்தல்போல் முனிவுடன் நடுங்க
பத்தி நீறிடும் பக்தர்கள் காலால்
பாய்ந்து கைக்கினும் பரிந்ததை மகிழ்க.”

யானை, குதிரை, எருமை, ஆடு, மான் முதலிய விலங்குகளின் சாணங்களைக் கொண்டு செய்யாமல், மிகப் புனிதமான பசுவின் சாணத்தைக் கொண்டே திருநீற்றைச் சமைத்தார்கள்.

முனிவருக்கு உண்டி உதவுவது காமதேனு என்னும் பசுவேயாகும். வைதரணி நதியைத் தாண்ட வைப்பதும் பசுவேயாகும்.

திருநீற்றின் வகை.

திருநீறு இரண்டு வகைப்படும். வைதிக விபூதி, சைவ விபூதி எனப் பேர் பெறும்.

வைதிக விபூதி - வேத விதிப்படி செய்யும் யாகங்களில் பொடிபட்ட நீறு ஆகும். இது புத்தியை மட்டும் தரும்.

சைவ விபூதி - இருவினை ஒப்பு மல பரிபாகம் உற்ற சிவசக்திநிபாதர்க்கு உரியதாய், சிவாகம விதிப்படி சிவதீட்சை செய்யப்பட்ட அக்கினியில் பொடிபட்ட நீறாகும். இத் திருநீறு புத்தியையும், முத்தியையும் தரவல்லது.

இச் சைவ விபூதி கற்பம், அநுகற்பம், உபகற்பம், அகற்பம் என நான்கு வகைப்படும்.

கற்பம்

பங்குனி மாதத்திலே நெல்தானை மேய்ந்த கன்று ஈன்ற பசுக்களினிடத்தே அஷ்டமி, பெளர்ணமை, சதுர்த்தசி என்ற திதிகளில் சாணத்தைத் தாமரை இலையில், ஓம் சத்யோஜாதாய நம: என்ற மந்திரத்தைக் கூறி ஏற்க வேண்டும்.

அதில் பால், தயிர், நெய், கோநீர் இவைகளை ஓம் வாமதேவாய நம: என்று கூறி வார்த்து, ஓம் அகோராய நம: என்று கூறிப் பிசைந்து, உருண்டை செய்தல் வேண்டும்.

சம்பா நெற்பதரை விரித்து அதன்மேல் ஓம் தத்புருடாய நம: என்று உச்சரித்து உருண்டைகளை வைத்து ஓமாக்கினியால் வெந்தபின், ஓம் ஈசானாய நம: என்று கூறி, கறுமை, செம்மை நிறங்களை நீக்கி, வெண்ணிறமுடையதாக எடுத்துப் புதுப்பானையில் வைக்க வேண்டும். இது கற்ப விபூதியாகும்.

அநுகற்பம்

சித்திரை மாதத்திலே பசுக்களின் மந்தையிற் சென்று உலர்ந்து கிடக்கும் கோமயங்(சாணம்)களை எடுத்து, உரலிலிட்டு இடித்துப் பொடித்து அதிலே கோசலத்தை ஓம் வாமதேவாய நம: என்று உச்சரித்து வார்த்துக் கலந்து, ஓம் அகோராய நம: என்று கூறிப் பிசைந்து, உருண்டை செய்து பதரை விரித்து ஓம் தத்புருடாய நம: என்று அதன் மேல் வைத்து, ஓமாக்கினியால் எரித்து, ஓம் ஈசானாய நம: என்று எடுத்து வைக்கவும். இது அநுகற்ப விபூதியாகும்.

உபகற்பம்

கோமயம் கிடைக்காவிடத்து, காட்டின்கண் மரம் வெந்து விளைந்த சாம்பரையேனும், செங்கல் சூளை முதலியவற்றில் விளைந்த சாம்பரையேனும் எடுத்து, முன் கூறிய முறைப்படி பஞ்சகவ்யத்தை வாமதேவ மந்திரத்தினாலே விட்டு, அகோர மந்திரத்தால் பிசைந்து, தத்புருஷ மந்திரத்தால் வைத்துச் சிவாக்கினியால் எரித்து, ஈசான மந்திரத்தால் எடுக்க இது உபகற்பம்.

அகற்பம்

மேலே கூறிய திருநீறுகள் கிடைக்காவிடத்து, இடி விழுந்த இடத்தில் உண்டாகிய திருநீறும், மலையின் உச்சியிலும், பூமியிலும் உண்டாகிய திருநீற்றையும் எடுத்து, பஞ்சகலா மந்திரமும் சிவ மூலமந்திரமும் ஜெபித்துச் சுத்தி செய்து தரித்துக் கொள்ளவும். இது அகற்பமாகும்.

திருநீற்றுப் பையின் இலக்கணம்

திருநீற்றைப் புதிய ஆடையால் வடித்து, புதிய பாண்டத்துள் வைத்துத் திருநீற்றுப் பதிகத்தை ஓதுக. அதில் மல்லிகை, முல்லை, பாதிரி, சிறு சண்பகம் முதலிய நறுமண மலர்களைச் சத்தியோஜாத மந்திரத்தைக் கூறி இட்டு, புதிய ஆடையைப் பாத்திரத்தின் வாயில் கட்டி, இது நமது அளவற்ற ஜகவரியம் என்று கருதி வைக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு வைத்த திருநீற்றிலிருந்து சிறிது எடுத்து பட்டுப்பை, சம்புடம், வில்வக் குடுக்கையில் வைத்து, வேண்டும்போது தரித்துக் கொள்ள வேண்டும். பட்டுப்பை 4 அங்குல அகலமும் 4 அங்குல உயரத்துக்கும் குறையாமல் இருக்க வேண்டும்.

பையிலுள்ள திருநீற்றைத் தலைகீழாகக் கவிழ்க்கக் கூடாது. கவிழ்த்தால், கொடிய நரகம் உண்டாகும். மான்தோல், புலித்தோல் பைகள் நைட்டிக பிரமசாரிக்கும், சந்யாசிக்கும் உரியவை.

திருநீறு வாங்கும் முறை

குருநாதர் - சிவனடியார் தரும் திருநீற்றை அவர்களை வணங்கி அன்புடன் இரு கரங்களாலும், வாங்கி முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பித் தரித்துக் கொண்டு மீண்டும் வணங்குதல் வேண்டும். திருநீறு தருபவர் நிற்க, இருந்து கொண்டு வாங்குதல் குற்றம்.

தரிக்கும் இடம் - அளவு

விபூதியை எடுத்து 16 மந்திரங்களைக் கூறிக் குழைத்த திருநீற்றை உச்சி, நெற்றி, மார்பு, நாபி, இரு முழந்தாள், இருதோள்கள், இரு முழங்கைகள், இரு மணிக்கட்டுகள், இரு விலாப்புறம், முதுகு, கழுத்து என்ற 16 இடங்களில் விதிப்படி பஞ்சப் பிரம்ம மந்திரத்தைக் கூறித் திரிபுண்டரமாக இடுக.

வெண்பா

“திரிபுண் டரமாய்ச் சிரநுதல்மார் புந்தி
முரண்முழந் தாள்தோள் முழங்கை - மருவுமணிக்
கட்டு விலாமுதுகு கண்டம் எனுமிவையீர்
எட்டும் விபூதியிடு க”

நெற்றி, மார்பு, இரு தோள்கள் இந்த இடங்களில் 6 அங்குல நீளமும், மற்ற இடங்களில் ஓரங்குல நீளமுமாக இடுக. அளவு கூடினும், குறையினும் குற்றம்.

திருநீறு தரிக்கும்போது திரிபுண்டரம், இடையில் துண்டித்தல், அதிகம் நீங்குதல் பிரிவு இல்லாதிருத்தல் கூடாது.

அறவொன் றுடனொன் றணுகல்நனி
 அகறல் வளைதல் இடையறுதல்
 பிறவு மொழிய அணிநீற்றில்
 பேணு மளவு நுதல்உரம்தோட்கு
 உறுமங் குலமு விரண்டாகும்
 ஒழிந்த உறுப்புக் கொன்றேயாம்
 இறுமெல் விடையால் திரிகுலத்(து)
 எழிலார் பூதி இடலுமாம். - பேரூர்ப்புராணம்

அவசியம் தரிக்கும் காலங்கள்

காலை, உச்சி, மாலை என்று சந்தியாகாலம் மூன்றிலும், சூரிய உதய அஸ்தமனத்திலும், நீராடிய உடனும், பூசைக்கு முன்னும், பின்னும், தீட்டையில்லாதார் தீண்டிய போதும், நித்திரைக்கு முன்னும், பின்னும், பூனை, கொக்கு, எலி, நாய், காகம், பன்றி முதலியன தீண்டிய போதும், பிதிர்க் கிரியையிலும், யாகத்திலும், செபத்திலும், ஓமத்திலும், வைசுவேதம் என்னும் நித்திய கர்மத்திலும், சிவபூசையிலும், அவசியம் தரிக்க வேண்டும். விபூதி தரியாமல் செய்யும் நற்கருமங்கள் பயன் தரமாட்டா. விபூதி தரியாதவருடைய அறிவு, ஆசாரம், சத்தியம், தவம் முதலியனவும் குன்றும்.

சிவ தீட்சையில்லாத ஆடவர்களும், பெண்களும் வைதிக வழியொழுகும் சந்நியாசிகளும், பிரம்மசாரியும், வானப்பிரஸ்தனும், கன்னிகையும், உச்சிக் காலத்துக்குப் பின் தண்ணீர் கூட்டாமல் உத்தாளனமாகப் பூசிக்கொள்ள வேண்டும்.

தீட்சை பெற்றவர்கள், காலை, உச்சி, மாலை என்னும் மூன்று காலங்களில் மட்டும் நீருடன் கூட்டித் தரிக்கக் கடவர். மற்றைக்

காலங்களில் உத்தூளானமாகவே தரிக்க வேண்டும். விலக்கிய காலங்களில் நீர் சேர்த்துத் தரிப்பாராயின் அந்த நீர் மதுவையொக்கும் என்று சிவாகமங்கள் செப்புகின்றன.

வடக்கு நோக்கி திருநீறு தரிப்பது உத்தமம். பெருவிரல், நடுவிரல், மோதிர விரல் என்ற மூன்று விரல்களைக் கூட்டித் திருநீற்றை எடுக்கவும், தரிக்கவும், கொடுக்கவும் வேண்டும்.

சமயதீட்சை மட்டும் பெற்றுக்கொண்டவர்கள் காலையில் மட்டும் திரிபுண்டரம் தரிக்க வேண்டும். விசேட தீட்சை பெற்றவர்கள் காலை மாலையில் மட்டும் திரிபுண்டரம் தரிக்க வேண்டும். நிர்வாண தீட்சை பெற்றவர்கள் காலை, உச்சி, மாலையில் திரிபுண்டரம் தரிக்க வேண்டும். ஆச்சாரிய அபிஷேகம் பெற்றவர்கள் திரிகால சந்தியா நேரத்துடன், அர்த்த ராத்திரியிலும் திரிபுண்டரம் தரிக்க வேண்டும்.

ஈர உடையுடனும், ஒரு துணி உடுத்தும், கௌபீனம் உடுக்காமலும், ஆடை இல்லாமலும், திருநீறு தரிக்கக் கூடாது.

பெருவிரல் அகாரம், நடுவிரல் உகாரம், மோதிரவிரல் மகாரம் என்ற பாவனை செய்து மூன்று விரல்களால், மும்மூர்த்தி, முக்குணம், மூவகை ஆன்மா, மூன்று வேதம், மூவகைத் தீ என்று அநுசந்தானம் செய்து தரிப்பது விசேடமாகும்.

விபூதி தரிக்கும்போது நிலத்தில் சிந்தாவண்ணம் பாதுகாக்க வேண்டும். விபூதி எத்துணை அணுக்கள் சிந்துமோ, அத்துணை ஆண்டுகள் நரகில் வருந்துவர்.

வாயைத் திறந்துகொண்டும், தலையை அசைத்துக் கொண்டும் பிறருடன் பேசிக்கொண்டும், பாராமுகம் செய்து கொண்டும், சிரித்துக் கொண்டும், தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டும், நடந்து கொண்டும், கண்ணாடி பார்த்துக் கொண்டும் தரிக்கக் கூடாது.

திருநீறு சிந்துமாயின், அதனை எடுத்துவிட்டு, அந்த இடத்தை நீரால் மெழுக வேண்டும்.

எல்லாரும் விபுதி தாரணர்களே

திருமால், பிரமதேவர், இராமர், கிருஷ்ணர், இந்திரன், ஏனைய தேவர்கள், முனிவர், கின்னரர், கிம்புருடர், வித்தியாதரர், கருடர், பூதர், இயக்கர், அசுரர், உரகர், சாரணர், சித்தர், கந்தருவர், பைசாசர், இராக்கதர், யோகபூமியர், ஆகாயவாசிகள், அரிச்சந்திரன், நளன், புருசுச்சன், புருரவன், முசுருந்தன், கார்த்தவீரியன் என்ற ஆறு சக்கரவர்த்திகள், கயன், அம்பரீடன், சசிபிந்து, சிபி, பிருது, மருத்துவான், பரதன், சுகோத்திரன், திலீபன், ரகு, அந்திதேவன், யயாதி, மாந்தாதா, பகீரதன், அனங்கன் என்ற பதினைந்து மகாமன்னர்கள், ஏனைய சூரியகுல, சந்திரகுல அரசர்கள் அனைவரும் விபுதி உருத்திராக்க தாரணர்களே என்று வேதாகம உபநிடத ஸ்மிருதி (மிருதி) புராணேதிகாசம் முதலியவற்றால் குன்றின் மேலிட்ட விளக்கு போல் விளங்குகின்றது.

திருநீறு விளையும் திருத்தலங்கள்

திருநீறு தானாக விளையும் திருத்தலங்களும் இருக்கின்றன. கதிர்காமம், கோவைக்கு அருகிலுள்ள மருதமலை, திருக்குறுக்கை, திருநீற்றுமலை, கங்கைக்கரை, திருவருணை, வில்வகானனம், சுண்டுர் முதலிய திருத்தலங்களில் சுயமாய் விபுதி விளைகின்றது. இத்திருநீறு, ஞானம், நோய்நீக்கம், பூதப் பிசாச நீக்கம் முதலிய நலன்களை நல்குகின்றன.

கங்கைக்கரை வில்கானன மருதைப்பதி கதிர்காமங்கைத்திரு நீற்றாமலை யண்ணாமலை மதில்கூழ் சங்கைக்குறுங் குடியாமிவை தனிலேவிளை நீற்றைச் சங்கைக்கர மாலுந்தரித் தார்மண்ணென லாமோ.

அபிஷேகம்

விநாயகர், சிவபெருமான், உமாதேவியார், வீரபத்திரக்கடவுள், வைரவக்கடவுள், முருகக் கடவுள் முதலிய சிவமூர்த்திகட்கு விபுதி அபிஷேகம் செய்தல் விதியாகும். தொடக்கத்தில் பஞ்சகவ்யமும் முடிவில் திருநீறும் அபிஷேகம் செய்யவேண்டும்.

ஓம் ஹ்ராம் ஹ்ருதயாய நம: என்று பாத்ய ஆசமன அருக்கியம் கொடுத்துப் பெருவிரல், மோதிர விரல்களால் திருநீற்றை எடுத்து

மந்திர நீருடன் சேர்த்து ஓம் ஹ்ராம் தத்புருஷாய நம: என்று அபிஷேகம் செய்தவர், செய்வித்தவர், அதனைத் தரிசித்தவர் யாவரும், திருவருள் உருவினராய், சிவானந்தப் பெருவாழ்வு பெறுவார்கள்.

இருதயம் புருடங் கூறி

இறுதியில் இயற்றும் நீற்றுப்

பெருமுழுக் கியற்று வித்தோர்

இயற்றினோர் காட்சி பெற்றோர்

கருவறை நீற்று நீற்றுக்

கருணையார் பவள மேனி

மருவறை யவறை யார்ந்து

மருவும்இத் தரையில் வாரார்.

- அபிஷேக மாலை

திருநீற்றின் தரிசனப் பயன்

திருத்தலங்களில் ஆலயங்களுக்குள் மூர்த்தியைத் தரிசித்தால் புண்ணியம் எய்தும். ஆனால் பழநி, சிதம்பரம் முதலிய திருத்தலங்கள் தொலைவிலிருந்து ஊரைத் தரிசித்தாலே புண்ணியம் எய்தும்.

“உனது பழநி மலையெனும் ஊரைச் சேவித் தறியேனே”

- திருப்புகழ்

கோபுரங்கள் நான்கினையும் கண்டமட்டில் குற்றமெலாம் தீபரந்த பஞ்சபோல் சென்றதே - நூபுரங்கள் ஆர்க்கின்ற செஞ்சரண அம்பலவா நிற்பாதம் பார்க்கின்றார்க்கு(கு) என்னோ பலன்.

- குருநமசிவாயர்

இதுபோல், மற்றை மதச்சின்னங்களை அணிந்து கொண்டால் மட்டுமே புண்ணியம். திருநீற்றையும், உருத்திராக்கத்தையும் தரித்துக் கொண்டவர்களைத் தரிசித்தாலுங் கூடப் பாவங்கள் விலகும்; புண்ணியம் எய்தும். இதனை விளக்க ஒரு வரலாற்றை இங்கே நினைவு கூர்வோம்.

தில்லையம்பதியில் ஒரு நெசவு செய்பவன் இருந்தான். அவன் சைவ சமயத்தில் பிறந்துங்கூட, விபூதி, உருத்திராக்கம் என்னும் சிவ சின்னங்களை அணியாதும், சிவாலய வழிபாடும் இன்றி, நெசவு செய்யும் தறியுண்டு, தானுண்டு என்று இருந்தான்.

அந்த ஊருக்கு ஒரு குருமகான் எழுந்தருளி எல்லாருக்கும், சிவதீட்சை தந்து சிவபக்தியைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தார். நெசவாளியின் மனைவி கணவனைப் பார்த்து, “என் உயிர்த்துணைவரே! நம் ஊருக்குக் குருபரன் வந்து எல்லாருக்கும் உபதேசிக்கின்றார். எல்லாரும் நெற்றியில் திருநீறும், மார்பில் உருத்திராட்ச கண்டிகையும் தரித்துச் சைவப் பழமாகக் காட்சி தருகின்றார்கள். தாங்கள் மட்டும் ஏன் சிவபூசையின்றித் திருநீறும் பூசாமல் இருக்கின்றீர்கள்? விபூதி அணியாதார் முகம் சுடுகாடு என்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றார்கள்.”

தில்லைநட ராசன் திருவடிசிந் திப்பதுவாம்
நல்லுயிரில் லாதார் நடைப்பிணமே - தொல்லுலகில்
மேவு நுதலில் விபூதியணி யார்முகமோ
தாவு புறங்காடு தான்.

“ஆதலால், நீர் உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டு அநுஷ்டானம் செய்து சிவபக்தியை மேற்கொள்ளும்” என்று வற்புறுத்திக் கூறினார்.

“அடியே! நானோ நெசவாளி; நெய்பவனுக்கு எட்டிப் பார்த்தால் எட்டு இழை குறையும். ஏழை எளியவர்க்குப் பூசை செய்ய நேரம் ஏது? இருந்தால் எல்லாம் செய்யலாம். நான் நெய்தால்தானே நம் வீட்டிலுள்ள எட்டுப் பேர் வயிறு நிரம்பும். எனக்கு விபூதி தரிக்கவோ, அநுஷ்டானம் புரியவோ நேரம் கிடையாது.”

“பிராணேசா! பல் விளக்க நேரம் இருக்கின்றது. குளிக்க நேரம் இருக்கின்றது. மலசலம் கழிக்க நேரம் இருக்கின்றது. விபூதி பூசவும், மூன்று நிமிஷம் அநுஷ்டானம் பண்ணவும் நேரம் இல்லையா? இந்த உடம்புக்குப் பாடுபடுகின்ற நீர், உயிருக்கும் பாடுபட வேண்டாமா?”

“அடியே! நீ என் உயிரை எடுக்காதே. வீண் வேலை கொடுக்காதே. நீ விபூதி தரித்துப் பூசை செய்கின்றாயே, அதில் எனக்கும் பங்கு உண்டு அல்லவா?”

“அன்பரே! இது பிழை. கணவன் செய்யும் நல்வினையில் மனைவிக்குப் பங்குண்டு. மனைவி செய்யும் நல்வினையில்

கண்ணனுக்குப் பங்கு கிடையாது. நான் சாப்பிட்டால் உங்கள் வயிறு நிரம்புமா? நீர் செய்தால்தானே உமது ஆத்மா கடைத்தேறும். நான் செய்யும் புண்ணியத்தில் உங்களுக்குப் பங்கு கிடையாது. பாவத்தில் மட்டுமே உங்களுக்குப் பங்கு உண்டு. இது உறுதியானது.”

இவ்வாறு, நாடோறும் கணவனிடம் வாதிட்டு வந்தாள். அவன் அவள் நல்லுரைக்குச் செவிசாய்க்கவில்லை.

ஒருநாள் குருநாதர் அவன் வீட்டிற்கே எழுந்தருளி வந்தார். அப்போதும் தறியை விட்டு இறங்காமல் கும்பிட்டான். மனைவி ஓடி வந்து அவரை மும்முறை வணங்கிப் பீடத்தில் எழுந்தருளச் செய்தாள்.

“அன்பனே! அரிது! அரிது! மாநாடராதல் அரிது! எண்ணரிய பிறவிதனில் மாநாடப் பிறவிதான் யாதினும் அரிது அரிது காண்” ஆதலால், மனிதப் பிறவியாகிய நீ, சைவ மரபில் பிறந்த நீ, திருநீறு பூசாமலும், சிவபூசை செய்யாமலும் இருப்பதும் பெரும் பிழை. ஆதலால், காதலால் கூறுகின்றேன். நேற்றிருந்தார் இன்றில்லை. நீ உபதேசம் பெற்றுச் சிறிய அளவிலாவது ஜெபதபம் செய். சைவச் சின்னமாகிய திருநீற்றைத் தரித்துக் கொள்.”

“சுவாமீ! வணக்கம். என்னை மன்னிக்கவேணும். எனக்கு விபூதியிடத்தில் வெறுப்பு இல்லை. ஏழையாகிய நான் நெய்தால்தான் என் குடும்பம் வாழும். எனக்கு நேரமே கிடையாது; வணக்கம்.”

“அப்பா! ஒன்று செய். நீ விபூதி தரிக்கவில்லை என்றாலும், விபூதி தரித்த உத்தமர்களைப் பார்த்த பிறகாவது உணவு உட்கொள்” என்றார்.

இதற்கு நெசவாளி உடன்பட்டான்; அவனுடைய வீட்டிற்கு அடுத்த வீட்டில் ஒரு குயவணார் வாழ்ந்தார். அவர் பெரிய சிவபக்தர். திருநீலகண்ட நாயனாரைப்போல நெற்றியில் திருநீறும், கண்டிகையும் தரித்துச் சதா ‘சிவ! சிவ!’ என்று கூறுவார். அவர் அடிக்கடி இந்த நெசவாளியிடம் பொடி வாங்க வருவார். அதனால், இந்த நிபந்தனைக்கு

இசைந்தான். பொடி வாங்க வரும்போது, அவருடைய திருநீறு தரித்த முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு உணவு செய்வோம் என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

தினந்தோறும் எழுந்தவுடன் தறியில் அமர்ந்து மிக விரைவாக நெசவு செய்வான். குயவனார் வந்து பொடி கேட்பார். பொடி கொடுத்துவிட்டு, அவர் முகத்தைப் பார்ப்பான். மனைவியை அழைத்து “கொண்டா உணவு” என்பான். அவள் கேழ்வரகுக் கூழ் கொணர்ந்து தருவாள். தறியில் இருந்தபடியே குடித்துவிட்டு, மீளவும் நெய்யத் தொடங்குவான். இவ்வாறு சில மாதங்கள் சென்றன.

ஒருநாள் குயவனாருக்கு எப்படியோ காசு கிடைத்துப் பணம் கொடுத்துப் பொடி வாங்கிவிட்டார். அதனால், பொடி கேட்க இவனிடம் வரவில்லை.

நெசவாளி, “குயவனார் இன்னும் வரவில்லையே! வயிறு பசிக்குதே; ஏன்! இந்த வில்லங்கத்தில் என்னை மாட்டி விட்டாயே! குருவினிடம் சொன்ன உறுதியை இறுதிவரை பாதுகாக்க வேண்டுமே! அந்தப் பாவி வரவில்லையே? என்ன செய்வேன்?” என்று கூறிச் சலித்துக் கொண்டான். மாலை மணி மூன்று ஆயிற்று. அதுவரை சாப்பிடவில்லை. பசியால் வாடினான்.

தறியைவிட்டு வெளியேறினான். குயவனார் வீட்டுக்கு ஓடிச் சென்றான். அந்த நேரம் குயவனார் பாண்டங்கள் செய்ய மண் எடுக்க ஊருக்கு வெளியே சென்றிருந்தார். நெசவாளி ஒரே ஓட்டமாக அங்கு ஓடினான். குயவனார் அங்கு பள்ளத்தில் நின்று மண்வெட்டியால் மண்ணை வெட்டினார். ‘கணீர்’ என்ற ஓசை கேட்டது. மெல்ல மண்ணை அகற்றினார். ஒரு செப்புத் தோண்டி; அதன்மேல் இருந்த மூடியை எடுத்தார். தங்கக் காசுகள் பளபளத்தன. பெரிய பெரிய அளவுள்ள தங்கக் காசுகள். குயவனார் உள்ளம் குளிர்ந்தது. யாராவது இதனைப் பார்த்து விட்டால் என்ன செய்வது என்று மேலே பார்த்தார். அதேசமயம் அங்கே நெசவாளி சென்றான். அவனுக்கு இருந்த பரபரப்பில் அவன் குடத்தைப் பார்த்தானில்லை.

திருநீற்று முகத்தை மட்டும் பார்த்தான். ‘பார்த்து விட்டேன்’ என்று கூறிவிட்டுப் பிடித்தான் ஓட்டம்.

குயவனார் நடுங்கிவிட்டார். நெசவாளி செப்புக் குடத்தைப் பார்த்துவிட்டேன் என்று கூறி ஓடுகின்றானே! என்ன செய்வது? கிராமாதிகாரியிடம் கூறிவிட்டால் இது நமக்குக் கிடைக்காதே. கைக்கு எட்டியது, வாய்க்கு எட்டாமல் போகுமே! என்று எண்ணி அஞ்சினார். மெல்ல குடத்தை எடுத்து மண் வண்டியில் வைத்து கொண்டு மண்ணால் அதை மூடிக்கொண்டு, வீட்டை அடைந்து அதை ஒருவரும் அறியாவண்ணம் வைத்தார்.

நெசவாளியின் மனைவியை அழைத்து, “அம்மா! நீ என் சகோதரியைப் போன்றவள். இதோ பார். இந்தக் குடம். இதனை நான் எடுக்கும்போது உன் கணவன் பார்த்துவிட்டேன் என்று சொல்லி ஓடிவந்தான். இதனை கிராம மணியக்காரனிடம் கூறிவிடுவான் என்று அஞ்சுகின்றேன். இதில் உள்ளவைகளைப் பங்கிட்டு உனக்குப் பாதி, எனக்குப் பாதியாக எடுத்துக் கொள்ளுவோம். ஏதோ கடவுள் கொடுத்த பரிசு. நீ உன் கணவனிடம் சொல்லி இதனைப் பிறர் அறியாவண்ணம் செய்க” என்றார்.

அவள் ‘சரி’ என்றாள். தங்கக் காசுகளை எண்ணினார்கள். இரண்டாயிரம் பொற்காசுகள். ஆளுக்கு ஆயிரமாகப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். ஆயிரம் பொற்காசுகளையும் ஒரு மண் தோண்டியில் இட்டு அப்பெண்மணி தன் வீட்டில் கொணர்ந்து வைத்தாள்.

கணவனைப் பார்த்து, “நீர் குயவனாரைப் பார்க்க ஓடினீரே! என்ன பார்த்தீர்?” என்று கேட்டாள்.

அவன் (சினத்துடன்) “என்ன பார்த்தேன்? விபூதி பூசிய அவன் முகத்தைத்தான் பார்த்தேன்; வேலை வீணாகிவிட்டது. அரை முழம் நெய்வது போச்சு” என்றான்.

அவள் உண்மையைக் கூறித் தங்கக் காசுகள் நிறைந்த குடத்தைக் காட்டினாள். “இப்போதாவது உண்மையை உணரும்.

விபூதி பூசிய முகத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற நியதியைக் கடைப்பிடித்ததற்கே இத்தனை செல்வம் கிடைத்ததே. நீரே விபூதி பூசி, சிவபூசை செய்தால் எத்தனை நலங்கள் விளையும்?" என்றாள்.

நெசவாளி வியந்தான். அன்றே குருமகான் இருக்கும் ஊருக்குச் சென்று உபதேசம் பெற்று வந்து விபூதியும், உருத்திராக்கமும் அணிந்து சிவபூசை செய்வானாயினான். விபூதி எல்லா நலன்களையும் எளிதில் வழங்க வல்லது.

திருநீற்றைப் பற்றி வேதத்தீவம்

பிற நூல்களிலும் வருபவை

“பூதியை ந ப்ரமதிதவ்யம்”

-தைத்ரிய உபநிஷத்

பொருள் : விபூதியை அலட்சியம் செய்யக்கூடாது.

காத்யாயந முனிவர் கூறுகின்றார்; ச்ராத்தம் செய்யும் போதும், யாகம் செய்யும்போதும், ஜபம் செய்யும்போதும், ஹோமம் செய்யும் போதும், வைச்வதேவம் செய்யும் போதும், தேவ பூஜை செய்யும்போதும் விபூதியைத் தரித்துக் கொண்டு பரிசுத்தனாகி யமனை ஜயித்து விடுகிறான்.

ச்ராத்தே யக்ஞே ஜபே ஹோமே வைச்வதேவே ஸூரார்சநே த்ருததீரிபுண்டர பூதாத்மா ம்ருத்யும் ஜயதி மாநவ:

லோகாக்ஷி என்னும் முனிவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்;

திரிபுண்டரமாக விபூதியைத் தரித்துக்கொள்ளும் போது றீபரமேச்வரனை மனதினால் தியானம் செய்து கொண்டு தரிப்பவனான மஹாத்மாவால் மூன்று உலகங்களும் தரிக்கப்பட்டதாக ஆகின்றன.

த்ரிபுண்டரம் தாரயேத்யஸ்து சிவ ப்ரணவமானஸ |

பூபுவஸ்வஸ்த்ரயோ லோகா: த்ருதா ஸ தேந மஹாத்மநா ||

சாதாதப முனிவர் கூறுவதாவது :

சத்யம் பேசுவது, ஆசாரமாய் இருப்பது, தவம் செய்வது
ஒளபாஸன அக்னிஹோமங்கள் புண்யதீர்த்த ஸ்நானங்கள், தேவபூஜை

சே. சிப்பவன்

முதலியவைகளை விபூதி தரிக்காமல் செய்தால் அவை யாவும் வீணாகிவிடும்.

ஸத்யம் செளசம் தபோ ஹோம தீர்த்தம் தேவாதி பூஜணம் |
தஸ்ய வ்யர்த்தமிதம் ஸர்வம் த்ரிபுண்ட்ரம் ந தாரயேத் ||

ஸ்மிருதி பாஸ்கரம் கூறுவது :

மனிதனை, பிரகாசிக்கச் செய்வதால் பஸிதம் என்றும், பாவங்களைச் சாம்பலாக ஆக்கிவிடுவதால் பஸ்மம் என்றும், மனிதர்களுக்கு ஐச்வர்யத்தைக் கொடுப்பதால் பூதி என்றும், சரீரத்தை ரக்ஷிப்பதால் ரக்ஷை என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

பாஸநாத் பஸிதம் ப்ரோக்தம் பஸ்ம கல்மஷபக்ஷ்ணாத் |
பூதிர்பூதிகரீ பும்ஸாம் ரக்ஷா ரக்ஷாகரீ பராம் ||

வேதோக்தமான மந்திரத்தால் செய்யப்பட்ட விபூதியை எப்பொழுதும் மந்திரத்தைச் சொல்லித்தரித்துக் கொள்வதால் சிவஸாயுஜ்யத்தை அடைவான்.

த்ரிபுண்ட்ரகம் ஸதா குர்யாத் மந்த்ரபூதேந் பஸ்மநா |
வேதோக்தேந விதானேந சிவஸாயுஜ் யமாப்நுயாத் ||

க்ரியாஸ்ராம் என்ற நூல் தெரிவிப்பது :

கண்கள் வரையிலும் நெற்றியிலும் மூன்று பட்டையாக விபூதியை எப்பொழுதாவது தரித்துக் கொண்டால் கூட அவன் ருத்ரனுக்கு ஒப்பாவான். இதில் சந்தேகமில்லை.

நேத்ர யுகம்பமாணம் வா பாலே தீப்தம் த்ரிபுண்ட்ரகம் |
கதாசித்பஸ்மநாகுர்யாத் ஸ ருத்ரோ நாத்ரஸம்சய : ||

கூர்ம புராணத்திலும் பிரமதேவன் மூன்று புண்ட்ரமாய் விபூதி தரித்துக்கொள்வதைத் தனது ஸ்ருஷ்டியின் வியாஜ்யமாய் அதன் பெருமையைக் கூறியுள்ளார். அதாவது, நெற்றியை உருண்டையாகப்

படைக்காமல் குறுக்கு நீளத்தில் படைத்தது விபுதியை மூன்று புண்டரமாய்த் தரிப்பதற்கேயாம்.

ஸ்ரஷ்டா ஸ்ருஷ்டிச்சலேநாஹ தரிபுண்டரஸ்ய ப்ரசஸ்ததாம் |
ஸஸர்ஜ ஸ லலாடம் ஹி திர்யசூர்த்வம் ந வர்த்துலம் ||

சங்கர ஸம்ஹிதையிலும் படித்தவனோ படிக்காதவனோ விபுதியைத் தரித்துக்கொண்டு உணவை உட்கொண்டால் அந்த ஆகாரத்தை ஸ்ரீபார்வதிதேவிபுடன் ஸ்ரீபரமேச்வரன் உட்கொள்கிறார் என்று கூறியுள்ளது.

யத்ர புஞ்ஜீத பஸ்மாங்கீ மூர்க்கோவா பண்டிதோபிவா |
ததா புங்க்தே மஹாதேவ : ஸபத்நீகோ வ்ருஷத்வஜ : ||

யோகசித்து சித்பவனே!

நீரில் கலந்த நீ
நீர்மலன் தாளில் சேர்ந்தனையோ
யோகமான சித்பவா
தேகமான போதும் நீரே
அதேகமான போதும் நீரே
விதேகமான போதும் நீரே
யோகமுர்த்தி தாளில்
சித்தேகமான
யோகா சித்து
பெற்று ஏகினையோ!

அப்பா சிந்தும் கண்ணீர்
இறைவன் பாதம் கழுவுது.

திருநீறு

சைவ ஒழுக்கங்களுள் முதலில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்கம் திருநீறு பூசுதலாகும்.

“திருநீறிட்டார் கெட்டார்” என்றொரு பழமொழி வழங்குகிறது. திருநீறு இட்டு ஆர் கெட்டார் என்ற கருத்தைத் தருவதோடு திருநீறு இட்டவர்கள் அகங்காரம் கெட்டார் என்ற பொருளையும் தருகிறது. திருநீறு பூசுகின்றவன் இரண்டு விதத்தில் நன்மை செய்கின்றான். தான் பூசும்போது சிவ சிவ என்று சொல்லிக் கடவுளை நினைக்கின்றான். அவன் பூசிக்கொண்டு வெளியே செல்லும்போது அவனைப் பார்ப்பவர்களுக்கும் சிவனது நினைவை உண்டாக்குகின்றான். தான் கடவுளை நினைப்பதோடு மற்றவர்களையும் கடவுளை நினைக்கச் செய்கின்ற செயல்தான் உலகத்தில் உயர்ந்த செயலாகும்.

மனிதனுக்கு இறைவன் நெற்றியைப் படைத்த காரணம் சிவ சின்னமாகிய திருநீறு அணிவதற்கே. ஆதலினால் ஓளவையார்

“நீறில்லா நெற்றி பாழ்”

என்று குறிப்பிட்டார். திருநீறு பூசும் பயனைத்தவிர நெற்றியினால் வேறு பயன் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

மற பெயர்கள்

- விபூதி - மேலான செல்வம்
- பசிதம் - ஒளியைத் தருவது அதாவது ஞானத்தைத் தருவது
- பஸ்பம் - பாவங்களை நீக்குவது
- க்ஷரம் - தடைகளை அறுப்பது
- ரட்சை - காப்பது

திருநீற்றின் மகிமையையும் உற்பத்தியையும் பற்றி வேதங்களும் உபநிஷதங்களும் கூறுகின்றன.

திருநீற்றின் உற்பத்தி

ஆதியில் சத்தியோசாதத்தின்கண் இப்பூமி உண்டாயிற்று. அதின்கண் கபிலநிறமாய “நந்தா” என்ற பசு உண்டாயிற்று. அதன் கோமயத்தாலாயது விபூதி. பிறகு வாமதேவத்திலிருந்து நீர் உண்டாயிற்று. அதின்கண் கருமையான “பத்திரா” என்ற பசு உண்டாயிற்று. அதின் கோமயத்தாலாயது பஸிதம். அகோரத்தின்கண் அக்கினி உண்டாயிற்று. அதின்கண் சிவப்புநிற “சுரபி” என்ற பசு உண்டாயிற்று. அதின் கோமயத்தாலாயது பஸ்பம். தத்புருஷனிடம் வாயு உண்டாயிற்று. அதனிடம் வெண்மையான “சுசிலா” என்ற பசு உண்டாயிற்று. அதின் கோமயத்தாலானது கூர்மம். ஈசான்கண் ஆகாயம் உண்டாயிற்று. அதின்கண் பலநிறமுள்ள “சுமனா” என்ற பசு உண்டாயிற்று. அதன் கோமயத்தாலாயது ரட்சை.

திருநீறு செய்முறை

அங்கவீனமில்லாததும், கோபமற்றதும், கன்றுள்ளதும், பால் கொடுக்கக்கூடியதும், உரோமம், துணி முதலிய அசுத்தப் பொருட்களை பக்ஷியாததும் நோயில்லாததுமாய பசுவின் கோமயத்தைத் தரையில் வீழும் முன்னமோ, அல்லது சுத்தமான தரையில் விழுந்த பிறகோ, எடுத்து நன்றாகப் பிசைந்து வில்வக்காய் பிரமாணமாக உருட்டி வெயிலில் உலர்த்தி எடுத்து, சுக்கிலபட்சம் சதுர்த்தசித் திதியில் உபவாசம் இருந்து மறுநாள் காலையில் எழுந்து நீராடி நித்திய கர்மானுஷ்டானங்கள் செய்து முடித்து, கோமயத்தால் சுத்தம் செய்த தரையில் கோமய உருண்டைகளை வைத்து மூன்று நாள் அதை அக்கினியில் வேகவிட வேண்டும். நான்காவது நாள் காலையில் இறைவணக்கம் செய்து விபூதியை எழுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவ்விபூதியில் பச்சைக் கற்பூரம், குங்குமப்பூ, விளாமிச்சம், சந்தனம், அகில் இவற்றின் குரணத்தையும் சேர்க்க வேண்டும். இவற்றைப் புது வஸ்திரத்தினால் வடித்தெடுத்துப் புதுப் பாண்டத்தினுள் இட்டு மல்லிகை, முல்லை, பாதிரி, சிறு சண்பகம் முதலிய சுகந்த புஷ்பங்களை

எடுத்து அதனுள்ளே போட்டு புது வஸ்திரத்தினாலே அதன் வாயைக் கட்டி வைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

திருநீறு தரிக்கும் வகை

நிலத்திலே சிந்தாவண்ணம் அண்ணாந்து சிவ சிவ என்று சொல்லி வலக்கையின் நடுவிரல் மூன்றினாலுந் தரித்தல் வேண்டும். இப்படியன்றி நடுவிரல் மோதிர விரல்களினால் இடப்பக்கம் தொடுத்திழுத்துப் பெருவிரலினால் வலப்பக்கந் தொடுத்திழுத்துத் தரிக்கலுமாம். வாய் அங்காத்து கொண்டும் தலை நடுங்கிக் கொண்டும் கவிழ்ந்து கொண்டும் தரிக்கலாகாது. ஒரு விரலாலேனும் ஒரு கையாலேனும் தரிக்கலாகாது. விபூதியை உத்தூளானமாகவுந் திரிபுண்டரமாகவுந் தரிக்கலாம். உத்தூளானமாவது பரவப் பூசுதல். திரிபுண்டரமாவது மூன்று குறியாகத் தரிப்பது. இவைகளில் முதற்குறி பிரணவத்தில் அகரத்தையும் கிரியா சக்தியையும் மகேசுவரனையும் குறிக்கிறது. இரண்டாவது குறி உகரத்தையும் இச்சா சக்தியையும் சதாசிவனையும் ஞான சக்தியையும் மகாதேவனையுங் குறிக்கிறது.

திருநீற்றின் தத்துவம்

பசுவின் சாணமானது நெருப்பிலே போடப்பட்டால் நீறாகும். அந்தநீறு திருநீறு என்று சொல்லப்படும். பசுக்களாகிய எங்களுடைய பாசங்கள் சிவபெருமானது திருவருளாகிய ஞான நெருப்பினால் நீறாக்கப்படுதலைத் திருநீறு குறிக்கின்றது. நாம் திருநீற்றைக் காணும் போது நம்மைப் பீடித்திருக்கின்ற மலத்தைப் பற்றியும் அதை அழிப்பவராகிய கடவுளைப்பற்றியும் எண்ணுகிறோம். நாம் எம்மைப் பற்றிய எண்ணங்களைவிட்டு எம்மைக் கடவுளிடத்தே ஒப்பித்துவிட்டால் அவர் அந்த மலத்தை நீக்குவார் என்றும், அதற்காக நாம் கடவுளை வழிபடல் வேண்டுமென்றும் எண்ணத்தக்கதாய் இருக்கிறது. ஆதலால் திருநீறானது கடவுளைப் பற்றியும் எங்களைப் பற்றியும் நினைப்பிக்கிறது. எது இப்படி நினைப்பிக்கின்றதோ அது வணங்கப்படத்தக்கது. அன்றியும் நாம் அதை வணங்கல் வேண்டுமென்றும் சிவபெருமான் விதித்தருளியிருக்கின்றார். ஆதலால் திருநீற்றைக் கடவுள் என்று

பாவித்து நாம் வணங்கல் வேண்டும். திருநீறு நமது சமய தத்துவ ஞானத்தின் உயிராகவும் திகழ்கின்றது.

முடிசார்ந்த மன்னரும், மற்றுமுள்ளோரும் முடிவிலொரு பிடி சாம்பராகுவர் என்பதற்கமைய இவ்வுலகத்துத் தனித்தனி பொருள்கள் மட்டுமின்றி உலகம் முழுவதுமே ஒருகாலத்தில் முற்றாக அழியும். அந்த அழிவினால் மிஞ்சுவது சாம்பர். சாம்பர் பிறகு வேறெந்த விதத்திலும் மாறுவதில்லை. ஆகவே அது உலகின் முடிவு நிலையை ஞாபகப்படுத்துகிறது. இத்தொடர்பில் இதிலிருந்து கிளம்பக்கூடிய விசாரணைகள் பல. இது சாம்பலாகியதேன்? இதனைச் சாம்பலாக்கியவர் யாவர்? சாம்பலாக்கியவர்தானே இதனைத் தோற்றுவித்திருக்கவும் வேண்டும்? என்று இப்படித் தோன்றக்கூடிய விசாரணைகள் எல்லாம் (1) 'அந்தம் ஆதி' [எவர் உலகத்தை அழிக்கிறாரோ அவரே அதனை ஆக்கியவருமாவர்.] (2) தோற்றமும் ஈறும் உள்ளதன்பாலே கிடைத்தலின் [உலகம் தோற்றமும் அழிவும் உடையது என்ற உண்மை உள்ளதாகிய திருநீற்றில் வைத்தே அறியக் கூடியதாய் இருத்தலின்] என்ற சித்தாந்த மகா வாக்கியப் பொருள்களை இனிது விளக்கக் கூடியனவாகின்றன.

ஆகவே திருநீறு ஒரு உண்மை. திருநீற்றைத் தீண்டுதல் உண்மையைத் தீண்டுதலாகும். இன்னின்ன காலங்களில் திருநீற்றை அவசியந் தரித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்னும் நியதியுண்டேயல்லாமல் இன்னின்ன காலங்களில்தான் பூசவேண்டும், இன்னின்ன காலங்களில் பூசலாகாது என்று அதற்கொரு விதிவிலக்குக் கிடையாது. எனவே திருநீற்றை ஒருவர் ஒருநாளில் மிகக் கூடுதலாக எத்தனை தடவை பூசிக்கொள்ள முடியுமோ அத்தனை தடவை பூசிக்கொள்ளலாம். அது நமக்குப் பெரும்பயனாகும். ஏனெனில் திருநீற்றைத் தீண்டுகின்ற அத்தனை தடவையும் நாம் உண்மையையே தீண்டுகின்றோம். தத்துவ ஞானத்தையே தழுவுகின்றோம் என்று கூறக்கூடியதாக இருக்கின்றதல்லவா?

திருநீற்றைத் தருமசமய ஒழுக்கம் மட்டுமல்லச் சிறந்த சமயத் தொண்டுமாகும். திருநீற்றை முறைப்படி தயாரித்து முறைப்படி

அணிதலே தமது தொண்டாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள் “முழுநீறு பூசிய முனிவர்கள்” என்று போற்றப்பட்டுள்ளார்கள். இவர்கள் பெரிய புராணத்தில்வரும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரில் ஒருபகுதியினராகும். அவர்கள் திருநீற்றைப் பேணிச் சிவகதியடைந்த வரலாற்றைப் பெரியபுராணம் விரிவாக விளக்குகின்றது.

திருநீறு தரிக்கும் காலங்கள்

காலையிலும், மத்தியானத்திலும், மாலையிலும், ஸ்நானம் செய்தவுடன், பூசைக்கு முன்னும் பின்னும், போசனத்துக்கு முன்னும், பின்னும் திருநீறு அவசியம் பூசவேண்டும்.

திருநீறு தரிக்கும் இடங்களும் அவற்றால் அடையும் பலன்களும்

1. உச்சி - ஒழுக்கம்
2. நெற்றி - அன்பு
3. மார்பு - அருள்
4. கொப்பூழ் - ஆசாரம்
- 5 + 6. இருமுழந்தாள் - உபசாரம் - உறவு
7. வலத்தோள் - சீலம்
8. வல முழங்கை - தவம்
9. வல மணிக்கட்டு - தானம்
10. இடத்தோள் - வந்தித்தல்
11. இட முழங்கை - வணங்கல்
12. இட மணிக்கட்டு - வாய்மை
- 13 + 14. இரு செவிகள் - துறவு - அடக்கம்
15. கழுத்தினடி - அறிவு
16. முதுகந் தண்டினடி - அருச்சித்தல்

திருநீற்றைத் தரிப்பீண்டாமாகத் தரிக்கும் போது

அநுட்டான விதி

பின்வருமாறு அமையும்

பூமிக்கத்

அஸ்திராயபடு என்று தானிருக்கும்

பூமியைச் சலத்துளியினாலே தெளிக்க.

கணபத் குரு வந்தனம்

கணபதயே நம என்று குட்டி
குருப்பியோ நம என்று கும்பிடுக.

சலகத்தீ

அநுட்டான சலத்தை, நமசிவாய என்று வலக்கைச் சுட்டுவிரல்
நடுவிரல்களை உள்ளே மடக்கிப், பெருவிரலுக்கும், அணிவிரலுக்கும்
நடுவாக நீரீக்ஷணமும்,

அஸ்திராய படு என்று பெருவிரலுதியையுஞ் சுட்டுவிரலுதியையுஞ்
சேர்த்து ஒலியெழுப்புதலினாலே திக்குபந்தனமும்,

கவசாய வெளஷ்டு என்று நீட்டிய சுட்டு விரலினாலே
அவகுண்டனமுஞ் செய்க.

ஆசமனம்

ஆத்தம தத்துவாய சுவதா

வித்தியாதத்துவாய சுவதா

சிவ தத்துவாய சுவதா

என்று பெருவிரலடியிற் சார்ந்த உழுந்தமிழ்ந்து சலத்தினால்

ஆசமனஞ் செய்து,

அஸ்திராய படு: என்று அதரங்களிரண்டையும் பெருவிரலடிகொண்டு
இடமாக இரண்டுதரமும், உள்ளங்கை கொண்டு கீழாக ஒருதரமுந்
துடைத்துக் கைகழுவி,

இருதயாய வெளக்ஷ்டு :- என்று பெருவிரலோடு கூடிய அணிவிரலினாலே
முகம், வலமூக்கு, இடமூக்கு, வலக்கண், இடக்கண், வலதுகாது,
இடக்காது, கொப்புழ், மாப்பு, வலத்தோள், இடத்தோள், சிரசு
என்னும் இப்பன்னிரண்டிடங்களையும் தொட்டுவிடுக.

வீழ்த்தீ சுத்தீ

விபூதியை வலக்கைப் பெருவிரல் நடுவில் அணிவிரல்களால் ஈடுத்து,
இடக்கையில் வைத்துக் கொண்டு,

அஸ்திராய படு என்று விபூதியிலே சலத்தைத் தெளித்து, அவ்விபூதியில்
ஒரு சிறு பங்கைப் பெருவிரல் அணிவிரல்களினாலே தொட்டு,
அஸ்திராய உம் படு என்று இராக்ஷசர் பொருட்டு நிருத்திமுலையிலே
தெறித்து விபூதியை,

நமசிவாய என்று நீரீக்ஷணமும்,

அஸ்திராய படு என்று திக்குபந்தனமும்,

கவசாய வெளஷ்டு என்று அவகுண்டனமுஞ் செய்து, வலக்கையால்
மூடிக்கொண்டு,

ஈசாநாயநம என்பது முதலிய பதினொரு மந்திரத்தாலும் அபிமந்திரிக்க.

வீழ்த்தீர் ஸ்நானம்

வலக்கையின் பெருவிர லணிவிரல்களால் விபூதித் தூளியை எடுத்து
 அஸ்திராய படு என்று தலைதொடங்கிக் காலளவும் பூசி, இடக்கையில்
 உள்ள விபூதியைப் பெருவிரலோடு கூடிய நடுவிரலினாலே
 இருதயாய நம என்று சலம் விட்டு,
 கவசாய வெளஷ்டு என்று குழைத்து நடுவிரல் மூன்றினாலும்
 ஈசாநாய நம என்று சிரசிலும்,
 தற்புருஷாய நம என்று நெற்றியிலும்,
 அகோராய நம என்று மார்பிலும்,
 வாமதேவாய நம என்று கொப்பூழிலும்,
 சத்தியோசாதாய நம என்று வலமுழந்தாள், இடமுழந்தாள், வலப்புயம்,
 இடப்புயம், வலமுழங்கை, இடமுழங்கை, வலமணிக்கட்டு, இட
 மணிக்கட்டு, வலவிலா, இடவிலா, முதுகு, கழுத்து என்னும்
 மற்றையிடங்களிலுந் திரிபுண்டரமாகத் தரிக்க.

மந்திர ஸ்நானம்

எஞ்சிய விபூதியோடு கைநிறையச் சலம் விட்டு கும்பகமுத்திரையாகப்
 பிடித்துக்கொண்டு,
 ஈசாநாய நம என்பது முதலிய ஐந்து மந்திரத்தை உச்சரித்துச் சிரசிலே
 புரோக்ஷித்துவிட்டுக் கை கழுவுக.

ஆசமனம்

முன்போல ஆசமனஞ் செய்க.

பிரணாயாமம்

வலக்கையிற் சுட்டுவிரலையும் நடுவிரலையும் உள்ளே மடக்கிப் பெருவிரலி
 னால் வலமூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு தரமும், அணிவிரலி
 னால் இடமூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு தரமுமாக.
 ஈசாநாய நம என்பது முதலிய பதினொரு மந்திரத்தை மூன்றுதரம்
 உச்சரித்து,

நமசிவாய என்று வலக்காதைப் பொத்துக.

சீவதீர்த்த கரணம்

இருதயாய வெளஷ்டு என்று புருவநடுவில் உள்ள அமிர்தத்தை நுதி
 வளைந்த சுட்டு விரலினால் எடுத்துச் சலத்தினிடத்தே வைத்து,
 நமசிவாய என்று அபிமந்திரித்து,
 அஸ்திராய படு என்று திக்குபந்தனமும்,
 கவசாய வெளஷ்டு என்று அவகுண்டனமுஞ் செய்க.

(மிகுதியை 'நித்தியகருமவிதி'யில் காண்க.)

நீநூன்வார் பெருமை

(சண்பகவல்லி அம்மையார்)

சுட்டதிருநீறு பூசித் தொந்தோமென் றாடுவார்க்குத்
தோன்றுதலை மாலையணி தோள் விளங்க வருவார்க்குப்
பிட்டுக்காசைப் பட்டு மாறன் பிரம்படி பட்டவர்க்குப்
பிள்ளைக்கறிக் காசைக் கொண்ட கள்ளத்தவ வேட
ருக்கு தெண்டனிட்டேன் என்று சொல்லடி

(திரு அருட்பா)

என்பது இராமலிங்க சுவாமிகளின் அருள்வாக்கு. சுட்ட திருநீறு
என்பது ஆன்மாக்களாகிய நாம் அனைவரும் தினசரி நெற்றியில்
திருநீறு அணிவதனால் முன்னே செய்த பாவங்கள் எல்லாம்
சுட்டெரித்து இனி பாபங்கள் சேராமல் ஆன்மாவை தூய்மை செய்வது.
ஆதலால், அந்தச் சிறப்பைத்தான் சுட்ட திருநீறு என்று
குறிப்பிட்டார்கள்.

திருநீறு அணிவதால் ஆகிய நன்மைகள் என்னென்ன என்பதை
அனுபூதிமான்கள் நமக்குத் தெளிவாக எடுத்து விளக்குகின்றார்கள்.
இறைவனைப் பாடுதற்கு வேண்டிய இனிய வாக்கையளிப்பதும், பாலும்,
சோறும் பரிந்து அளிப்பதும், கூடர்க்கு அரிய அடியாரிடம் தம்மைக்
கூட்டி வைப்பதும், ஓடி ஓடி அலையும் மனத்தை அடக்கி இறைவனை
நினைக்கச் செய்வதும், வாழ்க்கையில் தேடுவதற்கு அரிய
சீர்களையெல்லாம் அளிப்பதும் திருநீறு. அப்பாடலை இதோ
வாசிக்கலாம்.

பாடல்

பாடற்கினிய வாக்களிக்கும் பாலும் சோறும் பரிந்தளிக்கும்
கூடற்கினிய அடியவர்தங் கூட்டமளிக்கும் குணமளிக்கும்
ஆடற்கினிய நெஞ்சேநீ அஞ்சேல் என்மேல் ஆணைகண்டாய்
தேடற்கரிய சீரளிக்கும் சிவாய நம வென்றிடும் நீறே.

(திரு அருட்பா)

சைவசமய பக்தர்களுக்கு சிறந்த சின்னமாக விளங்குவது.
திருநீறு. திருநீறு அணிந்துள்ள சிவனடியார்களிடம் எமன் பாசக்
கயிறு எடுத்து வருவதில்லை.

காலனிடத் தூதரை நாடாமல் எமையாண்டு
காக்கவே யிட்ட நீறுஎன்று.

ஒரு பக்தர் பாடுகின்றார் விபூதி அணிந்துள்ள அன்பர்களிடம் காலன் செல்லக்கூடாது என்பது சிவபெருமானுடைய கட்டளை. மார்க்கண்டேயருக்காக சிவபெருமான் காலனை காலால் உதைத்து கொன்று விட்டார். எமன் இறந்து விட்டதனால் மக்களிடையே மரணம் இல்லாமல் உயிர்கள் மலிந்துவிட்டன. பூமிதேவி வருந்தி தேவர்களிடம் முறையிட தேவர்கள் எல்லாம் கயிலை மேவியக் கண்ணுதல் பெருமானிடம் சென்று பணிந்து கூற்றுவனுடைய குற்றத்தைப் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டினார்கள்.

சிவபெருமான் அருள் புரிந்தார். கூற்றுவன் எழுந்தான். எழுந்தவன் பரமனுடைய பாதமலர் மீது விழுந்து பணிந்து துதிசெய்தான். உடனே அம்மையப்பன் ஏ கூற்றுவனே! திருநீறு பூசி எம்மை உள்ளன்புடன் சிந்திக்கும் அடியார்களிடம் நீ செல்லாதே அவர்களை மனிதர்கள் என்று எண்ணாதே, யானாகவே எண்ணிக்கொள். திருநீறு பூசிய அன்பர்களைக் கண்டபோது எல்லாம் அவர்கள் காலில் விழுந்து வணங்கு, ஞாபகம் இருக்கட்டும் என்று அருள் புரிந்தார். இந்தக் கருத்து இதோ.

போற்றிடு தருமனைப் புராரி நோக்கியே
சாற்றிடுகின்றனன் தயங்கு கண்டிதை
நீற்றெடு புனைந்தெமை நினையும் நீர்ப்பால்
கூற்றுவன் யான் எனக் குறுகுவாயலை.

(கந்தபுராணம்)

எனவே எமபாசத்தில் சிக்காமல் சிவன் பாதத்தில் ஆத்மாவை சேர்த்து வைக்கும் பெருமையுடையது திருநீறு.

இரவு பகல் மறவாமல் முருகன் திருநாமத்தை மனதில் வைத்து துதிக்கச் செய்வது திருநீறு.

திருஞானசம்பந்தர், திருக்கரத்தினால் பாண்டியன் உடலில் பூசி கூனையும் உள்ளக் கோணலையும் ஒழுங்காக நிமிர்த்தியது திருநீறு.

சேர. சித்பவன்

நம்பிக்கையோடு விபூதியை நெற்றியில் பூசும் அன்பர்களது வினைகளையெல்லாம் வேரோடு களைந்தெறிவது திருநீறு.

நாற்பத்தெண்ணாயிரம் மகரிஷிகளும், சித்தர்களும், பக்தர்களும் தரிக்கும் தகுதியுடையது திருநீறு.

அம்பிகை, திருசூரி, சுந்தரி, சவுந்தரி, அபிராமி அன்னை அணிந்து நமக்கு அருள் செய்வது திருநீறு.

பூதங்களையும், மிருகங்களையும், பேய்களையும் நம்மிடை அணுகவிடாமல் தடுத்து காப்பதற்கு கவசம் போன்றது திருநீறு.

அட்ட பாக்ய லக்ஷ்மியினுடைய அருளும் பொருளும் நம்மிடையேயிருந்து விலகவிடாமல் இருக்கவைப்பது திருநீறு. இவ்வளவு நன்மைகளையெல்லாம் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கும் திருநீற்றை, பேணி அணிபவர்க்கெல்லாம் பெருமை தரும் திருநீற்றை நாம் எல்லோரும் பணிவுடன் அணிந்து பரமன் அருளுக்கு பாத்திரர்களாக வேண்டும்.

திருநீறு அணியும் போது ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் என்று அறுமுறை கூறி நெற்றியில் அணிந்து கொள்ளும் அன்பர்கள் அவனியில் நீடுழி வாழ்வார்கள் என்பதை.

ஆறுமுகவன் என்றே ஆறுதடவை கூறி
நீறிடுவாரேயடி கிளியே நீடுழி வாழ்வாரடி கிளியே
நீடுழி வாழ்வாரேயடி - கிளிக்கண்ணி

ஆகவே உணவைக் கொண்டு உடல் வளர்ப்பது போல் திருநீற்றின் துணைக் கொண்டு அருளை வளர்ப்போமாக.

பாடல்

பக்தியோடு சிவசிவா வென்று திருநீற்றைப்
பரிந்து கையாலெடுத்துப்

பாரினில் விழாதபடி யண்ணாந்து செவிகொடு
 பருத்த புய மீதிலொழுக
 நித்தமூவிரல்களா நெற்றியி னழுந்தலுற
 நினைவாய்த் தரிப்பவர்க்கு
 நீடுவினை யணுகாது தேகபரிசுத்தமா
 நீங்காம நிமலனங்கே
 சத்தியோடு நித்தம் விளையாடுவன் முகத்திலே
 தாண்டவஞ் செய்யுந் திரு
 சஞ்சலம் வராது பரகதியுதவு மிவரையே
 சத்தியஞ் சிவனென்னலாம்.

வாழ்க திருநீறு
 வளர்க சைவநெறி.

பிரார்த்தனையும் சாந்தியும்

பிறந்த காலத்திற்கு முன் பிறந்த நான்
 இறந்த காலத்திற்கு பின் சேர்ந்து நிற்கின்றேன்
 கலந்த வேளையிலும் இல்லை
 நடந்த வேளையிலும் நான் இங்கு இல்லை
 ஆசையாய், உருவாய், வளர்ந்து வருவாய்
 மருமகனே என் தன் அன்பனைத்தையும்
 தருவேன் என்றிருந்தேன்
 கரு கலந்த நீரே உயிர் ஆயிற்று
 உயிர் கலந்த உடலை
 நீர் கொண்டேகிற்று,
 என்று அறிந்தேன் தவித்தேன்
 தனிமையில் அழுகேன், மாய்ந்தேன்
 மருமகனே மருமகன் மரல் நேயன்
 அன்பன் சிவன்கழல் கலந்தாயே!
 அவஅணுதினமும் உன்னைகாக்கப்
 பிரார்த்திக்கின்றேன் சாந்தி பெறுகவே.

அன்பு மாமா சிவராசாஜயர்
 மாமி, மச்சான்மார்
 (சுவிஸ்லாந்து)

பசுவுக்குப் பன்வீடை செய்ததால் யமவேதனை விலகியது

ஒரு மனிதன் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் பாவமே செய்திருந்தான். ஒருநாள் அவன் சாலையில் போய்க் கொண்டிருந்த போது, புண்ணினால் வருந்தி படுத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பசுவைப் பார்த்தான். புண் அழுகிப் போய் தூர்நாற்றம் வீசிக் கொண்டிருந்தது; புழு பூச்சிகள் மொய்த்துக் கொண்டிருந்தன.

அவனுக்கு அந்தப் பசவிடம் இரக்கம் தோன்றியது. ஒரு விரலினால், காயத்திலிருந்து புழுக்களை அப்புறப்படுத்தினான்; அந்த விரலினாலேயே தினமும் களிம்பு தடவி வந்தான். நாளடைவில் புண் குறைய ஆரம்பித்தது; தூர்நாற்றம் குறைந்தது. பசு உடல் நன்றாகத் தேறிப் புல் மேய ஆரம்பித்தது.

அந்த மனிதன் இறந்ததும், யமபுரிக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டான். தன்னுடைய தவறான செயல்களையெல்லாம் எண்ணி எண்ணி மிகவும் வருந்தினான்; பசி - தாகம் தாங்க முடியாமல்

தவித்தான். அவன் வாழ்க்கை முழுவதும் பாவமே தான் செய்திருக்கிறான் என்பது யமராஜனுக்குத் தெரியவந்தது. ஒரே ஒரு நற்செயல் என்னவென்றால், தன் விரலினால் பசுவின் புண்ணிலிருந்து புழுக்களை அகற்றி, மருந்து போட்டது தான். யமராஜனுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி உண்டாகி, அந்த விரலை வாயில் வைத்து உறிஞ்சிப் பார்க்கும்படி அவனுக்கு உத்தரவிட்டார். அவன் விரலைச் சுவைத்தான். என்ன ஆச்சர்யம்! விரலிலிருந்து சுவைமிகுந்த, அமுதமயமான பால் பெருகிவந்தது; அவன் அதை அருந்தி பசி - தாகத்திலிருந்து மட்டுமல்லாமல் எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுதலை பெற்றான்.

கோமாதாவை அவமதிப்பது மனிதத்தன்மையல்ல; அரக்கத்தனம்!

(காஷ்மீர் மன்னராக இருந்த மகாராஜா ஸ்ரீ பிரதாப்சிங் அவர்கள் வாழ்க்கையில் நடந்த ஒரு சம்பவம்.)

காஷ்மீர் நாட்டு மன்னராகிய மகாராஜா அமரர் ஸ்ரீ பிரதாப்சிங் அவர்கள் அறநெறியில் செல்பவர்; பசு - அந்தணர்களிடம் மதிப்புக் கொண்டிருந்தவர். அவர், சனாதன தர்மத்தைச் சிறிதுமே வழுவாது பின்பற்றுவவராக இருந்தார்; வேத - சாஸ்திரங்களை நன்கு அறிந்தவர்; புலன்களை வென்றவர்; தரும நெறியைக் கடைப் பிடிப்பவர்; குடிமக்களைப் பாதுகாப்பவர். நூற்றுக்கணக்கான வேதியர்கள், அவருடைய அரண்மனையில், நாள்தோறும் வேதம் ஓதி வந்தார்கள்; தேவீ மாஹாத்மிய பாராயணம் செய்து வந்தார்கள்; ஜபமும் நித்திய கடன்களும் இயற்றி வந்தார்கள். அதன் விளைவாக, அந்த ராஜ்யத்தில் யாரும் பசுவதை செய்ய முடியாத நிலை - ஏன், ஒரு பசுவைக் கைவிரலால் சுட்டிக்காட்டி இழிவு செய்யும் நிலையே கூட - ஏற்படாதிருந்தது.

மிகுந்த பிரதாபமுடைய காஷ்மீர் அரசர் ஒரு தடவை, எங்கோ பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார்; அவருடன் உயர் அதிகாரிகள் பலரும் இருந்தார்கள். பாதையில் ஒரு பசு படுத்துக் கொண்டிருந்ததை

ஒருவர் பார்த்தார். உடனே, சில வேலையாட்கள் வேகமாகச் சென்று, அந்தப் பசுவைக் கிளப்பிவிட்டுப் பாதையிலிருந்து அப்புறப்படுத்தினார்கள். வேலையாட்கள் அங்குமிங்கும் ஓடியாடுவதைப் பார்த்த மன்னருக்கு, அதன்மேல் கவனம் சென்றது. ஒரு பணியாளை அருகே அழைத்து, “இப்படி எல்லாருமாகப் பரபரக்கிறீர்களே? என்ன காரணம்?” என்று கேட்டார்.

“மன்னா, நாம் சென்று கொண்டிருக்கும் சாலையில் ஒரு தடங்கல் இருந்தது. பாதையை அடைத்துக் கொண்டு ஒரு பசுமாடு படுத்துக் கொண்டிருந்தது. இப்போது அந்தப் பசுமாட்டை ஓர் ஓரமாக அனுப்பிவிட்டோம். அதனால் பயணத்தில் தடங்கல் இல்லை” என்று சொன்னான், பணியாளர்.

இதைக் கேட்டதும், ‘அட! என் காரணமாக ஒரு பசுவுக்குக் கஷ்டம் ஏற்பட்டதா?’ என்று மன்னர் மிகவும் வருந்தினார். மிகவும் சஞ்சலத்துடன், அந்த இடத்திலேயே பயணத்தை நிறுத்தினார். உடனே, சாலையிலிருந்து பசுவை அப்புறப்படுத்திய சிப்பந்திகளைக் குற்றம் சாட்டிச் சொன்னார்; ‘நீங்கள் எல்லோரும் இவ்வளவு பெரிய குற்றத்தைச் செய்து விட்டிருக்கிறீர்களே!.... பாரத நாட்டில், ஷுத்திரிய மன்னர்களாகிய நமது ஒரே கடமை, பசுவையும் அந்தணரையும் போற்றுவதுதான் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? பசுவுக்கும் அந்தணர்க்கும் சேவை செய்வதும், அவர்களைக் காப்பாற்றுவதும் தான் மனிதத்தன்மை. ஷுத்திரிய மன்னனாகிய என் பொருட்டு, நீங்கள் ஒரு பசுமாட்டுக்குத் தொல்லை கொடுத்திருக்கிறீர்களே! இனிமேல் ஒருபோதும் இப்படிச் செய்யக்கூடாது; யாரேனும் இப்படிச் செய்தால், அவன் வேலையிலிருந்து நீக்கப்படுவான்....’

அன்னை பசுவிடம் மன்னருக்கு இருந்த பக்தியையும் மனிதத் தன்மையையும் கண்ட எல்லோரும் பெரிதும் வியப்படைந்து, ‘மன்னர் வாழ்க, வாழ்க!’ என்று வாழ்த்தொலி எழுப்பினார்கள்.

பசுபக்தியின் பயன்கள்

(1)

(சுமார் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த சம்பவம்)

கோல்ஹாப்பூர் சமஸ்தானத்துக்கும், பிரிட்டிஷ் ஆளுகைக்கும் உட்பட்ட பிரதேசத்துக்கும் எல்லையில் துந்த என்ற சிறு கிராமம் இருந்தது. அந்தக் கிராமத்தின் திருக்கோவிலில் ஒரு பசு வாழ்ந்து வந்தது.

சில கசாப்புக்காரர்கள், கோல்ஹாப்பூர் சமஸ்தானத்தில் பசுக்களை வாங்கி, ஆங்கிலேயர் வசப்பட்டிருந்த ராஜ்ஜியத்துக்குள் கொண்டு செல்லும் வழியில், இந்தக் கிராமத்தின் காட்டுப் பகுதியில் தங்கினார்கள். அவர்கள் வசமிருந்த பசுக் கூட்டத்தில் சில கன்றுகளும் இருந்தன. 'நாம் வாழ்க்கையின் அக்கரைக்கே அழைத்துச் செல்லப்படுகிறோம்' என்பது இவைகளுக்குத் தெரியுமா, என்ன? ஆனால், ஒன்று மட்டும் இவைகளுக்குப் புரிந்திருந்தது. 'யாரோ ஒருவனின் கொடுமையான கரங்களில் நாம் கட்டுண்டு கிடக்கிறோம்!' இந்தக் கட்டிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு வெளியே ஓட அவைகள் விரும்பின. அவைகளின் முதுகின்மேல், கசாப்புக்காரனின் குண்டாத்தடி அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. அப்படியும், அவைகள் கட்டுப்பாட்டை உடைத்துக் கொண்டு போக முயன்று கொண்டிருந்தன.

அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து ஒரு கன்று மட்டும் எப்படியோ தப்பித்துக் கொண்டு, அந்தக் கிராமத் தலைவரின் வீட்டுக்குள் புகுந்து கொண்டது. கசாப்புக்காரனின் வேலைக்காரர்கள் அதைப் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள்; எனினும், அவர்கள் கன்றைப் பிடிக்க முடியவில்லை. கசாப்புக்காரர்கள் - பசுக்களிடையே நடந்து கொண்டிருந்த இந்த வேடிக்கை நிகழ்ச்சியைப் பார்த்த அந்தக் கிராமத்து இடையர்கள், மீதியிருந்த பசுக்களையும் ஓட்டி விட்டார்கள். அப்போது கசாப்புக்காரர்கள் - இடையர்களிடையே பலத்த வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. நல்ல ஹிந்துவான இடையர்கள், தஞ்சம் கோரி வந்தவைகளை எவ்வாறு கைவிடுவார்கள்? ஹிந்து தர்மத்தில் இது ஒரு முக்கியமான கொள்கை.

அடைக்கலம் தேடி வந்தோரை படைக்கலம் கொண்டு துரத்துவோர் கடைக்குலம் தனில் தோன்றி மடைக்கல் கட்டி மாய்வரே.

முதலாவதாக, ஒரு உயிர்ப்பிராணி அடைக்கலம் கோரி வந்திருப்பது; அடுத்ததாக, அப்படி வந்திருப்பதுவோ, ஒரு பசு! நம்முடைய முன்னோர்கள் பசுவைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுத் தம் உயிரையே தியாகம் செய்திருக்கிறார்கள். தலைமுறை தலைமுறையாக இவ்வளவு வலுவான எண்ணம் கொண்டவர் - அவர் மாட்டிடையரோ, ஆட்டிடையரோ, யாராக இருந்தாலும் சரி, தஞ்சம் தேடி வந்த பசுவை எவ்வாறு விட்டு விடுவார்? வாக்குவாதம் தொடர்ந்தது; ஆமாம் - இல்லை என்று என்னவோ பேசி, கடைசியில், 'கன்றுக்குட்டிக்கு என்ன விலை?' என்ற நிலைக்கு வந்தது. கசாப்புக் காரர்கள் அந்தக் கன்றுக்குட்டிக்கு ஐம்பது ரூபாய் கொடுக்கத் தயாராக இருந்தார்கள். பின்னர் சட்டப் பிரச்சினைகள் பற்றிய பேச்சு வந்தது; தடியடியும் நடந்தது. ஒரு பக்கத்தில் மூன்று - நான்கு கசாப்புக்காரர்கள்; எதிர்த்தரப்பில், கிராமத்துக்காரர்கள் அத்தனை பேரும்! நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டு, கசாப்புக்காரர்கள் வீராவேசத்தைக் குறைத்துக் கொண்டார்கள். அரசின் தயவை நாடும் வழியை மேற்கொண்டார்கள். அவர்களுக்கு ஆங்கில அரசின் பக்கபலம் இருந்தது. எந்தக் கிராமத் தலைவன் வீட்டை அந்தக் கன்று தானாகவே வந்தடைந்ததோ, அவருக்கு அறம் மட்டுமே துணையாக இருந்தது. இரு தரப்பினருக்குமிடையே சச்சரவு முற்றியது. ஆங்கில அரசு அதிகாரியான அரசியல் மன்னருக்குக் கடிதம் எழுதினார். மன்னர் கிராமத் தலைவனுக்கு அழைப்பு விடுத்தார். கிராமத்து மக்கள் எல்லோரும் மாடு - கன்றுகளின் மந்தையோடு மன்னனிடம் சென்றார்கள். கன்றுக்குட்டியை மன்னரின் எதிரே நிறுத்தி, நடந்தவைகளைச் சொன்னார்கள். 'மகாராஜா! தாங்கள் பசு - அந்தணர்க்குப் பாதுகாவலர். அதனால் தான் நிலைமையைத் தங்களுக்கு விளக்கினோம். தாங்கள் விருப்பப்படி, இதை கசாப்புக்காரரிடம் ஒப்படைக்கலாம்; அல்லது எங்கள் கிராமத்துக்குக் கொடுத்து விடலாம். இதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியவர் தாங்கள் தான்' என்றார்கள்.

கிராமத்தார்களின் உள்ளக்கிடக்கையைப் புரிந்து கொண்ட மன்னர், அந்த கிராமத்தார்களிடமே ஒப்படைத்தார். அத்துடன் 'கோல்ஹாப்புர் சமஸ்தானத்தில் கசாப்புத்தொழிலே நடைபெறக்கூடாது' என்றும் ஆணை பிறப்பித்தார்.

ஹிந்து தர்ம நெறிப்படி பார்த்தால் இந்த சம்பவத்தில் எந்தப் புதுமையும் இல்லை. ஆனால், இனி வரப் போகிற நிகழ்ச்சி நமது நெஞ்சங்களை உருக்கக்கூடியது. கிராமத்தார்கள், அந்தக் கன்றை அந்தக் கிராமத்திலிருந்த சிவன் கோவிலுக்கு அர்ப்பணித்தார்கள். அன்றைய நாளிலிருந்து இறுதிக் காலம் வரை, அது அந்தக் கோவிலிலேயே இருந்தது; ஒரு தடவை கூட வெளியே வயலுக்குச் சென்று மேய்ந்ததில்லை! எந்தப் பிராணியுடனும் சண்டை போட்டதில்லை; பருவம் அடையவில்லை; அதனால், சினைப்படவும் இல்லை! ஆனால், கடைசி நாள் வரை, சிவபெருமானுக்குப் பஞ்சாமிர்த அபிஷேகத்துக்காக அரை லீட்டர் பால் கொடுத்து வந்தது.

(2)

சதாரா மாவட்டம் கராட் வட்டத்தில் காஸூர் ஸிரம்பா என்ற கிராமம் இருக்கிறது. இங்கு வசிக்கும் கோவிந்ததாஸ் என்பவர், பசுவிடம் அதிக பக்தி பூண்டிருந்தார். அவருடைய கோபக்தி, நம் மனத்தை நெகிழவைக்கும் அளவுக்கு மேலானது. இவருடைய மடத்தில், இவர் உட்காருவதற்கும், உறங்குவதற்கும் தேவையானதைத் தவிர மற்ற இடங்கள் எல்லாம் பசுக்கொட்டிலாகவே இருந்தது. பசுக்களையும், கன்றுகளையும் பேணிப் பராமரிப்பதிலேயே தமது நேரத்தைக் கழித்துவந்தார்.

ஒரு தடவை, இவருடைய சில பசுக்கள் காணாமற் போய்விட்டன. இவர், தாசில்தார் அலுவலகம் சென்று புகார் கொடுத்துவிட்டு வந்தார். பின்னர் அப்படி - இப்படி அலைந்து கொண்டிருக்கும்போது கடைத் தெருவில் ஒரு கசாப்புக்கடைக்காரன் வசத்தில் காணாமற் போயிருந்த இவருடைய மாடுகளில் சில இருப்பதைக் கண்டார். இவர் உடனே, காவல்துறைக்கு தகவல் கொடுத்தார். இந்தப் பசுக்கள் தங்களுடையவை என்று நிரூபிப்பதற்

காக, கசாப்புக்கடைக்காரர்கள் சில சாட்சியங்களைக் காட்டினார்கள். 'உங்களிடம் ஏதேனும் சாட்சியம் இருக்கிறதா?' என்று கோபால்தாஸிடம் கேட்டார்கள். 'என்னுடைய பசுக்கள் தாம் என்னுடைய சாட்சிகள்; அவைகளே எனக்குச் சாட்சி கூறும்' என்று இவர் பதில் சொன்னார். இதைக் கேட்டுப் பலரும் எள்ளி நகைத்தார்கள்.

வாயில்லாப் பிராணிகள் எவ்வாறு சாட்சியம் அளிக்கமுடியும்? ஆனால், நம்பிக்கையும், பக்தியும் உடையவர்கள் விஷயத்தில் நடக்கக்கூடாதது என்று எதுவுமில்லை. சடப்பொருளான கல்லால் செய்யப்படும் தெய்வத் திருமேனிகள், நிவேதனப் பொருட்களை ஏற்கின்றன என்றால், உலகத்துக்கே அன்னையாக விளங்கும் கோமாதா, தன் பக்தனுக்காக சாட்சியம் கூற முடியாதா?...

'உங்களுக்கு ஆதரவாக யார் சாட்சி?' என்று தாசில்தார் கேட்டபோது பசுக்களை நோக்கிக் கையைக் காட்டினார், கோவிந்ததாஸ். 'அட. நீங்கள் பசுக்களைக் காட்டுகிறீர்கள்!... ஆனால், இவைகள் உங்களுக்குச் சொந்தமானவை என்பதற்கு யார் சாட்சி கூறப்போகிறார்கள்?' என்று தாசில்தார் கேட்டார். 'சாட்சியா?... உலகிலுள்ள எல்லா பசுக்களும் தவசிகளான அந்தணர்க்கு உரியவை. நீங்கள் வேண்டுமானால் தர்ம சாஸ்திரங்களைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்' என்றார் கோவிந்ததாஸ்.

'நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் ரொம்பப் பழங்காலத்துக் கதை!... அதெல்லாம் இப்போ ஒத்து வராது!... இந்தப் பசுவெல்லாம் உங்களது என்பதற்கு ஆதாரமாக ஏதாவது கைச்சாத்து - ரிக்கார்டு இருந்தால் அதைக் காட்டுங்கள்...'

'கடிதாசி - ரிக்கார்டெல்லாம் எங்கிட்ட எதுவும் கிடையாது. பசுக்கள் தான் என் சாட்சிகள்...' என்றார் கோவிந்ததாஸ். 'நான் இவைகளை அழைக்கிறேன். இவைகள் ஓடிவந்து அன்புடன் என்னைச் சுற்றி வந்தால் போதுமல்லவா?'

தாசில்தாரும், எதிர்த்தரப்பினரும் இசைந்தவுடன் 'ஹே கங்கே, கோதா, யமுனா, கிருஷ்ணா, சாவித்திரி... என் தாயே, ஓடி வாங்கம்மா!... என் அம்மா... என் அம்மா... வாம்மா...' என்ற அழைத்தார். இவர் இப்படி அழைத்தவுடன், அந்தப் பசுக்கள் எல்லாம் கட்டுகளை உதறிவிட்டு இவரை நோக்கி ஓடிவந்து நக்கிக் கொடுக்கத் தொடங்கின. இதைப் பார்த்ததும் எல்லா மக்களும் கசாப்புக்காரர்களும் திகைத்துப் போய்விட்டார்கள். பசுக்கள் எல்லாம் கோவிந்ததாஸ் அவர்களுடன் திருமடத்துக்குள் சென்று, கொட்டில்களில் தத்தம் இடங்களுக்குப் போய் நின்றன.

அதற்குப் பின்னர் அந்த ஊர் கடைத் தெருவில் கோவிந்ததாஸுக்கு மிகுந்த மரியாதை ஏற்பட்டது.

பின்னொரு தடவை, அதாவது 1917ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் பத்தாம் தேதியன்று, காணாமற் போயிருந்த சில பசுக்களை தேடிக்கொண்டு கடைத்தெருவின் பக்கம் போனார் கோவிந்ததாஸ். அங்கே, ஒரு பசு மாட்டைக் கண்டு, அதனருகே சென்று நின்றார். பக்கத்திலேயே, பசுக்களைக் காப்பாற்றும் தொண்டர்கள் சிலர் இருப்பதைப் பார்த்தார். 'பாருங்கள், இது என்னோட பசு... பேர் கபிலா... இது இங்கே எப்படி வந்தது?... இப்படி எத்தனை பசுக்கள் களவாடப் படுகின்றன? யாருக்கும் கொஞ்சம் கூட உணர்ச்சியே இல்லையே? என் கௌரியைப் பாருங்கள்... அதோ அங்கே என்னோட சபீ நிற்கிறாள்... ஹே பகவானே! கடவுளே! ஹரி, ஹரி... இன்னும் எவ்வளவு நாளுக்குத்தான் என்னை சோதனை செய்வே? இவ்வளவு ஹிந்துக்கள் இருக்கும்போதே பசுவின் கழுத்தில் கத்தி வைக்கிறார்களே?.. சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களெல்லாம் ஹிந்துக்கள் தானா?... நான் இவங்களுக்கு என்ன சொல்வேன்? அட, நான் யார்? நானுமே ஒரு ஹிந்து. அதிலும் ஓர் அந்தணன். என் கண்முன்னாலேயே எல்லாம் நடக்கிறது... அதை நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கேன்!... நான், நாசமாய்ப் போக! ஹே, கோபாலா... கண்ணா... இந்த வாழ்க்கைக்கு முடிவு கட்டாமல், நேரம் கடத்துகிறாயே? ஹா..ஹா.. கபிலா... என்னோட கபிலா...' என்று, துயரம் பொங்க அரற்றினார்; சுழன்றார். நூற்றுக்கணக்கான தடவை

கபிலாவின் பெயரைச் சொன்னார். அங்கே சுற்றி நின்றவர்கள் யாரும் கண்ணில் படவில்லை. அவர்கள் எல்லாரும் கபிலா, கௌரி, சபரி ஆகிய பசுக்களின் திருவுருவங்களாகவே தென்பட்டனர்.

அவருடைய உடல் உணர்வை இழந்தது. ஓர் இடத்தில் நிலையாக நின்றார்; வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தார்; பசுக்களைப் பார்த்தார்; கை கூப்பி வணங்கினார். தொண்டர்களுக்கு வணக்கம் தெரிவித்தார். 'பசுவைக் காக்கிற கண்ணா!' என்று ஒரு முறை அழைத்தார். 'என் கபிலா..' என்று நெகிழ்ந்து கூறியபடி தடாலென்று கீழே தரையில் வீழ்ந்தார். இதைக் கண்டதும், மக்கள் எல்லோரும் இங்குமங்கும் ஓடிப் போனார்கள். ஏழுமட்டுப் பசுக்கள், தம் தறிகளை அறுத்துக் கொண்டு அவரிடம் வந்து, நக்கிக் கொடுக்கத் தொடங்கின. ஆனால், அவர் உடலில் உயிர் எங்கே இருந்தது? பசுவையும் பசுவைக் காக்கின்ற கண்ணனையும் நினைத்துக் கொண்டே, அவர் இவ்வுலகிலிருந்து சென்று விட்டார்.

ஸிரம்பா கிராமத்தில் அவருடைய இறுதிச் சடங்குகள் நடந்தேறின. அந்தக் கடைத்தெருவில் அவருடைய நினைவுச் சின்னம் எழுப்பப்பட்டது.

பசுப் பராமரீபீன் பயன்கள்

கி.பி. 1896ம் ஆண்டில் மகாராஷ்டிரத்திலும், கர்நாடகத்திலும் கொடிய பஞ்சம் ஏற்பட்டது. ஏழைகளும், கால்நடைகளும் பசியினால் மடிந்தார்கள்.

பீஜப்பூரைச் சேர்ந்த சிலர் பிழைப்புத்தேடி கோல்ஹாப்பூர் சமஸ்தானம் சிஞ்சலி கிராமத்துக்கு வந்து தங்கினார்கள். அவர்களுடன் ஏராளமான பசுக்களும், காளைகளும் வந்தன. அவர்கள் பெயரளவுக்கு விலை பெற்றுக் கொண்டு, தத்தம் கால்நடைகளை விற்கத் தொடங்கினார்கள். கசாப்புக்கடைக்காரர்களுக்கெல்லாம் ஒரே கொண்டாட்டம்! பத்து, இருபது ரூபாய்க்கு மாடு கிடைக்கிறது என்றால் சும்மாவா? பணத்தை எறிந்துவிட்டு, மாட்டைத் தடியால் அடித்து ஓட்டிப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

பசி தாங்காமல் துடித்துக் கொண்டிருந்த பசு - காளைகளுக்கு அடி மேல் அடி வேறு விழுந்து கொண்டிருந்தது. அவைகளால் ஓர் அடி கூட எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. வழியில், ஒரு அனுமார் கோவில் வந்தது. இந்தப் பசு - காளை கூட்டத்தில், ஒரு பசு, 'இந்த அனுமான் தான் நம்மைக் காப்பாற்றணும்' என்று எண்ணியது போல மந்தையிலிருந்து விலகி, அனுமாருக்கு எதிரில் போய் படுத்துக் கொண்டது. கசாப்புக்காரர்கள் அதனை அடியோ அடி என்று பிய்த்து விளாசினார்கள்; ஆனால், அது எழுந்திருக்கவேயில்லை. உடல் முழுவதும் ரத்தக் களறி; புண்மயம்; ரத்தம் கீழே வழிந்தோடியது. கண்களில் நீர் பெருகியது. பசு மிகவும் பலமிழந்து நாற்புறமும் கண்களால் தேடியது. 'யாரேனும் ஒரு தாய் பெற்ற நல்ல பிள்ளை வந்து காப்பாற்ற மாட்டானா?' என்று ஏங்கியது. அந்தச் சமயம் கிராமத்தின் செல்வந்தரான பாலகௌடா பாட்டில் என்பவர் அங்கே வந்தார். அவரால் இந்தக் காட்சியைப் பார்க்க முடியவில்லை. கசாப்புக்காரர்களிடம் சென்று ரொம்பவும் கெஞ்சிப் பார்த்தார். அவர்கள் சிறிதும் மசியவில்லை. உடனே, கிராமத்தார்கள் எல்லோரையும் பாட்டில் அழைத்து வந்தார். கிராமத்தார்கள் பசுக்களுக்கு உரிய விலையைக் காட்டிலும் அதிக விலை கொடுத்துப் பசுக்களை விடுவித்தார்கள். ஆனால், அனுமன் சன்னதியில் படுத்துக் கொண்டிருந்த பசுவை வாங்குவதற்கு எவரும் தயாராக இல்லை. உடனே பாட்டில் தாமே விலை கொடுத்து அந்தப் பசுவை வாங்கிக் கொண்டார்.

'என் அம்மா... எழுந்திரடா...' என்று அவர் சொன்னவுடன், அது எழுந்து நின்றது. எல்லோருக்கும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. பத்து பன்னிரண்டு நாட்களுக்கு மருந்து மாயங்கள் செய்த பின்னர், பசு நல்ல நிலைக்கு வந்தது. அந்தப் பசு, பாட்டில் வீட்டுக்கு வந்த நாளிலிருந்து அவரது வீட்டில் செல்வம் கொழிக்க ஆரம்பித்தது. நல்ல காலம் பிறந்தது.

இவ்வளவு செல்வச் செழிப்புடன் பாட்டில் வாழ்வதை, சில பொறாமைக்காரர்களால் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. ஓர் ஆண்டுக்குள்ளாகவே, 'இவர் பசுவைத் திருடிவிட்டார்' என்று

குற்றம் சுமத்தி, அதனை ஓட்டிச் செல்வதற்கு வாரண்ட் பெற்றுவிட்டார்கள். வீட்டில் ஒரே அழுகை; பசுமாடும் அலறியது. ஆனால், பாட்டில் எதுவும் சொல்லவில்லை. பசு கைப்பற்றப்பட்டது. ஆனால் அதை ஓட்டிச் செல்வதற்கு எவருக்கும் துணிச்சல் ஏற்படவில்லை. ஏனென்றால், பசு மிகவும் கோபத்தோடு, நெருப்புக் கண்களால் பார்த்து, கொம்புகளை முன்பக்கம் நீட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதைப் பிடித்தற்காகப் பத்திருபது பேர்கள் அதன் அருகே சென்றால் அத்தனை பேர்களையும் அது முட்டித் தள்ளிவிடும் போலிருந்தது. ஆனால், இதைத் தவிர வேறு ஒரு வழியும் அவர்களுக்குப் புலப்படாது. அவர்கள், மாட்டை தடியால் அடிக்க ஆரம்பித்தார்கள். பாட்டிலால் இந்தக் காட்சியைத் தாங்க முடியவில்லை. அவர் பசுவை அவிழ்த்து விட்டார். அரசுப் பணியாளர்கள் அதைத் தடியால் அடித்தவாறே ஓட்டிச் சென்று அலுவலகக் கொட்டகையில் இறுகக் கட்டி வைத்தார்கள். பசு, எதுவுமே இரை கொள்ளாமல், எட்டுப் பத்து நாட்கள் அந்த இடத்தில் அப்படியே அசையாமல் நின்று. இதைக் கண்டதும், மாஜிஸ்ட்ரேட்டுக்கு மிகவும் இரக்கம் ஏற்பட்டு, பாட்டில் வசமே பசுவை ஒப்படைத்தார்.

பாட்டில் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டு பொய்யானது. பக்கத்துக் கிராமத்திலிருந்து ஒரு மாட்டுத் தரகனை முன்வைத்துத் தான் இந்த வழக்கைத் தொடுத்தார்கள். அந்தத் தரகனையே பிராது கொடுக்கச் செய்து வழக்காடினார்கள். காவல்துறை ஆய்வாளர் வந்து, பாட்டிலிடம் சாட்சியம் கேட்டபோது, அவர் உண்மை நிலையை எடுத்துக்கூறி, 'என்னிடம் வேறு சான்றுகள் எதுவும் இல்லை' என்றும் தெரிவித்தார். ஆய்வாளர் நடந்த சம்பவத்தை முழுமையாக ஆய்வு செய்தார். பிராது கொடுத்த தரகன், அந்தப் பசுவை, வேறொரு கிராமத்துத் தரகனிடமிருந்து வாங்கியதாகக் கூறியதால், அந்தக் கிராமத்துக்குப் பசுவை ஓட்டிச் சென்றார்கள். ஆனால், அந்தப் பசு தன்னை விற்றதாகக் கூறப்பட்ட தரகன் வீட்டுக்கோ, வாங்கியதாகக் கூறும் தரகன் வீட்டுக்கோ போகாமல் அங்கிருந்து பத்து கிலோமீட்டர் தூரத்திலிருந்த சிஞ்சலி கிராமத்துக்குப் போய், மரியாதைக்குரிய பாட்டில் வீட்டில் போய் நின்றுது.

ஆகவே, இறுதியில் உண்மையே வெல்லும் என்பது உறுதியாயிற்று.

அரசுத் தரப்பிலிருந்து வெகுமதிகளுடன் அந்தப் பசு, பாட்டிலிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பசுவுக்கும் மற்றோர்க்கும் மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று.

இந்தப் பசு நான்கு கடாக் கன்றுகளையும், மூன்று கிடாரிக் கன்றுகளையும் ஈன்றது. அது, கடைசி வரைக்கும் நாள்தோறும் மூன்று லிட்டர் பால் கொடுத்து வந்தது. அது மரணமடைந்த நாளில், தினசரி வழக்கம் போல் புல் மேயச் சென்றது. மேய்ந்து கொண்டிருக்கும்போதே திடீரென்று கீழே சாய்ந்தது; மேலுலகம் சென்றது.

பாட்டில் அதன் நினைவாக, சமாதிக் கோவில் கட்டினார். அந்தப் பசுவின் குலம் பரந்து விரிந்தது. அதனுடைய கன்றுகளை 'இதை விற்கக்கூடாது' என்ற நிபந்தனையுடன் மக்களிடம் ஒப்படைத்து வந்தார்.

இவ்வாறாக பாட்டில் அவர்களுடைய பசு பக்தியின் நற்பயன், ஏனையோருக்கும் கிடைத்து வந்தது.

பசுவுக்குத் தொண்டு செய்வதன் பயன்

1991ம் ஆண்டு ஆடி மாதம், பிகானீர் பிரதேசம் நோஹர் என்னுமிடத்திலிருந்து சுமார் இரண்டு கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் டாலூராம் மகரிஷி என்ற குளம் இருக்கிறது. பதினைந்து நாட்களுக்கு முன்னர், கொஞ்சம் மழை பெய்திருந்ததால், குளம் சேறும் சகதியுமாக இருந்தது. தாகத்தால் தவித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு பசு, தடாகத்தில் இறங்கியது. இறங்கியதுமே, சேற்றில் சிக்கிக் கொண்டது. பசுவோ, கிழடு. வெளியே வருவதற்காகச் செய்த முயற்சிகளால் மிகவும் களைத்துப் போய் விட்டது. நிற்பதற்குக் கூட முடியவில்லை. அப்படியே சேற்றில் சாய்ந்து விட்டது.

சூரியன் மேல்வாயிலில் ஒளிந்துகொண்டான். நீரில்லாத தடாகத்துக்கு, அந்த வேளையில் யார்தான் வருவார்கள்? சேற்றில் புதைந்திருந்த பசு, தன் இறுதி விநாடியை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருந்தது.

பாதி ராத்திரியில் ஒரு சிறு மழையினால், அந்தச் சிறிய குளம் நிரம்பிவிட்டது. அதனால் பசுவின் நிலைமை மிகவும் பரிதாபத்துக்கு உரியதாகிவிட்டது. தண்ணீர் மட்டத்துக்கு வெளியே அதன் கொம்புகளும், மேல்தூக்கிய காதுகளின் ஒரு பகுதியும் மட்டுமே காணப்பட்டன. பொழுது விடிந்ததும், வயல்வெளியிலிருந்து திரும்பி அந்த வழியாகச் சென்ற தட்டான் ஒருவன், பசுவின் கொம்பு மட்டும் நீட்டிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு, டூங்கர்மல் திவாரிடம் சொன்னான். கேட்டதுதான் தாமதம், திவாரி என்ற இளைஞன் விரைவாகச் செயல்பட்டான். கம்பு - கயிறு எடுத்துக் கொண்டு, சில ஆண்களையும் அழைத்துக் கொண்டு, சம்பவம் நடந்த இடத்துக்கு வெகு விரைவில் வந்து சேர்ந்தான். வாய்க்கால்கள் மூலமாகக் குளத்துக்கு இன்னமும் தண்ணீர் வந்து கொண்டிருந்தது; பசுவின் நிலையோ இன்னமும் மோசமாகிக் கொண்டிருந்தது. பசுவிடம் பேரண்பு உடைய இளைஞனால் இந்தக் காட்சியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. சட்டென்று தன் உடைகளைக் கழற்றி விட்டு, நண்பர்களுடன் குளத்தில் குதித்தான். மூங்கில்களின் உதவியால் பசுவை வெளியே இழுத்து விட்டான். ஆனால், நிற்பதற்கோ, நகர்வதற்கோ கூட பசு சக்தியற்றிருந்தது. இடையில் மரக்கட்டை கொடுத்து பசுவைத் தூக்கிக் கட்டை வண்டியில் போட்டு உள்ளூர் பசுமடத்துக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். பதினைந்து நாட்களுக்கு அதை சரியாக கவனித்துக் கொண்டார்கள். பசுவின் உடல்நிலை நன்றாயிற்று; ஆனால், இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு, ஏதோ ஒரு கால்நடை நோயால் தாக்கப்பட்டு இறந்து போய்விட்டது.

அதே ஆண்டு பங்குனி மாதம் வளர்பிறை ஒன்பதாம் நாள், டூங்கர்மால், ஸர்தார்ஷகர் அருகிலுள்ள தேவாதஸர் என்ற கிராமத்துக்குச் சென்று விட்டுத் திரும்பும் வழியில், ஒரு கிராமத்தில் இருந்த தனது மாமாவைப் பார்ப்பதற்காக இறங்கினான். மூன்றாம்

நாள், அவனுக்கு 105 டிகிரி காய்ச்சல் வந்து விட்டது. அத்துடன், வெளியில் பயங்கரமான காற்றும் வீசியது. தன் வீட்டுக்குத் தகவல் கொடுத்து விடும்படி அவன் மாமாவிடம் சொன்னான்; ஆனால், அவர் ஏதும் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. அவன் கிராமத்திலிருந்து அண்ணனுக்குக் கிலி பிடித்துக் கொண்டது. 'தேவாதஸரிலிருந்து புறப்பட்டு விட்ட செய்தி கிடைத்ததே? ஆனா, அவன் ஏன் இன்னமும் வந்து சேரவில்லை?' நல்லதையே எண்ணும் மனம், பல நேரங்களில் கெட்டதையும் நினைக்கிறது. கடைசியில், சகோதரபாசம் உந்தித் தள்ள, மிகவும் கவலையுடன், வண்டியில் புறப்பட்டார். வழியில் மாமாவின் கிராமத்தில், டீங்கர் பற்றி ஏதேனும் தகவல் கிடைக்கக்கூடும் என்பதால் இறங்கினார். ஆனால், அங்கே டீங்கர் நோய்ப்படுக்கையில் கிடப்பதைக் கண்டார். வைத்தியர் வித்யாதரர் வந்து பரிசோதனை செய்து, கடுமையான குளிர் காய்ச்சல் - இரட்டை நிமோனியா என்று கண்டுபிடித்துச் சென்றார். மிக மும்முரமாக சிகிச்சை ஆரம்பமாயிற்று. நோயாளியைக் கவனிப்பதில் எந்தக் குறையும் இல்லை என்றாலும், நோயாளியின் நிலை ஒவ்வொரு விநாடியும் சீர்கெட்டுக் கொண்டே இருந்தது. சித்திரை மாதம் வளர்பிறையின் ஆறாம் நாளன்று வைத்தியர் தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டார்; 'இன்றிரவு முழுவதும் கவலைக்குரியது. கவனமாக மருந்து கொடுத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும்.'

டீங்கர்மல்லின் அண்ணன் பத்ரிநாராயணனின் தைரியம் சிதறிப் போயிற்று. நோயாளியின் உடம்பு பனியைப் போல் குளிர்ந்திருந்தது; இதயத்தில் மிக இலேசான துடிப்பு இருந்தது; அநேகமாகக் காரியம் முடிந்துவிட்ட நிலை! வேறு துணையற்ற பத்ரிநாராயணன், உறவினர் யாரும் இல்லாத ஒரு தர்மசாலையின் அறையில் தம்பியின் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு தவித்தபடி இருந்தார். இரண்டு - மூன்று நாட்களாகச் சாப்பிடவும் இல்லை. அவருடைய கண்கள் பூத்துப் போய்விட்டன; தொண்டை வறண்டு போயிற்று; உடல் தளர்ந்துவிட்டது. அவர் எப்படி அமைதியாக இருக்க முடியும்? உணர்ச்சியற்ற டீங்கர்மல்லோ, அனந்தசயனப் பெருமாளைப் போலப் படுத்துக் கிடந்தான். அவன் கழுத்தை கட்டிக் கொண்டு அவனுடைய அண்ணன் தேம்பித் தேம்பி அழுது கொண்டிருந்தார் என்பது கூட அவனுக்குத் தெரியாது.

விடியற்காலை வேளை, கனவு இல்லை, பிரமை இல்லை, ஒன்பது மாதங்களுக்கு முன்னால் குளத்துச் சேற்றில் காப்பாற்றப்பட்ட அதே பசு, அவன் முன்னே நின்று பேசிற்று; 'டுங்கர், அன்றொருநாள் நீ என்னைக் காப்பாற்றினாய்; இன்று நான் உன்னைக் காப்பாற்றுகிறேன். இந்த விநாடி முதல் உன் உடல் நோய் தீர்ந்து விட்டது; இனி, அச்சம் தேவையில்லை'.

உடனே பசு மறைந்துவிட்டது. டுங்கருக்கும் உணர்வு ஏற்பட்டது. தன் சகோதரர் தனக்காகக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதையும் அவன் புரிந்து கொண்டான். ஆனால், உடலுறுப்புகள் கட்டையாகப் போயிருந்தன. சைகையாலோ, சொல்லாலோ தன் அண்ணனுக்கு ஆறுதல் கூற முடியாத நிலையில் இருந்தான். சிறிது நேரம் கழிந்து, அவன் கண்களைத் திறந்தான்; சைகைகளால் அவருக்கு தெரிவிக்க ஆரம்பித்தான். மறுநாள் காலையில் மருத்துவர் வந்தார். தேறிய உடலில் தன் நோயாளியைப் பார்க்கும் நம்பிக்கையே அவருக்கு இல்லாமலிருந்தது; இரவில் நடந்ததை அவருக்கும் சொன்னான். கடவுள் நம்பிக்கை உடையவராதலால் அவன் சொன்னதை ஏற்றார்.

நோயாளியின் காய்ச்சல் முற்றிலும் நீங்கிப் போயிற்று; இரண்டு - மூன்று நாட்கள் சீரான உணவு கொண்டதில் உடலில் பலம் வந்தது. பின்னர், இருவரும் நோஹர் கிராமம் நோக்கிச் சென்றார்கள்.

நீர் மாறியது!

1980ம் ஆண்டு, ஸேட் சாதீராம் பசிலியா என்ற தனவந்தர் கல்கத்தாவிலிருந்து புறப்பட்டு தமது கிராமமாகிய நோஹாருக்குச் செல்வதற்காக, ஸிர்ஸா ரயில் நிலையத்தில் இறங்கி ஒரு சிறு கிராமத்தில் தங்கினார். அங்கே ஐநூறு வீடுகள் இருந்தன; நாற்புறமும் சின்னச் சின்ன குடியிருப்புகள். 'இங்கே ஒரு கிணறு வெட்டி, தண்ணீர்ப் பந்தல் ஏற்படுத்தலாமே?' என்ற எண்ணம் அவருக்குத் தோன்றியது. கிராமத்துப் பிரமுகர்களை அழைத்துத் தன் எண்ணத்தை வெளியிட்டார். அநேகமாக, எல்லோருமே அதை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். ஆனால், ஒரு வயோதிகர், 'பாருங்க, நம்ம கிராமம்

ரொம்பப் பெரிசு. அத்தோட இங்கே பசி - பட்டினி எதுவுமில்லை; ரெண்டு போக விளைச்சல் இருக்கு. தரும் என்று சொல்லப் போனால், வேற எதுவும் கிடையாதுதான். கிணறு வெட்டுவது என்பதும் ஒருவழியான தரும காரியம். இந்த நல்ல காரியத்தை நீங்கள் உங்கள் பொறுப்பில் செய்கிறீர்கள். கிராமத்தாருக்கு இதில் எந்தப் பொறுப்பும் கிடையாது என்பதையும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்றார்.

முதியவரின் பேச்சை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். சாதிராம் ஏதோ பேசத் தொடங்குகையில், முதியவர் சொன்னார்; 'ஐயா, பெரியவரே! கிணறு வெட்டுவதை நாங்களே பார்த்துக்கிறோம். இன்னொரு விஷயம் என்னன்னா, கிராமத்தார்களுக்குப் பசுசேவையில் ரொம்ப நம்பிக்கை வந்திருக்கு. போன வருஷம் என்ன நடந்தது? கேளுங்க...'

லால்கானின் ஏற்றக் கிணற்றுநீரை, ஒரு நாள் பசுக்கள் பருகின. அன்றுமுதல் தினமும் பருகிவந்தன. ஒருநாள், இந்தக் காட்சி ஏற்றக்காரன் கண்களில் பட்டுவிட்டது. தண்ணீர் காட்டக்கூடாது என்று தடுத்துவிட்டான். ஆனால் தண்ணீர் குடிப்பதற்காகவே, மூன்று கிலோ மீட்டர் தொலைவிலிருந்து பசுக்கள் வந்திருந்தன. 'இன்னிக்கி மட்டும் பசுவுக்குத் தண்ணீர் கொடுங்க. சாமி. மூணு நாளா, தண்ணிக்குத் தவிச்சுக்கிட்டு இருக்குங்க... பக்கத்திலே, வேற நல்ல தண்ணி இல்லே... சாமி. கொஞ்சம் தயவு பண்ணுங்க... இன்னிக்கு மட்டும் தண்ணி கொடுங்க...' என்று இடையன் கெஞ்சினான். ஆனால், ஏற்றக்காரனின் இதயம் இளகவில்லை. 'இல்லை' என்று சொன்னதை மாற்றி, 'ஆம்' என்று நல்ல வார்த்தை சொல்லும் பழக்கத்தை அவன் அறியான்!...

மிகவும் கெஞ்சிக் கூத்தாடிய பின்னர், 'பலன் ஏதும் இல்லை' என்று தெரிந்தவுடன், வாடிப் போயிருந்த பசுக்களை, மிகுந்த வருத்தத்துடன் இடையன் ஓட்டிப் போய்விட்டான். மூன்று கிலோ மீட்டருக்கப்பால் ஒரு கிராமத்தில் அவைகளுக்கு நீர் காட்டினான். அந்தக் கிராமத்துத் தண்ணீர் மிகவும் மோசமாக இருந்தது. ஆனால்,

பசுக்கள் குடித்தபின், இப்போது நல்ல குடிநீராக மாறிவிட்டிருக்கிறது! பால் போல ஆகிவிட்டது. மாறாக, லால்கானின் கிணற்று நீர், கை - கால் கழுவுவதற்குக் கூட லாயக்கில்லாத அளவுக்குக் கெட்டுப் போய்விட்டது!

இந்த விவரத்தை எடுத்துக்கூறி, பசுக்களின் தாகசாந்திக்கு ஏதேனும் ஏற்பாடு செய்து தரும்படி சாதீராம் அவர்களை அந்த முதியவர் கேட்டுக் கொண்டார்.

பசுவுக்குத் தொண்டு செய்ததன் நேரடியான பலன்

வெகு நாட்களுக்கு முன்பு நடந்த சம்பவம். ஒருநாள், ஒரு துறவி, ஒரு அந்தண குடும்பஸ்தர் வீட்டுக்கு அதிதியாக வந்து சேர்ந்தார். அந்தக் குடும்பத்தில் இரண்டுபேர் மட்டுமே - கணவனும் மனைவியும் - இருந்தார்கள்; குடும்பத்தில் எதற்கும் குறைவில்லை. இருவருமே அறவழிகளைக் கடைப்பிடித்தார்கள். ஆனால், மகப்பேறு இல்லாததால், மனத்தில் ஒரு குறையும் அமைதியின்மையும் இருந்து கொண்டே இருந்தன.

அந்தண தம்பதிகள், மிக்க மரியாதையுடன் துறவியைத் தம் வீட்டில் தங்க வைத்து, முடிந்த அளவுக்குப் பணிவிடை செய்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் எல்லோருக்கும், ஸாது - ஸந்நியாஸிகளிடம் நம்பிக்கையும், பக்தியும் இருந்தது. அதுபோலவே, அந்தக் காலத்துத் துறவிகளும், தம் தோற்றத்துக்கு ஏற்றபடி ஆசாரம், நடவடிக்கை, பேச்சு, ஞானம் உடையவர்களாக இருந்தார்கள்.

உணவருந்தி ஓய்வெடுத்துக் கொண்ட பின்னர், அந்தத் துறவியுடன் பலதரப்பட்ட விஷயங்களைக் குறித்து உரையாடல் நடக்க ஆரம்பித்தது. கிராமத்தின் பிற மக்களும் ஸாதுவைத் தரிசிப்பதற்காக வந்தார்கள். உரையாடல் நடந்துகொண்டிருக்கும் போது, வீட்டுக்காரப் பிராமணர் இல்லாத நேரத்தில் ஒருவர் சொன்னார்; 'இந்த கிராமத்தில் இந்தத் தம்பதிகளைப் போல், உண்மை பேசுகிற,

அடக்கம் உடைய, அறச்சிந்தனையுடைய, விருந்தோம்புகிற இன்னொருவரைக் காணவே முடியாது. ஆனால், இவர்களுக்குக் குழந்தையே இல்லை. அதுதான் துக்ககரமான விஷயம். ஏன்தான், தர்மாத்மாக்களான இவர்களிடம் பகவான் கருணை காட்டாமல் இருக்கிறாரோ?

பின்னர், அவரவர் தத்தம் வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள்; ஸாது, அன்றிரவு, அந்த வீட்டிலேயே தங்கினார்.

மறுநாள் காலையில், தான் வேறொரு இடத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போக விரும்புவதாக ஸாது சொன்னார். 'தாங்கள் ஒரு கிருஹஸ்தனின் வீட்டில் அதிதியாகத் தங்கியிருக்கிறீர்கள். உணவு கொள்ளாமல் எப்படிப் போவது? மதிய உணவு கொண்டபின், சற்று ஓய்வு எடுத்துக் கொண்ட பிறகு, தாங்கள் விரும்புகிற இடத்துக்குப் போகலாம்' என்று அந்தணர் சொன்னார். துறவியும் இசைந்தார். தம்பதிகள் மகிழ்ந்து அவரை வணங்கினர். உடனே, 'உங்கள் மகன் முகத்தைப் பார்க்கும் பேறு உங்களுக்குக் கிட்டுவதாகுக!' என்று வாழ்த்தி ஆசீர்வதித்தார், துறவி. பிராமணர் கொஞ்சம் ஆச்சரியத்துடன், இவ்விதமாக ஆசி கூறியதன் காரணத்தைக் கேட்டார்.

'உங்களுடைய விருந்தோம்பல் காரணமாக, பகவான் நாராயணன் மகிழ்ந்திருக்கிறார். இத்தனை காலமாக நீங்கள் செய்து வந்துள்ள அதிதி சேவையின் விளைவாகப் பகவான் திருப்தி அடைந்து, என்னை ஒரு நிமித்தமாகக் கொண்டு, என் வாய் மூலமாக இந்த வரத்தை அளித்துள்ளார். உங்களுக்கு அவநம்பிக்கையோ, சந்தேகமோ வேண்டாம்' என்று துறவி சொன்னார்.

மேலும் வியப்படைந்த அந்தணர், இரு கைகளையும் கூப்பி, 'இப்போது எங்கள் கடமை என்ன?' என்று கேட்டார். சாது பதில் சொன்னார்; 'பசுவுக்கு சேவை!'

பின்னர், உரிய நேரத்தில் துறவி புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டார். அந்தண தம்பதி கருவுற்றிருந்த ஒரு பசுவைப் பெற்று, அதன் சேவையில் ஈடுபட்டார்.

அதிகாலையில் பசுவை நீராட்டினார்கள். புத்தம்புதிய புல் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். நன்றாகச் சமைக்கப்பட்ட உணவாலும், பல்வகை தானியங்களாலும் அந்தப் பசுவை மகிழ்விக்கப் பாடுபட்டார்கள். இவ்விதம் நாள் முழுவதையும் பசுத் தொண்டிலேயே கழித்தார்கள். அந்தண மாது, பசுவின் காலடிகளைக் கழுவித் தன் கூந்தலினால் துடைத்துவிட்டார். கால் கழுவி ய நீரைத் தலையில் தெளித்துக் கொண்டார். அருந்தவும் செய்தார். பொழுது சாய்ந்ததும், கொட்டகையில் விளக்கு ஏற்றி வைத்தார். புற்களாலான மிருதுவான படுக்கை தயார் செய்து வைத்தார். மிகவும் அதிகாலையில் எழுந்து, பசுவின் இடத்தைச் சுத்தம் செய்தார். இம்மாதிரியான பணிவிடைகளால் தாயும், கன்றும் சில நாட்களிலேயே அழகாகவும், உடலுறுதியாகவும் ஆகிவிட்டன.

ஆச்சரியப்படத்தக்க விஷயம் என்னவென்றால், சிறிது காலத்திற்குள்ளாகவே, அந்தணமாதிடம், பிள்ளைப் பேற்றுக்கான அறிகுறிகள் தோன்றி, சரியான நேரம் வந்ததும், அவர் ஒரு மகனைப் பெற்றதுதான்! கிராமம் முழுவதும் மகிழ்ச்சி அலை புரண்டது. எல்லோருக்கும் அந்தத் துறவியின் ஆசீர்வாதம் நினைவுக்கு வந்தது. இதன் விளைவாக, எல்லோரும் பசுத் தொண்டில் ஈடுபடத் தொடங்கினார்கள்.

இந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றி, நான் என் குழந்தைப் பருவத்திலேயே கேட்டிருந்தேன். பின்னர், கல்லூரியில் படிக்கும்போது, மகாகவி காளிதாஸனின் 'ரகுவம்சம்' என்ற பேரிலக்கியத்தைப் படிக்க நேர்ந்தது. சூரியவமிசத்து மன்னன் திலீபன், தனக்கு சந்ததி இல்லாததைக் குறித்து, குலகுருவான வஸிஷ்டரிடம் வருத்தப்படுகிறான். அப்போது, வஸிஷ்டர் 'நீ உன் மனைவியுடன் தேவலோகத்துப் பசுவான காமதேனுவின் மகளுக்குச் சேவை செய்' என்று உபதேசிக்கிறார்.

ஸூதாம் ததீயாம் ஸூரபே: க்ருத்வா ப்ரதிநிதிம் சுசி: |

ஆராதய ஸபத்னீக: ப்ரீதா காமதுகா ஹி ஸா||

(ரகுவம்சம் : 1/83)

திலீபன், வஸிஷ்டர் கூறியபடி அந்த விரதத்தை ஏற்று, அரிசி ஸூதக்ஷிணையோடு பக்தியுடன் உடல் - பொருள் - உள்ளம் ஆகிய

வற்றை முழுமையாக நந்தினியின் சேவையிலேயே செலுத்தினான். அதைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன், அதனுடன் கூட காடு, மலை, அருவிக்கரை எல்லாம் சுற்றினான். அடுத்துவரும் நிகழ்ச்சியை - மாயையால் வந்த ஒரு சிங்கம், நந்தினியின் மேல் பாய்வது முதலியவற்றை - எல்லோரும் அறிவர். மன்னர் திலீபனின் கோ சேவையை முற்றிலுமாகப் பரிசோதித்துவிட்டு, நந்தினி அவருக்கு ஆசீர்வாதம் வழங்கியது. அதன் பயனாக இந்த்ராணிக்கு நிகரான ஸுதக்ஷிணையின் வயிற்றில் உரிய காலத்தில் ரகு தோன்றினான்.

அஸுத புத்ரம் ஸமயே சசீஸமா த்ரிஸாதனா சக்தி - ரிவார்த்த
மக்ஷயம் ||

(ரகுவம்சம்: 3/13)

இப்போதும் அதைப் படிக்கும்போது, என்னுடைய குழந்தைப் பருவத்தில் கேட்ட நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வருகிறது. அத்துடன், பசுவுக்குத் தொண்டு செய்யும் விஷயத்தில் நம்பிக்கையும் உறுதியும் உண்டாகின்றன.

முதுமை அடைந்துவிட்ட இந்த நிலையிலும் குடும்பஸ்தரான என்னுடைய சீடர்களில் ஒருவனுக்கு கோ சேவை செய்யச் சொன்னேன்; வழிமுறைகளையும் கூறினேன். இப்போது அவனுடைய மனைவி கருவுற்றிருக்கிறாள் என்று கேள்வி. பகவானுடைய கருணையினால், சரியான நேரத்தில், அவளுக்கு மகப்பேறு உண்டாகும் என்று நம்புகிறேன். பசுவுக்குத் தொண்டு செய்வதன் பெரும்பயன், முற்காலத்தில் இருந்தது; இப்போது இருக்கிறது; இனியும் இருக்கப் போகிறது. இது என்னுடைய உறுதியான நம்பிக்கை.

நீண்ட காலம் விளக்கிக் கூறினாலும் பசுத் தொண்டின் பெருமை கூறி மாளாது. மனப்பூர்வமாக பசுவுக்குச் சேவை செய்து வந்ததால்தான், கோகுலத்து மக்களுக்கு பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை அடைவது சாத்தியமாயிற்று என்று தெரிகிறது.

“ஆயர்கள் ஏற்றினைப் பாடிப்பற! ஆநிரை மேய்த்தாணைப் பாடிப்பற!!”

தருமத்தின் பலமேடையீல்...

1947ம் ஆண்டில் நடந்த நிகழ்ச்சி.

பாரத நாட்டைச் சிதைத்துக் கூறு போட்டுப் பாகிஸ்தான் அமைக்கப்பட்டபோது, பஞ்சாப், ஸிந்து, வங்காளம் மாநிலங்களில் இருந்த முஸ்லிம் குண்டர்கள், ஹிந்துக்களை அடித்துக் கொலை செய்து, ஹிந்துக் கிராமங்களைத் தீயிட்டுப் பொசுக்கிச் சாம்பலாக்கத் தொடங்கினார்கள். கொல்ல வரும் கத்தியைக் கண்டு அஞ்சி ஹிந்துக்கள் முஸ்லிம்களாக மாறும் கட்டாயத்துக்கு வந்தார்கள். இல்லாவிட்டால், எல்லாவற்றையும் துறந்துவிட்டு அங்கிருந்து ஓடிப் போய்விட வேண்டிய நிலை.

பஞ்சாபில் உள்ள டஹல்ராம் கிராமத்திலும் முஸ்லிம்கள் ஹிந்துக்கள் மீது அட்டுழியம் செய்யத் தொடங்கினார்கள். கையில் ஆயுதங்களை வைத்துக் கொண்டு, ஒரு முஸ்லிம் குண்டர் படை, ஹிந்துக்களின் வீடுகளைச் சூழ்ந்து கொண்டது. 'எல்லோரும் ஒட்டுமொத்தமாக கலமா படித்து இஸ்லாமியர் ஆகிவிடுங்கள். இல்லையென்றால், எல்லாரும் சாவுக்குழியில் தள்ளப்படுவீர்கள்' என்று எச்சரிக்கை செய்தார்கள். அப்பாவிகளான ஹிந்துக்கள், 'ஹிந்துப் படைவீரர்கள் வந்து சேரும் வரையில் நாம் கலமா படிப்பதாகப் பாசாங்கு செய்வோம். அதன் மூலம் உயிர் தப்பிக்கலாம்' என்று எண்ணினார்கள். அவர்கள் முஸ்லிம்கள் சொல்லிக் கொடுத்தபடி கமலா படித்தார்கள்; ஆனால், மனத்துக்குள் ராம் - ராம் என்று ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

'இந்தக் காபிர்கள் நம்மை ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஹிந்துப் படை வந்ததும் உயிர் தப்பி ஓடிவிடுவார்கள். இவர்களைப் பசு மாமிசம் உண்ணச் செய்து, இவர்கள் ஆசாரத்தைக் கெடுத்துவிட வேண்டும். பசு மாமிசம் சாப்பிடாதவர்களைக் கொன்றுவிட வேண்டும்;' என்று, ஒரு குறும்புக்கார முஸ்லிம் மதவெறியில் பார்வை இழந்திருந்த முஸ்லிம்களின் கூட்டத்தைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

'ரொம்ப சரி. இவர்களுக்குப் பசு மாமிசம் கொடுத்துப் பார்த்து விடுவோம்' என்றது கூட்டம்.

அந்தக் கிராமத்து ஹிந்துக்களின் தலைவரான பண்டித பிஹாரீலால் அவர்களிடம், 'நீங்கள் எல்லோரும் பசு மாமிசம் சாப்பிட்டு, ஹிந்து தர்மத்தை உதறிவிட்டு மனப்பூர்வமாக முஸ்லிம்களாக மாறிவிட்டதை நிரூபிக்கவேண்டும். பசு மாமிசம் சாப்பிடாத காபிர், சாவை சந்திப்பர்' என்று முஸ்லிம்கள் சொன்னார்கள்.

'பசு மாமிசம் சாப்பிட வேண்டும்' என்ற சொற்களைக் கேட்ட அளவிலேயே, பண்டிதபிஹாரீலால் அவர்களின் இதயம் வேதனைப்பட்டது. 'தர்மத்தைக் காப்பதற்காக, நமது எல்லாப் பொருட்களையும், ஏன் உயிரைக்கூட தியாகம் செய்ய வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது' என்று அவர் தீர்மானித்தார். அவருடைய கண்களின் முன்னால் தர்மவீரர்களாக விளங்கிய ஹகீகத் ராய், குரு கோவிந்த சிங்கின் புதல்வர்கள், தருமத்தைக் காப்பதற்காகத் தம் இன்னுயிரையே ஈந்த காட்சி தென்பட்டது. பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பைக் கொண்டு தன் உடலைச் சுட்டுத் துன்புறுத்திய போதும் அஞ்சாதிருந்த வீரர் பந்தா பைராகியின் தியாகம், காட்சியாக ஓடியது.

பசுக் கொலை செய்கிற, தருமத்தை அழிக்கிற இந்த மிலேச்சர்களின் கையால் சாவதைக் காட்டிலும், தன் கையாலேயே உயிரை மாய்த்துக் கொள்வது மிகச் சிறந்தது என்று பிஹாரீலால் எண்ணினார். 'நாம் உயிருடன் இருக்கும் வரையில் இந்தக் கீழ்மக்கள் நமது சகோதரிகளையும், பெண்களையும் தூக்கிச் செல்லக்கூடாது; அவர்கள் மேல் கைகூடப் படக்கூடாது; அதற்கு ஏற்றபடி ஓர் உபாயம் செய்ய வேண்டும்' என்று எண்ணினார். 'எங்களுக்கு நான்கு மணிநேரம் கெடு கொடுங்கள். அதற்குள், எல்லோருடனும் பேசி, தயார் செய்து வைக்கிறேன்' என்றார் பிஹாரீலால். முஸ்லிம்கள் ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

பிஹாரீலால் தமது வீட்டுக்குச் சென்று, தமது குடும்பத்தினரை ஓரிடத்தில் கூட்டினார். மனைவி, சகோதரி, மகள்கள், சிறுவர், முதியோர் ஆகிய எல்லோரையும் பார்த்து, 'மான்னுடப் பதர்களாகிய

முஸ்லீம்கள், நம் எல்லோருக்கும் பசு மாமிசத்தைக் கொடுத்து, நம் எல்லோரையும் ஹரிந்து சமய நெறியிலிருந்து பிறழ்ச் செய்ய விரும்புகிறார்கள். இப்போது, நம் முன் இரண்டு வழிகள் உள்ளன. ஒன்று பசு மாமிசம் புசித்து நமது தர்மத்தைக் கைவிடுவது; இரண்டு தர்மத்தைக் காப்பதற்காக நம் உயிரையே தியாகம் செய்வது. இவற்றில் எந்த வழியை ஏற்றுக் கொள்வது என்று நீங்களெல்லோரும் சேர்ந்து முடிவுக்கு வாருங்கள்' என்றார்.

'பசு மாமிசத்தைச் சாப்பிட்டு, தர்மத்தைக் கைவிட்டுக் கொடிய நரகங்களுக்குப் போவதைக் காட்டிலும், தர்மத்தின் பலிபீடத்தில் உயிரை விடுவதும் நல்லது. நாங்கள் எல்லோரும் சாவைத் தழுவத் தயாராக இருக்கிறோம்' என்று ஆண் - பெண், பாலர் - பெரியோர் எல்லோரும் அச்சமின்றிச் சொன்னார்கள்.

பெண்டிரைப் பார்த்து, 'உடனே, பலவகையான உணவு தயார் செய்யுங்கள். பகவானுக்குப் படைப்போம்; ருசித்துச் சாப்பிடுவோம். கடைசி முறையாகச் சாப்பிடுவோம்!... அப்புறம், நல்ல ஆடை - ஆபரணம் அணிந்து கொள்ளுங்கள். தர்மத்தைக் காப்பதற்காக, சாவுடன் விளையாட மைதானத்துக்குச் செல்வோம்!' என்று பிறுநீர்வாயில் கூறினார்.

உடனே, ருசியான உணவு வகைகள் தயாரிக்கப்பட்டன. இறைவனுக்கு நிவேதனம் செய்தபின், எல்லோரும் நல்ல நல்ல உடைகளைக் கட்டிக் கொண்டார்கள். எல்லோரும் ஒரு வரிசையாக நின்று கொண்டார்கள். எல்லோரும் மிக உற்சாகத்துடன் இருந்தார்கள். பண்டித பிறுநீர்வாயில் அவர்களின் குடும்பத்தினர் அனைவரும், பசுவைக் காப்பதற்காக உயிருடன் விளையாடி, நேரே கோலோகம் செல்வதற்கு, வெகு விரைவில் யமதர்மனைத் தழுவிக்கொள்வதற்குத் தயாராகிவிட்டார்கள்.

எல்லோரையும் வரிசையாக நிறுத்தி வைத்துவிட்டு, பிறுநீர்வாயில் சொன்னார்: 'இன்று ஹரிந்துக்களாகி நம்மை முஸ்லீம்களாக ஆக்குவதற்கும், நம்மால் வணங்கப்படுகிற கோமாதாவின்

மாமிசத்தை உண்பதற்கும் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறோம். பசு மாமிசத்தைப் புசித்து நாம் முஸ்லீம்களாக மாறாவிட்டால், 'கொல்லப்படுவீர்கள்' என்று பயமுறுத்தப்படுகிறோம். நாம் எல்லோரும் நம்முடைய ஸனாதன தர்மத்தையும், பசுவையும் காப்பாற்றுவதற்காகச் சிரித்துக் கொண்டே உயிரைத் தியாகம் செய்வதற்குத் தயாராகிவிட்டோம்.'

எல்லோரும் பசுவானை நினைத்துக் கொண்டார்கள். பிஹாரீலால் துப்பாக்கியை நேராகப் பிடித்து "டூமீல், டூமீல்" என்று தம்முடைய மனைவி, பெண்கள், உறவு முறையினர், மற்றும் எல்லோரையும் குண்டுகளுக்குப் பலியாக்கினார். அவருடைய வாயிலிருந்தும் ஒரு முனகல்கூட வரவில்லை - மலர்ச்சியுடன் சிரித்துக் கொண்டே பசுவைப் பாதுகாப்பதற்காக - தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தம் உயிரைத் தியாகம் செய்தார்கள். சடலக் குவியல்களால் வீடு நிரம்பியது.

இப்போது பிஹாரீலாலும் அவருடைய சகோதரரும் மட்டும் எஞ்சியிருந்தனர். 'நீ என்னை முதலில் சுடு' என்று, அவர்கள் தமக்குள் சச்சரவு செய்தனர். கடைசியில் இருவரும் தமது கைகளில் துப்பாக்கியைத் தாங்கி, எதிர் எதிரே நின்றுகொண்டு, ஒருவர் எதிராளியின் மேல் ஒரே நேரத்தில் சுடுவது என்று தீர்மானித்து, அதன்படியே செய்தார்கள்.

அந்தக் குடும்பம் முழுவதும் தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக உயிர்த்தியாகம் செய்து முடித்துவிட்டது....

கிராமத்திலிருந்து மற்ற ஹிந்துக்கள், பிஹாரீலால் அவர்களது குடும்பத்தினரின் மகத்தான தியாகத்தைக் கண்டனர். அவர்கள் ரத்தமும் கொதித்தது. தர்மத்திற்காக உயிரைக் கொடுப்பதற்கு அவர்களும் தயாரானார்கள்.

கொடுமைக்கார முஸ்லீம்கள் அங்கு வருவதற்கு முன்பாகவே, நெருப்பில் பாய்ந்தும், கிணற்றில் வீழ்ந்தும், வீட்டுக் கூரையிலிருந்து

குதித்தும் உயிரை விட்டார்களேயன்றி பசு மாமிசத்தை விரல்களால் தொடக்கூட இல்லை.

சிறிது நேரம் கழித்து, டஹல்ராமுக்கு முஸ்லீமர்களின் கூட்டம் வந்தது. எல்லாச் சந்து - பொந்துகளிலும் ஹிந்துக்களின் சடலங்களையே பார்த்தார்கள்.

பிஹாரீலால் அவர்களின் வீட்டுக்குள் நுழைந்து பார்த்தபோது, பிணக் குவியல்களைக் கண்டு, உதட்டில் விரல் வைத்து விக்கித்துப் போனார்கள்.

மேய்ச்சல் நீலம்

ரதலாம் நகரத்திலுள்ள எங்களுடைய ஸ்ரீ கோபால் கோசாலைக்கு, காசியில் வசிப்பவரும் பசுப் பாதுகாப்பு உபதேசியுமான ஸ்ரீ ஜகதநாராணஜீ அவர்கள், ஒரு தடவை வந்திருந்தார். அப்போது, பசுக்கள் மேய்வதற்காக விடப்பட்டுள்ள நிலத்தைத் தன் சொந்த நலனுக்காகக் கைப்பற்றும் மனிதர்களின் பயங்கரமான பாவத்தை விளக்கிச் சொன்னார்.

ஒரு தடவை, ஒரு சண்டாளப் பெண் மயானத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த சடலத்தின் சுவாலையில் மனித மண்டையோட்டை வைத்து, அதில் காக்கை மாமிசத்தைப் போட்டு சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அதை, நாய்த் தோலால் மூடியிருந்தாள். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த யாரோ ஒருவர் “இவள் என்ன செய்கிறாள்?” என்று தெரிந்து கொள்ளும் நோக்கத்துடன், அவளிடம் கேட்டார்: ‘ஏம்மா, நெருப்பு, சடலம் எரியும் சுவாலை’ பாத்திரமோ, மண்டையோடு” பொருளோ, காக்கை மாமிசம்!... இவ்வளவு மட்டமான பொருளை மூடி வேறு வைக்கவேண்டுமா?’

அவள் சொன்னாள்: “ஐயா... பார்த்தீர்களா?.. இந்த இடம், விளைச்சல் நிலத்துக்குப் பக்கத்திலே இருக்கு. பெரும்பாவிமான ஒருவன் - பசு மேய்ச்சலுக்காக விடப்பட்ட நிலத்தைத் தன் நிலத்தோடு

சேர்த்துக் கொண்டவன் - என் உணவைப் பார்த்து விட்டால், அது சாப்பிடத் தகாததாக - பாவியின் பார்வை பட்டதாக - ஆகிவிடுமே?... இந்த அச்சத்தினால் தான் மூடியிருக்கிறேன்!”

மேய்ச்சலுக்கு நிலம் விடுவது, பெரும் புண்ணியம்; மேய்ச்சல் நிலத்தை நாசப்படுத்துவது, பெரும் பாவம். பாரதத்தில், இன்றைக்கு மேய்ச்சல் நிலம் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. ஆதலால், எல்லோரும் முயற்சி செய்து, மேய்ச்சலுக்கான நிலத்தை ஒதுக்குவதுடன், பிறரையும் ஒதுக்கச் செய்யவேண்டும்.

எங்களது பசுத்தாய் 'பூரி'

சுமார் இருபது வருஷங்களுக்கு முற்பட்ட செய்தி. அப்போது எனக்கு வயது பத்துப் பன்னிரண்டு இருக்கும். என்றாலும், இந்த நிகழ்ச்சியின் ஒவ்வொரு செயலும் எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது.

எங்கள் வீட்டில், பூரி என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு பசு இருந்தது. பசு என்பது, மற்ற வீட்டுப் பிராணிகளைப் போன்றது இல்லை: மனிதர்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக வந்துள்ள தெய்விக ஆத்மா - இந்த உண்மையை, பூரி நிரூபித்திருக்கிறது. அதனுடைய தினசரி நியமம் ஓர் ஒழுங்கில் இருந்தது. விடியற்காலையில் நன்றாகப் பால் கறக்க விட்டுவிடும்; பின் வெளியே சென்றுவிடும். நாங்கள் அதற்குத் தீவனமோ, கழுநீரோ காட்ட வேண்டியதும் இல்லை. நாள் முழுவதும் அது எங்கே இருந்தது? என்ன தீனி தின்றது? என்ன பருகியது? - இவையெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியவே தெரியாது! மாலை வேளையில் வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்து, மிக்க அன்புடன், பால் கறக்கவும் அனுமதிக்கும். இரவில் அதைக் கட்டிப் போட வேண்டிய அவசியமும் ஏற்பட்டதில்லை. வீட்டின் எதிரிலேயே சிலசமயம் அது படுத்திருக்கும். சில சமயம் உலவிக் கொண்டிருக்கும். மிகவும் சாதுவான பிராணி. குழந்தைகளாகிய நாங்கள் அதன் மடிக்காம்புகளில் வாயை வைத்துப் பாலை உறிஞ்சுவோம்; குழந்தைகளுக்குக் காயம் பட்டுவிடக் கூடாதே என்று, காலைக்கூட அசைக்காமல் அது நின்று கொண்டிருக்கும்! இத்தகைய பசுவைப் பற்றி என்ன சொல்ல? நீங்களே எண்ணிப் பாருங்கள். இன்றைக்கும் கூட, அதன் ஞாபகம் வந்துவிட்டால் என் கண்கள் நீரால் நிரம்பிவிடுகின்றன.

அந்தச் சமயத்தில், என் அப்பாவுக்கும் பக்கத்து வீட்டுக்காரருக்குமிடையே ஏதோ ஒரு வழக்கு நடந்து கொண்டிருந்தது. பக்கத்து வீட்டுக்காரரோ, சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் எங்களையும் அடித்துவிடும் இயல்புடையவர். அதனால், நாங்கள் வெளியே போகவோ, சுற்றவோ அனுமதிக்கப்படவில்லை. எங்களில் மூத்த சகோதரருக்கு பதினாறு - பதினேழு வயதிருக்கும். நாங்கள் வீட்டுக்குள்ளேயே தான் விளையாடுவோம். எங்கள் வீட்டின் பின்னால், கொஞ்சம் தரைப் பகுதி இருந்தது. அதன் நாற்புறமும் குட்டையான சுவர். அந்த நிலப்பகுதியில் ஏதோ செடிகொடிகளும் கீரையும் விளைந்திருந்தன. அந்த நாளில், அங்கே, சேம்பு பயிராகியிருந்தது. அதன் இலைகள் அகன்று பெரிதாக இருக்கும். ஓர் இலையின் கீழே ஒரு மனிதன் ஒளித்து கொள்ளும் அளவுக்கு அது பெரிதாக இருந்தது!

ஒரு நாள், அப்பா வீட்டில் இல்லாத நேரம், இரவில் நாலைந்து திருடர்கள் சுவரேறிக் குதித்துப் புழக்கடைப் பக்கம் வந்துவிட்டார்கள். கையில் அரிக்கன் விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு, அம்மா புழக்கடைப் பக்கம் சென்றாள். அம்மாவைக் கண்டதும், திருடர்கள் இலைகளின் அடியில் மறைந்து கொண்டார்கள். இலைகள் அசைந்தாடியதால் அம்மாவுக்குச் சந்தேகம் வந்தது. அவள் திரும்பி வந்து எங்களை எழுப்பினாள். நாங்கள் விழித்துக் கொண்டு விட்டோம்; ஆனால், என்ன செய்ய? எல்லோரும் சின்னஞ் சிறிசுகள். திருடன் என்ற பெயரைக் கேட்டவுடனேயே பயந்து போய்விட்டோம். கையில் தடியை எடுத்துக் கொண்டு போய் திருடர்களை எதிர்ப்பதற்கு வேண்டிய வீரம் யாரிடம் இருந்தது?

அந்தச் சம்பவத்தை இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும் போது, நாங்கள் எல்லோரும் கையில் கிடைத்ததை எடுத்துக் கொண்டு புழக்கடைப் பக்கம் போயிருக்க வேண்டும் என்று படுகிறது. நாங்கள் கூடிச் கூச்சல் போட்டிருந்தால் திருடர்கள் கண்டிப்பாக ஓடிப்போயிருப்பார்கள்? ஏனென்றால், யாருக்குத்தான் உயிர் மேல் ஆசையில்லை?... ஆனால், அப்போது, பயத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் தோன்றவில்லை. அத்தூன் எங்களுக்கு ஒரு சந்தேகமும் தோன்றியது. அப்பா இல்லாததைத் தெரிந்து கொண்டு, பக்கத்து வீட்டுக்காரன்

எங்களையெல்லாம் ஒரு கலக்கு கலக்கிப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் சில அடியாட்களை அனுப்பியிருப்பானோ? அது அப்படி இல்லாமலும் இருக்கலாம். ஆனால் எங்களுக்கு என்னவோ, அப்படித்தான் தோன்றியது.

நாங்கள் பயந்து நடுங்குவதைப் பார்த்து ‘பயப்படாதீர்கள்’ என்று தேற்றினார், அம்மா. அவருக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. வீட்டுக்கு வெளியே வந்தார். வெளிக் கதவைத் திறந்து பார்த்தபோது, பூரி படுத்தவாறு அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தது. அம்மா குரல் கொடுத்ததும், அது உள்ளே வந்தது. வீட்டின் எல்லாக் கதவுகளையும் திறந்துவிட்டுக் கொண்டு பூரியை அழைத்தபடியே பின் பகுதிக்குச் சென்றார். நாங்களும் பின்னாலேயே போனோம். தோட்டப் பகுதியைக் காட்டி ‘பூரி’ என்று அழைத்துக் கொண்டே, அம்மா இன்னும் சற்றே முன்னேறினார்; பூரியும் மேலும் நகர்ந்தது. இந்த நேரத்தில் பல இலைகள் அசைய ஆரம்பித்தன. பூரி, எல்லாவற்றையும் ஓடித்துப் போட்டது; அப்படியே உள்ளே புகுந்து அட்டகாசம் செய்தது. கண்ணில் பட்டவர்களுக்கெல்லாம் கொம்பாலும், காலாலும் பூசை கிடைத்தது. அவர்கள் இங்குமங்கும் சிதறி ஓட ஆரம்பித்தார்கள். ஓட்டமாக ஓடி, எல்லோரையும் நொறுக்கிக் கொண்டிருந்தது பூரி. அவர்கள் எங்கேயும் ஒளிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தேடித் தேடி உதைத்தது பூரி. அதன் காலடியில் மாட்டிக் கொண்ட ஒருவன், ‘அப்பா, அம்மா’ என்று அலற ஆரம்பித்தான். எல்லோரும் அழுது கொண்டு, ‘அம்மா, தாயே பசுவைக் கூப்பிட்டுக்குங்க... போதும், எங்களுக்கு வேண்டிய பலன் கிடைச்சுட்டு!... இனி எப்பவும் நாங்க இந்த வீட்டுக்குள்ளே நுழைய மாட்டோம்!’ என்று வேண்டினார்கள். அவர்கள் மிகவும் கெஞ்சி அழுது கேட்டுக் கொண்டதும், அம்மா மனம் இளகியது. அம்மா என்பவர், எந்த நிலையிலும் அம்மா தானே! அவர், பூரியைத் திரும்ப அழைத்தார். பூரி திரும்ப வந்து, அம்மாவின் பின்னே எங்களுடன் நின்றுகொண்டது. என்றாலும், அதன் ஆத்திரம் தணியவில்லை என்று காட்டுவதைப் போல நாசித்துவாரங்களால் உறுமிக் கொண்டேயிருந்தது. அந்தச் சமயத்தில் அது ஒரு வீராங்கனையாக மாறியிருந்தது. கொம்புகளை அசைத்து ஆடி, ‘சும்மா என்னெ விட்டுடுங்க.... அவங்களை ஒரு கை பாத்துடறேன்’ என்று உணர்த்திக் கொண்டிருந்தது.

‘பாருங்கடா, திருட்டுப் பசங்களா, எப்படி வந்தீர்களோ, அந்த வழியிலேயே திரும்பிப் போயிடணும்... ஆமா... மறுபடி இங்கே வந்தீங்க, தெரியும் சேதி!’ என்று திருடர்களுக்குக் கூறியது போலும்! அவர்கள் தரையில் விழுந்து வணங்கிவிட்டுச் சுவரேறிக் குதித்து ஓடிப் போனார்கள்.

நாங்கள், வெகு நேரம் வரை பூரியின் முதுகில் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தோம். அதனால் அது மகிழ்ந்து அமைதி அடைந்தது. சிறிது நேரம் சென்று அது வெளியே சென்றது.

பூரித் தாயின் பெருமைகளைப் பேசியபடியே நாங்கள் உறங்கிப் போனோம்.

பசுவின் விலை

பிருகு முனிவரின் மகனாக. சியவனர் என்ற மாமுனிவர் இருந்தார். அவர் பெரும் தபஸ்வி. ஒரு தடவை, ஒரு விரதத்தை மேற்கொண்டு தண்ணீருக்குள்ளேயே வாழ்வது என்று நிச்சயித்தார். செருக்கு, சினம், மகிழ்ச்சி, இன்பதுன்பம், சோகம் ஆகியவற்றைத் துறந்து, பன்னிரண்டு ஆண்டுக்காலம் தண்ணீருக்குள் சமாதானிலையில் இருந்தார். மகாத்மாவான அவருடைய, பிற பிராணிகளுக்குத் தீங்கு செய்யாத இயல்பையும், தவத்தையும் கண்டு, நீர்வாழ் பிராணிகள் அனைத்தும் அவருடன் நட்புப் பூண்டன. நீர் வாழ் மீன்கள் முதலியவற்றுக்கு அவரிடம் கொஞ்சம் கூட அச்சம் இல்லை.

ஒரு தடவை மாமுனிவரான சியவனர், மிகுந்த ஆர்வத்தோடும், வணக்கத்தோடும் கங்கை - யமுனை கூடுமிடத்தில் தண்ணீருக்குள் புகுந்தார். சில வேளைகளில் ஜல - சமாதானில் இருப்பார்; மற்றும் சில வேளைகளில் தண்ணீரின் மேல் அசைவற்று அமர்ந்திருப்பார். இம்மாதிரி விரதத்தைத் தவறாமல் செய்து செய்து நீண்ட காலத்தைக் கழித்து விட்டார்.

ஒரு நாள், சியவனர் ஜல - சமாதானாக தண்ணீருக்குள் இருக்கும் அதே இடத்தில் மீன்பிடிப்பதற்காக வலை எடுத்துக் கொண்டு, சில செம்படவர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். மீன் பிடிப்பதற்காக, நீர்

சே. சித்பவன்

பரப்பில் வலையை வீசினார்கள். தற்செயலாக, மீன்களோடு கூட மாமுனிவர் சியவனரும் வலையில் சிக்கிக் கொண்டார். வலையை இழுப்பதற்கு முயன்றபோது, மீனவர்கள் மிகவும் சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது. 'இன்றைக்கு, ஏதோ ஒரு பெரிய மீன் அல்லது வேறு ஒரு நீர்வாழ் பிராணி, வலையில் சிக்கியிருக்கிறது' என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. மிக வேகமாக அவர்கள் வலையை இழுத்தபோது, மீன்களுடன் கூட மஹரிஷி சியவனரும், தண்ணீருக்கு வெளியே வந்தார். அப்போது அவர் உடல் முழுவதிலும் பாசி ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது.

சியவனரைப் பார்த்ததும் எல்லா மீனவர்களும் பயந்து நடுங்கினார்கள். கைகூப்பி மன்னிப்புக் கேட்டார்கள். தண்ணீரிலிருந்து வெளியே வந்தவுடன், வலையில் சிக்கியிருந்த மீன்கள் துடிதுடித்தபடி செத்துப் போயின. இந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் சியவனருடைய இதயத்தில் கருணை பெருகியது. 'இந்த மீன்களோடு கூட, நானும் உயிர் துறக்கப் போகிறேன்' என்று, செம்படவர்களிடம் அவர் சொன்னார். 'நான், இவைகளுடன் கூடவே பலநாட்கள் வாழ்ந்திருக்கிறேன். நான் இவைகளை விட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாது. இவைகள் இப்போது உயிரற்றுப் போய்விட்டதால், நான் உயிரோடு இருப்பது வீண். நானும் என் உயிரைத் துறந்து விடுகிறேன்...'

மாமுனிவரின் சொற்களைக் கேட்டு, மீனவர்கள் நடுநடுங்கிப் போனார்கள். சியவனர் போன்ற ஒரு மஹரிஷி, உயிரை விடுவதற்கு அவர்கள் காரணமாக ஆகிவிட்டார்களே? அவரை அங்கே அப்படியே விட்டுவிட்டு, ஓட்டமாக ஓடி மன்னன் நஹுஷனிடம் வந்து நிகழ்ந்ததையெல்லாம் சொன்னார்கள். நஹுஷன், அவர்கள் கூறியதைக் கவனமாகக் கேட்டான். மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். 'எனக்கு அருள்புரிவதற்காகவே, இந்த மகாத்மா இவ்வித வடிவத்தில் இங்கே வந்திருக்கிறார்! 'இது பகவானுடைய கருணை' என்று எண்ணி அமைச்சர், புரோகிதர், செம்படவர்களோடு முனிவர் இருந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். மிகுந்த வணக்கத்தோடு இரு கைகளையும் கூப்பி, ஸத்யவிரதரான சியவனரை அடிபணிந்தார்; முறைப்படி அவரைப் போற்றினார். 'ஐயா! தங்கள் ஆணைக்காக, இந்தப் பணியாளன்

காத்திருக்கிறான். இவனுக்கு ஆணையிட்டு அருள்புரிய வேணும்' என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

மஹரிஷி சொன்னார்; 'மன்னா! இன்று இந்தச் செம்படவர்கள், மிகவும் கஷ்டப்பட்டு, மீன்களுடன் கூட என்னையும் வலையில் சிக்க வைத்து வெளியே கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால், வலையில் என்னைக் கண்டதும் மிகவும் பயந்து போய்விட்டார்கள். இவர்களுக்கு மீன்களும் கிடைக்காமல் போய்விட்டது. இவர்களுக்குத் தம் தொழிலால் வரும் வருமானம் இல்லையென்றால், என்ன செய்வார்கள்? அதனால், இந்த மீன்களின் விலையோடு எனக்கும், ஒரு விலை கணக்கிட்டு, இவர்களுக்குக் கொடுத்து விடுங்கள். அதனால் இவர்கள் வாழ்க்கை பாதிக்கப்படாமல் போகும்'.

உடனே, நஹுஷன் புரோஹிதரிடம் 'பண்டிதரே, மஹரிஷிக்கு விலையாக ஓராயிரம் பொற்காசுகள் இந்த மீனவர்களிடம் கொடுத்துவிடுங்கள்' என்றார்.

இதைக் கேட்ட சியவனர், 'அரசனே! என்னுடைய விலை ஓராயிரம் பொற்காசுகள் தானா....? இவ்வளவு குறைந்த தொகைக்கு நான் விலைபோவேனா? நீங்கள் நன்றாகச் சிந்தித்து என் விலையை நிர்ணயம் செய்யுங்கள்' என்றார்.

'அந்தணப் பெரியோரே. இந்த மீனவர்களுக்கு ஒரு லட்சம் பொற்காசு கொடுங்கள்' என்று தன் புரோஹிதரிடம் கூறிவிட்டு, முனிவரைப் பார்த்தான். 'இது சரியான விலைதானே?'

'மன்னா! என்னை ஒரு லட்சம் பொற்காசுகளுடன் முடித்துப்போட்டு விடாதீர் நீங்கள். உங்கள் அமைச்சர் முதலானோருடன் கலந்தாலோசித்து முடிவு செய்யுங்கள்'.

ஆனால், அரசனோ யாரையும் கேட்காமல் ஒரு கோடி பொற்காசு கொடுக்கும்படி பண்டிதரிடம் கூறினான். முனிவர் மறுபடியும் தடுத்தார். பின் தன் நாட்டில் பாதியைத் தருவதாக அரசன் கூறினான்.

‘மன்னா! உன்னுடைய நாட்டில் பாதியோ, அல்லது முழுவதுமோ எனக்குச் சரியான விலை ஆகாது. ஒரு சரியான யோசனை உங்களுக்குத் தோன்றாவிட்டால் தவசிகளையும், அந்தணர்களையும் கேளுங்கள்’.

இதைக் கேட்டதும், நஹுஷன் மிகவும் துக்கமடைந்தார். அவருக்கு வழி ஏதும் புலப்படவில்லை. தன் அமைச்சர்கள் புரோஹிதர்களைக் கலந்து ஆலோசித்தார்.

அந்த நேரத்தில், காட்டில் இருந்து கொண்டு காய் - கனி மட்டும் உண்டு வாழும் முனிவர் ஒருவர் அங்கே வந்தார். ‘அரசனே, கவலைப்படாதீர். நான் அந்த முனிவரைத் திருப்தி அடையச் செய்கிறேன்; அவருக்கு உரிய விலையையும் உமக்குக் கூறுகிறேன். என் பேச்சைக் கவனமாகக் கேளுங்கள். நான் வேடிக்கையாகக்கூட, பொய்கலந்து பேசியதில்லை; எப்போதும் நான் உண்மையே பேசுவேன். அதனால், என் வார்த்தைகளில் நீர் ஐயம் கொள்ள வேண்டாம்.’

‘பெரியீர்! நான் பெரிய சிக்கலில் இருக்கிறேன். என் காரணமாக ஒரு முனிவர் தமது உயிரை விட்டுவிடத் தயாராக நிற்கிறார். அவருடைய சரியான விலையை நீங்கள் கூறினால், அது நீங்கள் எனக்குச் செய்யும் பேரருள் என்றே சொல்வேன். பயங்கரமான இந்தத் துன்பத்திலிருந்து என்னையும், என் நாட்டையும், என் குலத்தையும் காப்பாற்றுங்கள்’.

‘அரசே அந்தணரும் பசுவும் ஒரே இனம்; ஆனால், உருவங்களால் வேறுபட்டிருக்கிறார்கள். அந்தணர் மந்திரங்களின் வடிவம் என்றால், பசு(யாக- யக்ஞங்களில் தேவர்களுக்கு உணவாக வழங்கப்படும்) ஹவிஸ்ஸின் வடிவம். அந்தணர் - பசுக்களின் விலையை நிர்ணயிக்கமுடியாது. அதனால், முனிவரின் விலையாக ஒரு பசுவைக் கொடுத்துவிடுங்கள்’

இதைக் கேட்டதும், அரசனும் மற்றவர்களும் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். விரைந்து, முனிவரிடம் வந்தார்கள்.

சே. சிப்பவன்

‘பெரியவரே! ஒரு பசுவைக் கொடுத்துத் தங்களை விலைக்கு வாங்கிவிட்டேன். அருள் கூர்ந்து எழுந்திருங்கள், இது தங்களுக்குச் சரியான விலை என்று கருதுகிறேன்’.

அரசனின் பேச்சைக் கேட்டு, ‘மன்னா! சரியான விலை கொடுத்துத்தான் நீங்கள் என்னை வாங்கியிருக்கிறீர்கள். உலகத்தில் பசுவுக்கு ஒப்பான செல்வம் வேறு எதுவும் இல்லை. பசுவைப் புகழ்ந்து பேசுதல், அதன் நற்குணம் பற்றி விவரித்தல், அதைக் கேட்பது, பசுவைத் தானமாகக் கொடுப்பது, பசுவைத் தரிசிப்பது - இவைகளை அறநூல்கள் வெகுவாகக் கூறியிருக்கின்றன. இப்படியெல்லாம் செய்வதால், பாவங்கள் விலகி, மிக மேலான புண்ணியம் வந்து சேரும். பசுக்கள் தான் எப்போதும் மனிதர்களுக்கு உணவு அளிப்பவையாகவும், தேவர்களுக்கு அவியுணவு கொடுப்பவையாகவும் இருக்கின்றன. ஹோமங்களில் கூறப்படும் ஸ்வாஹா, வஷட் ஆகியவை, எப்போதும் பசுக்களிடம் நிலைகொண்டுள்ளன. பசுக்கள்தான் வேள்விகளை நடத்தி வைக்கின்றன. அதன் முகமாகத் திகழ்வதும் பசுக்களே. அவைகள் மாறுபடாத தெய்விக அமுதத்தைத் தாங்கி, கறக்கும் போது அமுதத்தையே கொடுக்கின்றன. அவைகள் அமுதத்தின் நிலைக்களன்கள். உலகம் முழுவதும் அவற்றின் முன் தலைவணங்குகிறது. எந்த இடத்தில் பசுக்கூட்டம், எவ்வித அச்சமும் இல்லாமல் நிம்மதியாக சுவாசிக்கிறதோ, அவ்விடத்திற்கு மகிமை கூடுகிறது; அங்குள்ள சகல பாவங்களையும் இழுத்துக் கொண்டு விடுகிறது. பசுக்கள் வானுலகத்துக்குச் செல்லும் படிக்கட்டுகள்; வானுலகிலும் போற்றப்படுகின்றன. நம்முடைய எல்லா விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றி வைக்கும் சக்தித் திருவுருவங்கள். அவைகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது எதுவுமில்லை; அவைகளின் பெருமையை யாராலும் வர்ணிக்கவும் முடியாது’ என்று சியவனர் கூறினார்.

இவ்வாறு கூறிவிட்டு மாமுனிவர் மௌனமானார். உடனே, அரசனால் கொடுக்கப்படும் பசுவை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று, மகரிஷியை மீனவர்கள் வேண்டிக் கொண்டார்கள். அவர்களுடைய வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டு, ‘இந்த கோ தானத்தின் மகத்துவத்தால், உங்களுடைய எல்லா பாப- தாபங்களும் விலகி விட்டன. நீங்கள், இந்த மீன்களுடன் விரைவில் தேவலோகம்,

செல்வீர்கள்' என்றும் சொன்னார். அவர் சொல்லி முடித்தவுடனேயே, செம்படவர்களும், மீன்கூட்டமும் சொர்க்கம் போக ஆரம்பித்தன. அவைகள் எல்லாம் வானுலகம் செல்வதை மிகவும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தார், நஹுஷன். அப்போது, வனம் வாழ் முனிவரும், நீர்வாழ் முனிவரும் ஏதேனும் வரம் கேட்கும்படி நஹுஷனைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். 'தரும வழியிலேயே மனம் நிலைக்க வேண்டும்; பகவானிடம் பக்தி இருக்க வேண்டும்' என்ற வரத்தை அரசர் கோரினார். 'அப்படியே ஆகுக' என்று அருளிய முனிவர்களை மன்னர் கௌரவித்தார். பின்னர், அவ்விரு முனிவர்களும் தத்தம் இடங்களுக்கு ஏகினர்.

கோ மாதாவைப் போற்றி ஒரு மந்திரம்

பண்டைய காலத்திலிருந்தே, பாரதத்தில் பசுக்குலத்துக்கு மிகவும் மரியாதை இருந்து வந்திருக்கிறது. பாற்கடலைக் கடைந்தபோது, அதிலிருந்து தெய்விகக் காமதேனு தோன்றியதாகப் புராணங்களில் காணப்படுகிறது. வேதங்களில் பசுவின் பெருமை பரந்து பேசப்பட்டிருக்கிறது. வேள்விச் சடங்குகள் நிகழ்த்துவதுதான் வேதங்களின் முக்கிய நோக்கம். ஏனென்றால், அகில உலகமும் வேள்விகளின் அடித்தளத்தில் நிற்கிறது; வேள்விகளால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வேள்விகளுக்குப் பொதுவாகத் தேவையான அனைத்துப் பொருட்களும் பசவிலிருந்தே கிடைக்கின்றன. அக்கினியை வளர்ப்பதற்குப் பசுஞ்சாண வரட்டி மிக உயர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. மேலும், புரோடாசம், அவி சொரிதல் ஆகியவற்றுக்குப் பசுந்தயிர், நெய் - இவை இல்லாது போனால், பசும்பாலே போதும் என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. வேள்வியை நடத்துகிறவர், வேள்வித் துவக்கத்தில் பசவிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய (பால், தயிர், நெய், மூத்திரம், சாணம்) 'பஞ்சகவ்யம்' உட்கொள்கிறார். 'கவ்யம்' என்ற சொல்லே, பசவிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய பொருட்களைத்தான் குறிக்கும். பஞ்சகவ்யத்தை அருந்துவதால் ஒருவனுடைய சதை - எலும்பு வரை சென்றுள்ள பாவங்கள் அனைத்தும் அப்போதே அழிந்து போகின்றன. அவன் புண்ணிய கர்மாக்கள் செய்வதற்குத் தகுதியுடையவனாகிறான். முனிவர்கள், பசுவை ஸாத்விகம், புனிதம், மங்கலம், சக்தி மற்றும் நலன் வளர்ச்சி ஆகியவற்றின் திருவுருவமாகக் கருதினார்கள். அதிகாலை வேளைகளில் பசுவை முதன்முதலாகப்

பார்ப்பது நல்ல சகுனமாகச் சொல்லப்படுகிறது. பசுவின் உடலில் எல்லா தேவதைகளும், புண்ணியத் தலங்களும் வசிப்பதாகப் புராணங்களும் வேதங்களும் கூறுகின்றன; அதன் உரோமக்காலில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் வாழ்கிறார்கள்.

பசுவின் உடல் புனிதமயமானது. அதன் உடலிலிருந்து வெளியேறும் சாணம் கூட மிகவும் புனிதமான பொருளாகவும், செந்திரு விளங்கும் இடமாகவும், செல்வச் செழிப்பைக் கொடுப்பதாகவும் கருதப்படுகிறது. அவைகள் நாக்கினால் தொடப்பட்ட இடத்தில் எல்லாக் கருமங்களும், வேள்வி - பூஜைகளுக்கான மண்டபங்களும் குற்றமில்லாத, தூயதான, புனித மங்களமயமான, பலனைக் கொடுக்க வல்லனவாக ஆகிவிடுகின்றன. இவ்விஷயத்தைக் குறித்து கல்ப நூல்களின் ஆரம்பத்திலேயே வாதம் - யுக்தியோடு கூட விவாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பசுவின் மூத்திரமும் கங்கை நீருக்கு நிகரானதாகக் கருதப்படுகின்றது. ஆயுள்வேதத்தில் இதனை ஒரு மருந்தாகவே பலவிடங்களில் தீர்மானமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வேள்விகளில் அவியுணவாகக் கொடுக்கப்படும் வெண்கடுகு, அரிசி, எள் முதலியவற்றை தேவர்கள் ஏற்கிறார்கள். இந்தத் தானியங்கள் விளைவிக்கப்படும் வயலில் பசுஞ்சாணம் எருவாகப் போட்டு, காளை மாடுகளால் கலப்பை கொண்டு உழுப்படும் நிலங்களில் விளைகிறவைகளை மிகவும் ஆர்வத்துடன் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். ஆலோசித்துப் பார்த்தால், அனைத்து வைதிக கர்மாக்களும், தினசரி நடவடிக்கைகளும் தேவதை, மந்திரம் மற்றும் பசுக்களிடமிருந்து கிடைக்கும் பொருட்களைச் சார்ந்துள்ளன என்பதும், இவற்றில் நிலை கொண்டுள்ளன என்பதும் விளங்கும்.

ஆக, பசுவிடமிருந்து கிடைக்கும் பால், நெய் முதலியவைகள் இல்லாமல் வேள்விகள் செய்ய முடியாது என்பதும், வேள்வியில்லாமலும் பசுப் பொருட்கள் இல்லாமலும் குடும்ப வாழ்க்கை, உடல் பராமரிப்பு, தினசரி நடப்புகள் ஒரு விநாடி கூட நடக்காது என்பதும் நிச்சயம். வேத - புராணங்களில் பசு இன வளர்ச்சிக்கு மிகவும் கவனம் செலுத்தப்பட்டிருக்கிறது. பல புராணங்களில், உலகத் தோற்றத்தின் ஆதாரமாகவும், எல்லா உலக நடவடிக்கைகளையும் தாங்கி நடத்துபவளாகவும் இருப்பது பசுவே

என்று தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மண்ணுலகையும் மக்களையும் தாங்கிக் கொண்டிருப்பவர்களாக, ஏழு பேர்கள்- அந்தணர், வேதம் முதலிய அறநூல்கள், கற்புடைய பெண்கள், நன்னடத்தையுள்ளவர், பேராசை இல்லாதவர், தானம் கொடுக்கும் சான்றோர் என்ற இவ்வறுவருக்கும் முதலாக, பசுக்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

பசுக்களைத் தரிசித்தல், பூஜை செய்தல், வணங்குதல், வலம் வருதல், தீவனம் - புல் கொடுத்தல், நீர் காட்டுதல் முதலிய சேவைகளினால், மிக உயர்ந்த சித்திகளை மனிதன் அடைகிறான். இதற்குச் சான்றாக பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணன், பஞ்ச பாண்டவர்கள், பேராசனான திலீபன், அவருடைய குலத்தில் தோன்றிய ரகு முதலானவர்கள், மகரிஷி வசிஷ்டர் போன்றோர் பசு சேவை செய்து பெற்ற பெரும் பேறுகளை இதுஹாஸங்கள் விளக்குவதைக் கூறலாம். பசுவுக்குச் சேவை செய்வதால், அடையவே முடியாத பேறுகளும் விருப்பங்களும் விரைவிலேயே அடையப்படுகின்றன. ஏனென்றால் பசுவின் உடலில் எல்லா தேவதைகள், முனிவர்கள், தவசிகள், கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்கள் நிலை கொண்டுள்ளன. பகவான் விஷ்ணு, பசுத் தொண்டினால் மிகவும் திருப்தி அடைகிறார். பசு சேவை செய்பவர் வேறு முயற்சியில்லாமலே, கடைசி முச்சுக்குப் பின், புண்ணிய லோகமான கோலோகம் சென்றடைகிறார். அதனால், எல்லா முனிவர்களும், ஒரு மனிதன் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அறச் செயல்களில், பசுத் தொண்டையே முதன்மையானதாகவும், மேலானதாகவும் கருதினார்கள். முனிவர்களின் சீடர்களும் அவர்களது குடும்பத்தினரும் பசுக்களுக்கு சேவை செய்வதில் பேரார்வம் கொண்டிருந்தார்கள். முனிவர்களின் பெயரையே தம் குலத்தின் கோத்திரமாகக் கொண்டார்கள்: எல்லா இனத்திலும் இந்தப் பழக்கம் இன்றுவரை நிலவி வருகிறது. குருவினுடைய பசுக்களைக் காப்பாற்றுதல், துன்ப - துயரங்களை விலக்குதல், மனமுவந்து தொண்டு செய்தல் என்பதை சூசிப்பிக்கும் சொல்லாக 'கோத்ரம்' என்ற வார்த்தை விளங்குகிறது. (கோ - பசு : த்ர - காப்பாற்றுதல்) இதனால், பாரதம் முழுவதிலும், பசு பக்தர்களும் சேவை விரதம் கொண்டவர்களும் நிரம்பியிருந்தார்கள்; அதனால், நாடு முழுவதும் செளக்கியம், அமைதி, ஞானம், அறிவு, நல்லுணர்வு, தாவரச் செழிப்பு, பொருட்செல்வம் ஆகியவையும் பொன், நவரத்தினங்களும் நிறைவாக சேர. சித்பவன்

இருந்தன; இவ்விதமாக, கோ சேவையின் பயனாக, பாரதம், அகில உலகத்துக்கே ஆசானாக விளங்கும் பேற்றை நீண்ட காலம் பெற்றிருந்தது.

உலகத்தின் மிகத் தொன்மையான வேத ஸம்ஹிதைகள், ப்ராம்மண - ஆரண்யகப் பகுதிகள், உபநிஷதங்கள் முதலிய எல்லா வேதப் பகுதிகளிலும், பசுவின் பெருமை, பசுவைப் பாதுகாத்தல், பராமரித்தல் ஆகியவை பற்றிய பலவித உபாயங்களைக் கூறும் இடங்கள் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. நன்மைகளை அளிக்கும் பல பசுக்களைப் பற்றியும் பேசப்பட்டுள்ளது. வேதங்களை விளக்க வந்த இதிஹாச புராணங்களிலும் அறநூல்களிலும் பசுவின் பெருமை பற்றி நிறையத் தகவல்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த எல்லா நூல்களிலும் பசுத் தொண்டினால் மிக மேலான நலன்களை அடைய முடியும் என்பதும், பசுவுக்குத் தீங்கு செய்வதால் மிகப் பெரிய பாபமும் துன்ப - துயரங்களும் அனுபவிக்க நேரிடும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மஹாபாரதத்தின் தொடர்ச்சியான 'விஷ்ணு தர்மம்' என்ற பெரிய நூலில், பசுவின் பெருமை பற்றி மட்டுமே ஆய்வு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. விஷ்ணு தர்மோத்தரம், அக்னி புராணம் முதலியவற்றிலும், இனிமையும் கவர்ச்சியும் நம்பிக்கையும் ஊட்டும் வகையில், வேத வாக்கியங்களின் விளக்கமான பசுவின் பெருமை நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பசுப் பெருமை பற்றி புராணங்களில் பலவாறாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அவற்றுள், 'கோமதீ வித்யா' என்ற மந்திரவடிவமான தோத்திரம் மிகச் சிறந்ததாகப் போற்றப்படுகிறது. அதைப் படிப்பதால் வீடு, நகரம், நாடு ஆகியவற்றில் பசுக்கள் பல மடங்கு பெருகுகின்றன. அதைப் படிப்போரின் உள்ளத் துன்பங்கள் தாமாக மறைந்துவிடுகின்றன. இந்த மந்திரப் பாடல், உபநிஷத - புராண மந்திரங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பசுக்களின் பன்மடங்கு பெருக்கத்துக்குக் காரணமாக உள்ளதால், 'கோமதீ வித்யா' (பசுவைப் போற்றும் மந்திரமயமான பாடல்) என்று அழைக்கப்படுகிறது. பசுக்கள் பெருகினால் பால், தயிர், வெண்ணெய் முதலான உயர்ந்த பொருட்கள் பெருகும்; அதனால் செளக்கியமும், அமைதியும் ஏற்படும்.

இதனால் தேவதைகளும், உலகிலுள்ள அனைத்துப் பிராணிகளும் மிகவும் மனநிறைவெய்துகின்றனர். இதைப் படிப்பவர்களுக்குக் குடும்ப வளர்ச்சியும், தெய்விக மெய் ஞானமும் கட்டாயம் ஏற்படுகின்றன. அத்துடன் வெகு எளிதாக அவர்கள் மிகவும் உத்தமமான பகவானின் இருப்பிடமாகிய கோலோகத்தைச் சென்றடைகிறார்கள்.

அக்னி புராணம் முதலியவற்றில் “கோமதீ வித்யா” என்ற பெயரில் இந்தத் தோத்திரம் காணப்பட்டாலும், விஷ்ணுதர்மோத்தர புராணத்தில் தான், மந்திரங்களுக்குரிய தலை - இடை - கடைப் பகுதிகளின் முறையோடும் மிக விவரமாகவும் காணக் கிடைக்கிறது. மற்ற நூல்களைக் காட்டிலும் இதில் சில சுலோகங்கள் கூடுதலாக உள்ளன. ‘கோமதீ வித்யா’ என்ற இந்த மந்திர சுலோகங்களை முன்னுரை, பதவுரை, பொழிப்புரை, தெளிவுரை என்று விரிவாக எழுதினால், பசுவின் பெருமையைப் பற்றி ஆழமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்தான். ஆனால் நூலின் விரிவஞ்சி, மூல சுலோகங்களும், பொதுவான உரையும் கொடுக்கப்படுகின்றன.

கோமதீம் கீர்தயிஷ்யாமி ஸர்வபாப்ரணாஸிநீம்	
தாம் து மே வதுதோ விப்ர ஸ்ருணுஷ்வ ஸுஸமாஹித:	
கூாவ: ஸுரப்யோ நித்யம் க்யாவோ குக்குலுகந்திகா:	
கூாவ: ப்ரதிஷ்டா பூதாநாம் காவ: ஸ்வஸ்த்யயநம் பரம்	
அந்நமேவ பரம் க்யாவோ தேவாநாம் ஹவிருத்தமம்	
பாவநம் ஸர்வபூதாநாம் ரக்ஷந்தி ச வஹந்தி ச	
ஹவிஷா மந்த்ரபூதேந தர்ப்பயநந்யமராந் திவி	
ருஷ்ணாமக்நிஹோத்ரேஷு க்யாவோ ஹோமே ப்ரயோஜிதா:	
ஸர்வேஷாமேவ பூதாநாம் கூாவ: ஸரணமுத்தமம்	
கூாவ: பவித்ரம் பரமம் க்யாவோ மங்க்யுலமுத்தமம்	
கூாவ: ஸ்வர்க்யஸ்ய ஸோபாநம் க்யாவோ தந்யாஸஸநாதநா:	
(ஓம்) நமோ கோப்ய: ஸ்ரீமத்ப்ய: ஸௌரபேயீப்ய ஏவ ச	
நமோ ப்ரஹ்மஸுதாப்யஸ்ச்ச பவித்ராப்யோ நமோ நம:	
ப்ராஹ்மணாஸ்சைவ கூாவஸ்ச குலமேகம் த்வித்யா ஸ்திதம்	
ஏகத்ர மந்த்ராஸ்திஷ்டதி ஹவிரேகத்ர திஷ்டதி	
தேவப்ராஹ்மணகோஸாதூஸாத்வீபி: ஸகலம் ஐகத்	

தூர்யதே வை ஸதூ தஸ்மாத்ஸர்வே பூஜ்யதமா: ஸதூ |
 யத்ர தீர்தே₂ ஸதூ க₃வ: பிபுந்தி த்ருஷிதா ஜலம் ||
 உத்தரந்தி பத₂ யேந ஸ்தி₂தா தத்ர ஸரஸ்வதீ ||
 க₃வாம் ஹி தீர்தே₂ வஸதீஹ க₃ங்க₃ா புஷ்டிஸ்தத₂ா ததூரஜஸி |
 [ப்ரவ்ருத்த₂ா |

லக்ஷ்மீ, கரோஷே ப்ரணதௌ ச தூர்மஸ்தாலாம் ப்ரணாமம்

[ஸததம் ச குர்யாத் ||

(விஷ்ணுதர்மோத்தர புராணம் : இரண்டாம் பகுதி : அத் 42/49 -58)

எல்லாத் தீர்த்தங்களுக்கும் அதிபதியான வருணனுடைய குமாரரும், புஷ்கரத்வீபத்தின் உரிமையாளரும் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவருமான பகவான் புஷ்கரர், பரசுராமரால் வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டு இந்த மந்திரத்தை உபதேசித்தார்; “எல்லாப் பாவங்களையும் அடியோடு வேரறுக்க வல்ல கோமதீ மந்திரத் தோத்திரத்தை சொல்லப் போகிறேன். மனத்தை எங்கும் சிதறவிடாமல், மிகவும் கவனமாகக் கேளுங்கள்...” என்று நிபந்தனை விதித்துச் சொன்னார்.

பசுக்கள் எப்போதும் மணமுள்ள ஊற்றின் வடிவம்; பசுக்கள் உலகின் அன்னை; மங்களமயமானவை; புண்ணியமயமானவை; உயர்வான மணம் கொண்டவை. அவைகள் குங்கிலியம் ஓத்த மணம் பெற்றவை. எல்லாப் பிராணிகளின் கூட்டமும் பசுக்கள்மேல் தான் நிலைபெற்றுள்ளது. அவை, எல்லாவிதமான புருஷார்த்தங்களையும் - அறம், பொருள், இன்பம், வீடு - கொடுக்கவல்லன. பசுக்கள் தாம் எல்லா வகையான உயர்வாக உணவு தானியங்களின் உற்பத்தியில் ஆதாரசக்தியாக விளங்குகின்றன; எல்லா தேவதைகளுக்கும் உரிய உணவான ஹவிஸ், புரோடாசம் முதலியவற்றின் முதன்மையான ஆக்க சக்தியாக உள்ளன. அவைகளைப் பார்ப்பது - தொடுவது முதலிய எளிய செயல்களைச் செய்பவர்கள், முற்றிலும் தூயவர்களாகவும், பாபமற்றவர்களாகவும் ஆகிவிடுகின்றனர். அவை பால், தயிர், வெண்ணெய் முதலியவற்றை அளவில்லாமல் கொடுக்கின்றன. பசுக்கள் ஈழும் கன்றுக்குட்டிகள் வளர்ந்து காளைகளாகி எல்லா வகைச் சுமைகளையும் சுமக்க வல்லவனாக ஆகிவிடுகின்றன. அத்துடன், வேதமந்திரங்களால் புனிதமாக்கப்பட்ட அவிசுகளின் வழியாக, தேவலோகத்திலுள்ள தேவதைகளையும் மிகவும் திருப்தியடையச் செய்கின்றன. ரிஷி - முனிவர்கள் செய்யும் யக்ஞம், அக்னிஹோத்திரம் முதலிய வைதிகச் சடங்குகளில் அக்னியில் அவிசாகச் சொரியும் பொருட்களாகப் பால் - தயிர் ஆகியன பயன்படுகின்றன. (அதனால்,

அவர்கள் பசுப்பராமரிப்பில் தனித்து கவனம் செலுத்தி வந்தார்கள்) வேறு யாருமே அடைக்கலம் கொடுக்காதபோது பசுக்கள் தாம் உலகின் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அடைக்கலம் அளிக்கின்றன. புனிதமான வஸ்து என்று கருதப்படுபவைகளில் பசு தலையாயது; மேலும், சுபமான பொருட்களின் உற்பத்திக்கும் இவைகளே காரணம். தேவலோகத்தை அடைவிக்கும் நேரடிப் படிக்கட்டுகள், பசுக்கள் நிச்சயமாக, என்றைக்குமே செல்வச் செழிப்புக்கு அடிப்படையாகவும் உள்ளன.

திருமகளுக்குத் தன் உடலில் இடம் கொடுத்துள்ள பசுவை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

தேவலோகப் பசுவான காமதேனுவின் வழித் தோன்றல்களாகிய பசுக்களுக்கு நமஸ்காரம்; நான்முகனின் மகளாகிய பசுக்களுக்கு நமஸ்காரம்.

உள்ளும் புறமும், எக்காலத்திலும் புனிதமானதும், தான் இருக்கும் இடத்தைச் சுற்றி வெகுதூரம்வரை சுற்றுச் சூழலை தூயதாகவும், புனிதமாகவும் செய்கின்ற பசுக்களை மீண்டும் மீண்டும் வணங்குகிறேன்.

உண்மையில், அந்தணரும் பசுக்களும் ஒரே இனம் தான். இருவரிடத்திலும் மிகத் தூயதான சாத்தவிகத் தன்மை குடிகொண்டுள்ளது. வேதியர்களிடம் வேதமந்திரங்கள் உள்ளன. பசுக்களிடம் யக்ஞங்களுக்குத் தேவையான அவிப்பொருட்கள் உள்ளன. இவ்விருவரின் மூலமாகத் தான் யக்ஞச் சடங்கு நிறைவேறி, விஷ்ணு முதலிய முழுமுதற் கடவுள்களிலிருந்து சாதாரண சராசரப் பிராணிகள் வரை மனத் திருப்தி அடைகின்றன. இவ்வுலகம், தூய சாத்தவிகத்தால் நிரம்பிய தேவதை, அந்தணர், பசு, சாது - மகாத்மா, கற்பும் அடக்கமும் நல்லொழுக்கமும் உடைய பெண்களின் புண்ணியமாகிய அடித்தளத்தின் மேல் நிற்கிறது. அதனால் இவை எல்லாம் எப்போதும் போற்றுதலுக்கும் வணக்கத்துக்கும் உரியவை. பசுக்கள் தண்ணீர் குடிக்கும் நீர்நிலைகளும் அவை கடந்து செல்லும் ஆறுகளும், கங்கை, யமுனை, ஸிந்து, ஸரஸ்வதி ஆகிய நதிகள் பாயும் புனித தீர்த்தங்களாகி விடுகின்றன.

பசு என்னும் புனித ஜீவனிடம், கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களும் வசிக்கின்றன. பசுக்களின் பாததூளியில் எல்லா நன்மைகளையும் செழிக்கச் செய்யும் அறமும் ஆற்றலும் நிறைந்துள்ளன. பசுக்களின்

சாணத்தில் செல்வத் திருமகள் உறைந்திருக்கிறாள். இவைகளை வணங்குவதால் நான்கு கால்களை உடைய தரும தேவதையை வணங்குவதாகிறது. எனவே, அறிவாளியானவன், தனக்கு நலன்களைக் கோருகிறவன், எப்போதும் பசுக்களை வணங்க வேண்டும்.

கறவைப் பசுவைத் தேர்ந்தெடுத்தல்

நம்மில் பலருக்கு பசுவை வைத்துப் பராமரிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டு: ஆனால், நல்ல ரக பசு கிடைக்காததால், ஏதோ ஒரு பசுவை வாங்கி ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டு விட்டு, கடைசியில் 'ஹும், என் அதிருஷ்டம் அவ்வளவு தான்!' என்று அலுத்துக் கொள்கிறோம். இந்த நிலைக்குக் காரணம் என்ன? நாம் ஒரு பசுவை வாங்கும்போது அதன் கறவை எப்படி என்று பரிசோதிக்காமல் வாங்கிவிடுவது தான். இந்த விஷயத்தைப் பற்றி நுணுக்கமாக நமக்குத் தெரியவும் தெரியாது. இடையர்களுக்குத் தெரியும்; பரிசோதிக்கவும் தெரியும். ஆனால் குறைநிறைகளை வெளிப்படையாகச் சொல்லமாட்டார்கள். அதனால், இது பற்றிய சில தகவல்களை நாம் கட்டாயம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்தத் துறையில் நிபுணர்களான சிலர், பசுவின் கறவைத் திறனைக் கண்டு பிடிப்பதற்காக சில வழிகளைத் தொகுத்திருக்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தில் வல்லுநர்களாக உள்ளவர்களுக்கு இதில் புதிய செய்தி ஏதுமில்லாமற் போனாலும், சாதாரண மக்களுக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும் என்பதால், இங்கே தொகுத்துக் கொடுத்துள்ளோம்.

பசுவின் பக்கத்தில் நின்று ஆழ்ந்து பார்த்தல்

ஒரு பசுவின் அருகில் நின்று பார்த்தால், முதலில், அதன் முழு வடிவமும் தென்படும். கழுத்திலிருந்து வால்வரை நீண்டு நீளமுடையதாக இருக்க வேண்டும். முதுகு வளைந்திருக்கக்கூடாது. முதுகெலும்பு உயர்ந்து விளங்க வேண்டும். இரு பக்க உடற்பகுதியும் தனியாகத் தெரியும் அளவுக்கு வாளிப்பாக இருக்க வேண்டும். வயிற்றுப் பகுதி எவ்வளவு பெரிதாக இருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்குப் பசி தீனி எடுத்துக் கொண்டு, பெருமளவுக்குப் பால் கொடுக்கும். குறைவாகத் தீனி தின்று, நிறையப் பால் கொடுக்கும் பசு, இதுவரை உண்டாக்கப்படவில்லை என்பதை நினைவிற கொள்ள வேண்டும். விலாப் பகுதி வெளியே தெரியும்படி இருந்தால், வயிற்றில் தீவனமும் நீரும் கொள்வதற்கு அதிக இடம் கிடைக்கும். பால் கொடுக்கும் பசு சதைப் பற்றுடையதாக இருக்காது. ஏனென்றால் அது சாப்பிடுவதையெல்லாம் பாலாகக் கொடுத்து விடுகிறது.

ஆனால், சூல் கொண்ட பசுவுக்கு (அதாவது, கறவை நின்ற பிறகு) சத்தான தீவனம் கொடுத்தால், அது புஷ்டியாக ஆகும். அதன் உடலைக் கையால் தடவிப் பார்க்க வேண்டும். அதன் தோல் மிருதுவாகவும், மெல்லியதாகவும் இருந்தால், அது நல்ல லட்சணமாகும்; தோல் தடித்திருந்தால் ரத்த ஓட்டம் சரியாக இல்லை என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ரோமம் அடர்த்தியாக இருந்தால், இதன் பராமரிப்பு சரியாக இல்லை என்றும், உடல்நிலை சீராக இல்லை என்றும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

முதுகின் பின்புறமாக நின்று பார்த்தல்

முதுகின் பின்புறமாக நின்று பார்த்தால் வயிற்றின் கொள்ளளவு தெரியவரும். அதனுடைய புட்டம், நிதம்பம் ஆகியவற்றின் அகலம் கண்களில் படும். புட்டத்தின் அகலத்திலிருந்து கருப்பையில் கருவின் போஷாக்கு நல்லபடியாக நடந்து வருகிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். பசுவினுடைய பால் தங்கும் இடமான மடியின் புறங்களும், முலைக் காம்புகளும் இங்கிருந்து நன்றாகத் தெரியும். பசுவின் தொடைகள் செழித்தும் போதுமான இடைவெளி விட்டும் இருந்தால் தான் மடி நிறைவதற்கு வேண்டிய இடம் கிடைக்கும்.

வயிற்றுக்குக் கீழேயிருந்து பார்த்தல்

பசுவின் வயிற்றில் 'பால் கொடுக்கும் நாடி' அமைந்திருக்கிறது. பால் நிறையும் மடியை நோக்கி ரத்தத்தைச் செலுத்தும் குழாய், இது. இது எவ்வளவு நீளமாகவும், பெரிதாகவும் இருக்கிறதோ, அவ்வளவு பருமனாக மடி பெருத்து, அவ்வளவுக்குப் பால் உற்பத்தியாகும். அதனால்தான், இந்த நாடியை பால் சுரக்கும் நாடி என்கிறார்கள். இது, வயிற்றின் அடியில் எவ்வளவு தெளிவாகத் தெரிகின்றனவோ, அவ்விதமே மடியின் மேலேயுள்ள நரம்புகள் எவ்வளவு தெளிவாகத் தெரிகின்றனவோ, அந்த அளவுக்குக் கறவை உடையது என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். மடியின் முன்பகுதியையும் இங்கிருந்து பார்க்க வேண்டும். மடி பெருத்தும் வயிற்றுக்கு இணையாகவும் இருக்க வேண்டும். தொங்கி கொண்டும், கொழுத்தும் இருக்கக்கூடாது. நரம்புகள் தெளிவாகக் காணப்பட வேண்டும். முன்னும் பின்னும் இரு புறங்களிலும் மடி, பசுவின் வயிற்றுடன் ஒட்டியதாக இருக்க வேண்டும். நான்கு முலைக்காம்புகளும் ஒரே மாதிரியாக செழித்தும் நிறைந்தும் இருக்கவேண்டும். மிக மெல்லிய காம்புகளாக இருந்தால், கையால் பிடிக்கக்கூட முடியாத போது, பால் எப்படிக் கறப்பது? மற்ற எல்லா லட்சணங்களைக் காட்டிலும், மடி முலைக்காம்புகள் ஆய்வில் அதிகம் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

பசுவின் முன்னால் நின்று பார்த்தல்

முன்னால் நின்றால், பசுவின் முகம் நன்றாகப் பார்வையில் படும். அதனுடைய தாடையும், முகவாயும் அகலமாக இருக்க வேண்டும். கண்கள் நீர்ப்பசை உடையனவாக இருக்க வேண்டும். பசு சாதுவான பிராணியா, இல்லையா? என்பதை அதன் முகத்தைப் பார்த்தே தெரிந்து கொண்டுவிடலாம். பற்களிலிருந்து அதன் வயதைத் தோராயமாகக் கண்டுபிடித்துவிடலாம். பசுவின் கீழ்த் தாடையில் எட்டுப் பற்கள் இருக்கும். இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு, நடுவிலுள்ள இரண்டு இளம்பற்கள் விழுந்து, உறுதியான இரண்டு பெரிய பற்கள் முளைக்கின்றன. இப்படி ஆண்டுதோறும் இரண்டு - இரண்டாகப் பற்கள் விழுந்து, புதிய பற்கள் தோன்றுகின்றன. நாலைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு முதுமையடைந்து பசு இளைக்க ஆரம்பிக்கிறது. அதனால், பற்கள் தேய்ந்து, வரிசை தப்பி விடுகின்றன. பசுவின் மேல்தாடையில் பற்கள் இருப்பதில்லை. கீழ்வரிசைப் பற்களால் வைக்கோல் - புல் முதலியவற்றைப் பிடுங்கி வயிற்றுக்குள் தள்ளி விடுகிறது. பின்னர் கடைவாய் பற்களினால் சாவகாசமாக அசை போடுகிறது.

பசுவின் காதுகள் கொஞ்சம் மஞ்சள் கலந்ததாக இருந்தால், 'நிறைய பால் தரும் பசு' என்று கண்டு கொள்ளலாம். அத்துடன், அந்தப் பசுவின் பாலில் வெண்ணெய்ச் சத்து அதிகமாக இருக்கும். கழுத்தின் தொங்கு சதை மெலியதாக இருக்க வேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான், காற்றைச் சுவாசிப்பது எளிதாக இருக்கும். பசு, நோயற்றதாகவும் இருக்கும். வயிற்றின் சுற்றளவும், அதன் முன்புறம் நின்று பார்க்கும்போது நன்றாகத் தெரியும். பின்னங் கால்களைப் போல, முன்னங்கால்களும் இடம் விட்டு, போதுமான தூரத்தில் இருக்க வேண்டும்.

முதுகின் மேலிருந்து கீழ்நோக்கிப் பார்த்தல்

முதுகுப்புறத்திலிருந்து கீழாகப் பார்த்தால், பசுவின் வயிற்றின் முழுவடிவமும் புட்டமும் காணக் கிடைக்கும். மாட்டின் பின்பாகம் சரிவாக இருக்கக்கூடாது. கறவை மாட்டை வாங்குவதனால் இடைவெளி விடாமல் மூன்று - நான்கு தடவைகள் தானே பாலைக் கறந்து பார்க்க வேண்டும். பால் கறக்கும் போது பால் பாத்திரத்தில் பால் விழும் போது உண்டாகும் சப்தத்திலிருந்தும் கூட நிறையப் பால் கொடுக்கக்கூடிய பசுவா இல்லையா? என்பதைக் கண்டுபிடித்து விடலாம். பசுவின் மடியில் பால் நிறைய இருந்தால், பாத்திரத்தில் பால் விழும்போது பலமான

சப்தம் ஏற்படும். பால் அதிகமாக இல்லாவிட்டால் பால் மெலிந்தும் அதிக சப்தமில்லாமலும் விழும்.

மேற்கத்திய முறையில் பசுவைப் பரிசோதனை செய்வதற்கு வேறொரு முறை இருக்கிறது.

1. முதுகின் மேலிருந்து பார்க்கும்போது பசுவின் உடல் கழுத்திலிருந்து பின்பகுதிவரை இருபுறமும் அகலமாகவே இருந்தால், அது நல்ல லட்சணம். இப்படிப்பட்ட பசுவின் வயிறும் குடலும் முழுமையாக வளர்ச்சி அடைந்துள்ளன என்று அறிந்து கொள்ளலாம். அது வயிறார உணவு உண்ணவும் ஜீரணிக்கவும் முடியும்.
2. பக்கத்தில் நின்று பார்க்கும்போது கழுத்திலிருந்து வால் வரையிலான பாகம் மேலுயர்ந்தும் கழுத்துத் தாடையிலிருந்து மடிவரையிலான பகுதி இறக்கமானதாகவும் இருக்க வேண்டும். இவ்விதமான பசுக்களின் மடி பெரிதாக இருக்கும். இதுபோலவே கருப்பையில் கரு வளர்வதற்குப் போதுமான இடம் கிடைக்கும். அதனால் கன்று வலுவுடையதாகிறது.
3. எதிரில் நின்று பார்க்கும்போது, மாட்டின் உடலில் இருபுறமும், மேலிருந்து கீழாக அகலமாகக் காணப்பட வேண்டும். அப்படியிருந்தால், பசுவின் கருவறைப் பகுதியும் இதயமும் முழுமையாக விரிவடைந்தும் பலமாகவும் இருப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால் மேற்பகுதியிலிருந்து, பக்கவாட்டிலிருந்து, எதிரிலிருந்து, எந்தக் கோணத்திலிருந்தும் பார்த்தாலும் முப்பட்டை ஆப்பைப் போல, ஒரு புறத்திலிருந்து மறுபுறம் வரை நுணுக்கமாகத் தெரிய வேண்டும். பசுவினுடைய தோற்றத்துக்கு ஏற்றபடிதான் அதன் பால் வளம் இருக்கும்.

பசுவின் பால்வளத்தைப் பெருக்குவதற்கான வழிகள்

1. தினந்தோறும் பச்சைப் புல்லை வயிறாரப் போடவேண்டும்.
2. பாலைக் கறந்து, அதற்கே ஊட்ட வேண்டும்.
3. ஒரு பங்கு வெல்லத்தூடன், மூன்று பங்கு பார்லியைச் சேர்த்துப் பக்குவம் செய்து ஊட்ட வேண்டும்.
4. முட்டைகோஸ் கீரையைத் தீவனமாகக் கொடுக்க வேண்டும்.

சே. சிப்பவன்

5. பப்பாளிப்பழம், பப்பாளி இலையை அரைத்து வெல்லத்துடன் கலந்து கொடுக்கலாம்.
6. இலுப்பைப்பூ, புல், வெல்லம் ஆகியவற்றை நீரில் கரைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்.
7. கரும்புத் துண்டு, கரும்பஞ்சக்கையையும் கொடுக்கலாம்.
8. ஆளிவிதைப் பிண்ணாக்கு, ஊறவைத்த பட்டாணி கொடுக்கலாம்.
9. கிஸாரிப் பருப்போடு கோதுமையைக் கொதிக்க வைத்துக் கொடுக்கலாம்.
10. கொள்ளு தானியத்தை நன்றாக வேவைத்து, அல்லது இரவு முழுவதும் ஊறவைத்து கொடுக்கலாம்.
11. வெல்லத்தையும் கடுகையும் கலந்து கொடுக்கலாம்.
12. நெய், மைதா, வெல்லம் ஆகியவற்றைச் சேர்த்து வேக வைத்துக் கொடுத்தால், பால் உற்பத்தி அதிகமாகிறது.
13. விதையுள்ள வாழைப்பழமும், அரிசியும் கலந்து வேக வைத்துக் கொடுத்தல்.
14. வில்வப் பழத்தையோ, காயையோ வேக வைத்துக் கொடுத்தல்.
15. பலாசப் பூ, இலுப்பைப் பூ கொடுத்தல்.
16. உளுந்துக் குருணை அரைக் கிலோ, உப்பு நூறு கிராம், மஞ்சள் ஐம்பது கிராம், திப்பிலிப் பொடி ஐம்பது கிராம் இவைகளைத் தண்ணீரில் கொதிக்க வைக்க வேண்டும். அதில் கால் பங்கு வெல்லம் சேர்த்து சற்று சூடாக இருக்கும்போதே, கன்று ஈன்ற மூன்றாம் நாளில், சாயங்கால நேரத்தில் உணவாகக் கொடுத்தால் பால் நன்றாகப் பெருகும்.
17. சுரைக்காய், சுரைக்கொடியின் இலை இவைகளைக் கொடுப்பதாலும் பால் பெருகுகிறது.
18. மூங்கில் இலையை வேக வைத்து ஓமமும் உப்புமே சேர்த்துக் கொடுக்கலாம்.
19. ஈன்ற பிறகு, பால் சுரக்காமல் மடி இறுகிப் போயிருந்தால் முலைக் காம்புகளை ஆமணக்கு இலையினால் ஒத்தடம் கொடுக்க வேண்டும்.
20. அதிகமாகப் பால் கொடுக்கும் இனத்தைச் சேர்ந்த பசு ஈன்ற காளையுடன் சேர்த்து சினைப்படுத்துவதன் மூலம் ஈன்ற பின்

பசுவிடமிருந்து அதிக அளவு பாலைப் பெறலாம். தகுந்த காளையைத் தேர்ந்தெடுப்பதுதான் நிறையப் பால் உற்பத்திக் கான சிறந்த வழி.

தொகுத்தவர் - ஆசிரியர்

சி. சச்சிதானந்தம்

“சச்சியா இரும்பகம்”

தெல்லிப்பழை வீதி

வட்டுக்கோட்டை.

பிறவியறக

ஆசைமுகத்தோடு, அருமையாய் பேசீ எம்மைவியல்லாம். சொக்கவைப்பாயே சீத்பவா! மாமா, மாமா என்று பத்துத்தாம். சொல்லக்கதை சொல்ல அழைப்பாயே. மாநிபுடன் கதைத்த கதைகள் மறக்க முடியுமா. மச்சாள், மச்சானுடன் கதைத்த கள்மொழிக் கதையைத்தான் மறக்க முடியுமா. பாவீ நான் அழுத அழுகையைத்தான் மாற்ற முடியுமா. மருமகனே என்னென்ன ஆசைக் கனவுகளுடன் இருந்தேனே. தத்துவப்பொருள் விளக்க வைத்துவிட்டுச் சென்றாயே. உன்னை இழந்தபின் தான் விதியின் வல்மையை நான் உணர்ந்துகொண்டேன். தியம்வமணங்கமழும் முகமும் உடனும் நீரே கலந்து உறைந்த செய்தியைக் கேட்டவுடன் உலகமே இருண்டுவிட்டது போலாக்விட்டது. இறைவன் பதம் உனக்கு கிட்டும். நீயே இறைவனாய் விட்டாய். எனவே உனது பிறவியறக.

என்றும் உன் நினைவுகளுடன் வாரும்

மாமா சச்சிதானந்தம்,

திருமதி சச்சிதானந்தம்,

மச்சாள் செளமியா,

மச்சான் கௌரிசங்கர்.

யோகம் தரும் சாதனை நிலையம்

ஆலயம்

அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது. அனைத்துக்கும் இறைவனே ஆதிகாரணன். தற்போது கேட்பவனும் அவனே; கேட்பிப்பவனும் அவனே.

அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பரப்பிரமமாய், ஆனந்த பூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்தவன் இறைவன். அவன் எல்லா இடங்களிலும் இருக்கின்றான். ஆனால், அந்த இறைவனை ஆலயத்துக்குச் சென்றுதான் வழிபட வேண்டும் என்பது போல நம்முடைய வேத நூல்களில் விதிகள் உள்ளனவே. அதன் காரணம்

பசுவின் உடம்பு முழுக்க பால் பரவியிருந்தாலும் மடியின் மூலமாகத்தான் பாலைப் பெறமுடியும். காதைப் பிடித்திழுத்தால் பால் வராது காதுதான் வரும். பூமியினடியில் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் தண்ணீரை நாம் உபயோகப்படுத்த வேண்டுமாயின் ஓரிடத்தில் கிணறு வெட்டித்தானே தண்ணீரை எடுக்கிறோம். அன்றி, வெயிலிலே வெப்பம் நிறைந்திருக்கிறது. ஆனால் நேராக சூரியனுடைய வெயிலிலே ஒரு துண்டை வைத்தால், அது பற்றி எரியாது வெதும்பும். ஆனால் சூரிய காந்தக் கண்ணாடியின் கீழே வருகின்ற மற்றொரு வெயிலிலே துண்டையோ பஞ்சையோ வைத்தால் திக்கென்று தீப்பிடித்துச் சாம்பலாகிப் போகும். நேர் வெயிலுக்குத் துண்டைக் கொளுத்துகின்ற ஆற்றல் இல்லை. சூரிய காந்தக் கண்ணாடியின் கீழே வருகின்ற வெயில் அந்தத் துண்டை எரித்து விடுகிறது. என்ன காரணம்? எங்கும் பரந்து விரிந்திருக்கின்ற ஆதித்தன் ஒளியை அந்தச் சூரிய காந்தக் கண்ணாடி சேர்த்து ஈர்த்து அனுப்புகிறது. அதுபோல எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற இறைவனுடைய திருவருளை நால்வர்களும், ஆழ்வர்களும், அருணகிரிநாதர், ஸ்ரீமத் பாம்பன் சுவாமிகள் போன்ற அருளாளர்களும், வேதவித்துக்களுமாக இருக்கின்ற பெரியோர்களும் மந்திரயந்திரத்தினாலே சேர்த்து ஈர்த்துத் திரட்டி வைத்திருக்கின்றார்கள். மற்ற இடங்களில் இறைவனை வழிபடுவது வெயிலிலே வேட்டியை

வைப்பது போல. ஆலயங்களிலே இறைவனது சந்திதானத்திலே வழிபடுவது சூரிய காந்தக் கண்ணாடியின் கீழே வேட்டியை வைப்பது போல. இது உடனே தீப்பிடித்துக் கொள்கிறதல்லவா? அதுபோல, அங்கு நம்வினைகள் வெந்து போகும். ஆகவே, வினைகள் வெந்து மறுபிறப்பு உண்டாகாதிருப்பதற்கு ஆலய வழிபாடு இன்றியமையாதது.

“மாலற நேயமும் மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயந் தானும் அரனெனத் தொழுமே”

என்பது சிவஞானபோதம்.

அன்றி பாமரர் மட்டுமல்லர், இறைவனது அருளைப் பெற்ற ஞானிகளும் ஆலயம் சென்று வழிபட வேண்டும். வாசனாமலம் தாக்காமல் இருக்கும் பொருட்டு. மற்றொன்று இறைவன் நமக்குச் செய்த உபகாரத்தை எப்படி நாம் வெளிப்படுத்துவது? ஆகவே, ஆலயத்துக்குச் சென்று வழிபடுவது நன்றியறிவிப்பு. எந்தப் பாவத்தைச் செய்தாலும் செய்யலாம். நன்றி கொன்ற பாவத்தைச் செய்யக்கூடாது.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”

என்பது திருக்குறள்.

பிறர், புரிந்த நன்றியது கொல்லினும் என்று கண்ணபிரான் கிருஷ்ணன் தூதில் கூறுவார்.

“ஒன்றுதவி செய்யினுமவ் வுதவிமற வாமல்
பின்றையவர் செய்பிழைபொ றுத்திடுவர் பெரியோர்”

என்று தருமர் கூறுவார்.

ஆகையினால் இறைவன் நமக்குக் கண், மூக்கு, காது முதலிய உறுப்புகள் அமைந்த அருமையான உடம்பைத் தந்தார். மனிதர்களைத் தவிர எல்லாப் பிராணிகளும் குறுக்கே வளருகின்றன. (ஆடு, மாடு, அட்டை, அரணை, ஓணான் முதலியன) இவை திரியக் ஐந்து எனப்படும். மனிதன் ஒருவன்தான் மேல்நோக்கி வளர்கின்றான்.

மனிதன் ஒருவனால்தான் உட்கார்ந்து நிஷ்டை பண்ணமுடியும். மாடு உட்கார்ந்து நிஷ்டை பண்ண முடியுமா? ஆகவே, நம்மை மனிதனாகப் பிறக்க வைத்த இறைவனை ஆலயத்திலே சென்று அவசியம் வழிபட வேண்டும். “ஆலயந் தொழுவது சாலவும் நன்று” என்பது கொன்றை வேந்தன்.

‘உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்’ என்று சொல்லியிருக்கின்றார்களே. அதைப் படித்தால் ஆலயத்துக்குப் போவானேன் என்ற எண்ணமும் எழுகிறதே. இதற்கு என்ன சொல்வது அதாவது, நமது உடம்பைத்தான் ஆலயமாக வெளியே வகுத்திருக்கின்றார்கள். பிண்டத்தில் உள்ளதுதான் அண்டத்தில் உள்ளது. நம்முடைய சரீரத்திலே இதய கமலம் மூலஸ்தானம். அதாவது சுவாமி இருக்கின்ற இடம்.

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானாற்கு வாய்கோ புரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கே”
என்பது திருமந்திரம்.

“எவ்வுயிரும் பராபரன்சந் நிதிய தாகும்
இலங்குமுடல் உயிரனைத்தும் ஈசன் கோயில்”
என்று சிவஞான தீபம் கூறும்.

நம் உடம்பு அன்னமயகோசம். பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞான மயகோசம், ஆனந்தமயகோசம் என்னும் ஐந்துவித கோசங்களால் ஆனது. இது, ஆலயத்திலுள்ள ஐந்து பிரகாரங்களைக் குறிக்கும்.

நம் உடம்பில் மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ரை என்று ஆறு ஆதாரங்கள் உண்டு. அவை, கோயிலிலுள்ள கர்ப்ப கிரகம், அர்த்த மண்டபம், மகா மண்டபம், அபிஷேக மண்டபம், அலங்கார மண்டபம், சபா மண்டபம் என்னும் ஆறு மண்டபங்களைக் குறிக்கும். திருக்கோயிலில் கொடியேறினால்தான் சுவாமி வெளியில் வருவார். அதுபோல,

நம்முடைய உடம்பிலே முதுகுத்தண்டுதான் கொடிமரம். அங்கே 32 கட்டுகள் இருக்கும். நம்முடைய முதுகுத் தண்டிலும் 32 இணைப்புகள் இருக்கும். அங்கே தர்ப்பைக் கயிற்றையும் ஒரு துணியையும் வளைத்து வளைத்துக் கொடியேற்றுவார்கள். சுகம்னா நாடி வழியாக, பிராணவாயுவை ஆறாதாரங்களின் வழியாக சுகஸ்ராரத்துக்கு மேலே கொண்டு போவதுதான் கொடியேற்றம். ஆகவே, ஆலயத்துக்குச் சென்று இறைவனை வழிபடுவது மிக மிக அவசியம்.

கோவிலின் அமைப்பை மிகத்தெளிவாகக் கூறினீர்கள். அந்தக் கோயிலுக்குள் எப்படிச் செல்ல வேண்டும்? அதற்கென்று தனி நியமங்கள் உண்டா? ஆசாரமாகத்தான் போக வேண்டுமா? இல்லை எப்படி வேண்டுமானாலும் போகலாமா?

ஆலயம் என்பது ஆண்டவன் திருவடியில் ஆன்மா லயிப்பதற்கு உரிய இடம் என்று பொருள். மற்றும், 'ஆ' என்பது ஆணவ மலத்தையும் 'லயம்' என்பது அடங்கியிருத்தலையும் உணர்த்தும். ஆகவே, ஆலயம் என்பது ஆணவமலம் அடங்குவதற்குரிய இடம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அந்த ஆலய வழிபாட்டிற்கென்றே சில விதிமுறைகள் உண்டு. அதாவது, புழுதியான இடங்களிலே நாம் இருக்க மாட்டோம். குப்பைக் கூளத்திலே இருக்க யாரும் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். அப்படி நம்முடைய உள்ளத்திலே உடம்பிலே அநாசாரங்கள் இருக்குமானால் அவை வழிபாட்டிற்கு இடையூறாக இருக்கும்.

அருணகிரிநாத சுவாமிகள்,

“உம்பர்கள் ஸ்வாமி நமோநம எம்பெரு மாளே நமோநம

ஒண்டொடி மோகா நமோநம எனநாளும்

உன்புக மேபாடி நானினி அன்புட னாசார பூசைசெய்து
உய்ந்திட”

என்று பாடுவார். அதாவது அகம், புறம் இரண்டும் தூய்மையாக இருக்க வேண்டும். புறத்தூய்மை நீரால் அமையும்; அகந்தூய்மை வாய்மையால் அமையும். தூய மன, வாக்கு, காயத்துடன் ஆலயத்துக்குச் செல்ல வேண்டும். ஆகவே, தூய்மையில்லாமல் செய்யும் வழிபாடு, பத்தியம் இல்லாமல் மருந்து சாப்பிடுவது

போலாகும். தெய்வத்துக்குச் சத்தியம், வைத்தியத்துக்குப் பத்தியம் மிக மிக அவசியமாகும்.

கோபுரங்களின் தத்துவத்தை விளக்குவது அவசியமாகும். ஏனெனில், மீனாட்சியம்மன் கோவிலில் வாசல் கோபுரம் மிகவும் உயரமாக இருக்கிறது. கர்ப்பக் கிரகத்தின் மேலிருக்கும் விமானம் மிகச் சிறியதாக இருக்கிறது. ஆனால், தஞ்சாவூர் கோவிலில் கர்ப்பக்கிரகத்திற்கு மேலே உள்ள கோபுரம் மிக உயரமாகவும், வாசற்புறத்திலுள்ள கோபுரம் மிக சிறியதாகவும் உள்ளது. கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலேயும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. இந்தக் கோபுரங்களின் தத்துவம் என்ன? ஏன் அவ்வாறு மாறியுள்ளன? அதனை விளக்குவது அவசியமாகும். விளக்கம்

லிங்கம் மூன்று என்று சிவாகமங்கள் கூறுகின்றன. 1 தூல லிங்கம், 2. பத்ர லிங்கம், 3. சூட்சுமலிங்கம். கருவறையினுள்ளே மூலஸ்தானத்தில் இருப்பது சூட்சும லிங்கம். நந்தியெம்பெருமானுக்குப் பின்னே இருப்பது பத்ர லிங்கம்.

வானளாவ இருக்கும் கோபுரந்தான் தூலலிங்கம் எனப்படும். “கோபுர தரிசனமே எந்தன் பாப விமோசனமே” என்பார் கோபால கிருஷ்ண பாரதியார்.

“பிறையணி சிகரம் தூரப்
பிறங்கிடத் தரிசித் தோர்கள்
அறைகழல் கமல பாதத்(து)
அடிகள்ஆ லயத்துள் ஏகி
முறையுறப் பணிந்தோர் முன்னம்
முற்றிய உடலந் தோறும்
சிறையுறப் புரிந்த பாவம்
தீர்தல்அக் கணத்தில் திண்ணம்”

என்பது சைவசமய நெறியாகும். எல்லாக் கோவில்களிலும் இராஜகோபுரம் உயரமாக இருக்கும். தஞ்சையிலும், கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலும் ஸ்தூபி உயரமாக இருக்கும். காரணம், அந்தச் சிவலிங்கத்தின் ஆகிருதி அப்படி பெரிய திருவாவுடையார் என்று

பெயர். மற்ற கோவில்களிலெல்லாம் சாதாரணமாக சிறு அளவில் சிவலிங்கம் இருக்கும். தஞ்சைப் பெரிய கோவிலில் அப்படியில்லை. ஏணி வைத்துப் பூசை செய்கின்றார்கள். ஆகவே அந்தந்தச் சிவலிங்கத்திற்கேற்ப தூபி உயரமாக இருக்கும்.

அதிகார நந்தி ஆலயத்தில் அமைந்திருப்பதன் தத்துவத்தின் காரணம்.

பொன்னகைகளை வைத்துப் பூட்டியுள்ள பெட்டியை எவ்வளவுதான் பிரியமாகத் திறக்க முயன்றாலும் சாவியில்லாமல் திறக்க முடியாது. அதுபோல, ஆலய வழிபாட்டிற்குப் போகும்போது அதிகார நந்தியை நிச்சயமாக வணங்கிட வேண்டும். அதிகார நந்தி நம்முடைய இந்து மதத்திற்கு முதல் குரு. நந்தி என்னும் சொல்லுக்கு மகிழ்ச்சி என்பது பொருள்.

“என்நந்தி யாணை எடுத்துரைத் தானே” என்று திருமந்திரம் சொல்கிறது. ஆகவே நந்தியெம்பெருமானை வழிபட்டு விட்டு அவரது ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ஆலயத்துக்குள்ளே செல்ல வேண்டும்.

அதிகார நந்தியின் பெருமை பற்றிச் சிறிது விரிவாகக் கூறுகின்றேன்.

நந்தியெம்பெருமானை இந்து மதத்தின் முதல் குரு என்றேனல்லவா? நந்தியெம்பெருமான் சிவசாரூபம் பெற்றவர். மான் மழு எல்லாம் உடையவர். அவர் அவதாரம் செய்தது ஸ்ரீசைலமலை.

அவருடைய தந்தையார் சிலாதனர், தாயார் சித்திரவதி. நந்தி சிவபெருமானை நோக்கி நூறாண்டுகள் பஞ்சாக்கினிக்கு இடையில் நின்று கடுந்தவம் புரிந்தார். அவரது அரிய பெருந் தவத்தைக் கண்டு அமரரும், முனிவரும் அதிசயித்தனர். வெள்ளிமலை போன்ற விடைமீது விமலன் தோன்றி, “நந்தீ, உன் தவத்துக்கு உவந்தோம், வேண்டிய வரங்களே” என்றார்.

நந்தி மனம் மகிழ்ந்து “வேதங்கட்கும் எட்டாத வித்தகனே, எனக்கு வேண்டிய பொருள் யாதொன்றுமில்லை. உமது பாத கமலத்தில் மாறாத அன்பு ஒன்றே வேண்டும். திருநீற்றிலும், உருத்திராக்கத்திலும் சிவபூஜையிலும் நீங்காத ஆர்வம் வேண்டும். வேறொன்றும் வேண்டாம்” என்றார். இறைவனும் “அவ்வாறே ஆகுக” என்றருளி மறைந்தார்.

உலகோர் நலன்கருதி நந்தியெம்பெருமான் சிவபெருமானிடம் கேட்ட பதினாறு வரங்களைப் பின்வரும் பாடலால் அறியலாம்.

1. மறைகள் நிந்தனை சைவநிந் தனைபொறா மனமும் தறுகண்ணும் புலன்களுக்கு ஏவல் செய்துறாச் சதுரும் பிறவி தீதெனாப் பேதையர் தம்மொடு பிணக்கும் உறுதி நல்லறம் செய்பவர் தங்களோடு உறவும்
2. யாதுநல் லன்பர் கேட்கினும் உதவுறும் இயல்பும் மாத வத்தினோர் ஒறுப்பினும் வணங்கிடும் இயல்பும் ஓது நல்லுப தேசமெய் யுறுதியும் அன்பர் தீது செய்யினும் சிவசெயல் எனக்கொளுந் தெளிவும்
3. மனமும் வாக்கும்நின் னன்பர்பால் ஒருப்படு செயலும் கனவிலும் உனதடி யருக்கு அன்பராங் கருத்தும் நினைவில் வேறொரு கடவுளை வழிபடா நிலையும் புனித நின்புகழ் நாள்தொறும் உரைத்திடும் பொலிவும்
4. தீமை யாம்புறச் சமயங்கள் ஒழித்திடும் திறனும் வாய்மை யாகவே பிறர்பொருள் விழைவுறா வளனும் ஏழு றும்பர தாரம்நச் சிடாநன் னோன்பும் தாய்மை நெஞ்சில்யான் யெனதெனும் செருக்குறாத் [துறவும்.
5. துறக்கமீ துறைகினும் நரகில் தோய்கினும் இறக்கினும் பிறக்கினும் இன்பம் துய்க்கினும் பிறைக்கொழுந் தணிசடைப் பெரும, இவ்வரம் மறுத்திடா தெனக்குநீ வழங்கல் வேண்டுமால்.

பின்னர், சிவபெருமானால் அதிகார நந்தியாக அங்கீகரிக்கப் பட்டார். அத்தகைய பெருமை பொருந்திய நந்தியை வழிபட்டு அவரது திருவடிகளைப் பணிந்து, “பகவானே! அடியேன் உள்ளே புகுந்து எம்பெருமானைத் தரிசித்துப் பயன்பெறும் பொருட்டு அனுமதி செய்தருளும்” என்று வேண்டிக்கொண்டு உள்ளே போக வேண்டும்.

சிவ சொருபமாயிருக்கின்ற நந்தியை வழிபடும்போது பக்கத்திலேயே கொடிமரம் இருக்கிறது. அதன் தத்துவம் என்ன? அந்தக் கொடி மரத்தருகில் எப்படி வணங்கவேண்டும்? (இதன் விளக்கம் எமது ஆலயவழிபாடும் தத்துவமும் என்ற நூலில் காண்க).

அந்தக் கொடி மரந்தான் நம் உடலிலேயுள்ள முதுகுத் தண்டு. ஏற்கனவே கூறியுள்ளபடி முதுகுத் தண்டிலே 32 கட்டுகள் இருப்பதுபோல, கொடி மரத்திலேயும் 32 கட்டுகள் இருக்கும். அதில், ஆதி சைவராக இருக்கின்ற குருக்கள் வேதாகம மந்திரங்களைச் சொல்லித் தர்ப்பைக் கயிற்றுடன் வெள்ளைத் துணியை வளைத்து வளைத்து ஏற்றுவார்.

அதுதான் சுகம்னா நாடி. கொடிமரம் - சிவபெருமான்; கொடிக்கயிறு - திருவருட்சக்தி; கொடித்துணி - ஆன்மா; தர்ப்பைக் கயிறு - பாசம். அதாவது, உயிர்களையும் அறத்தையும் மேனிலைக்கு உயர்த்துவதையே கொடியேற்றம் உணர்த்துகிறது.

“திரிமலத்தே குளிக்கும் அருள் கூடும் படிக்குக் கொடி கட்டினனே” என்று கொடிக்கவியில் உமாபதிசிவம் அருளியிருக்கின்றார்.

“வாசியாலே மூலக்கனல்
வீசியே சுழன்றுவரப்
பூசைபண்ணிப் பணிந்திடு
மாசறக்குண் டலியைவிட்டு
ஆட்டுமே - மன
மூட்டுமே - மே
லோட்டுமே - வழி
காட்டுமே”

என்று கோபால கிருஷ்ண பாரதியார் பாடினார். அந்தக் கொடிமரத்தின் வழியாக, ஆன்மா சுகஸ்ரார சித்தியை அடைகிறது. ஆகவே, கொடியேறுவது சுகஸ்ரார சித்தியைத் தெரிவிப்பது. கொடியேறி

சோ. சித்பவன்

னால்தான் சுவாமி வெளியே வந்து காட்சி தருவார். அன்றி, மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் ஒரு ஸ்தல புராணத்தில் 'ஓரறிவை ஆற்றிவு வணங்குகிறது' என்று பாடியுள்ளார். அதன் பொருள் மரம், செடி, கொடிகளுக்கு ஓரறிவு. கொடிமரம் ஓரறிவு. ஆற்றிவு பெற்ற மனிதர் அந்தக் கொடிமரத்தை வணங்குகின்றார்கள் என்பது இதன் பொருள். இந்தக் கொடிமரத்தை வலம் வந்து வணங்கி விட்டுத்தான் உள்ளே செல்ல வேண்டும்.

“பந்த் மான பசபாசப்

பகைவன் இடபக் கொடியேற்றும்

அந்த வேலை தனிற்சென்றே

அழகார் கொடிப்பின் வலம்வருவோர்

பந்தி களிகூர் தமனியமும்

பொன்னும் மகவும் பௌத்திரரும்

சிந்தை களிப்பக் காசினியில்

செல்வம் பெருகத் திளைப்பாரே”

என்பது சிவ புண்ணியத் தெளிவு.

கொடிமரத்தருகில் வணங்கும்போது பெண்கள் எப்படி வணங்க வேண்டும்? ஆண்கள் எப்படி வணங்க வேண்டும்?

தாய்மார்கள் ஐந்து அங்கங்கள் பூமியில் தொட பஞ்சாங்க நமஸ்காரமும், ஆண்கள் ஆறு அங்கங்கள் அல்லது எட்டு அங்கங்கள் தரையில்பட சஷ்ட, அஷ்டாங்க நமஸ்காரமும் செய்ய வேண்டும்.

பஞ்சாங்க நமஸ்காரம், அஷ்டாங்க நமஸ்காரம், சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் என்பவற்றை விரிவாக விளக்குகின்றேன்.

தலையால் மட்டும் இறைவனை வழிபடுவது ஏகாங்க நமஸ்காரம்.

தலையின்மேல் வலக்கரத்தைக் குவித்து வணங்குவது துவிதாங்க நமஸ்காரம்.

தலையின்மேல் இரண்டு கரங்களையும் சேர்த்துக் குவித்து வணங்குவது திரிவிதாங்க நமஸ்காரம்.

தலை, இரண்டு முழங்கால், இரண்டு உள்ளங்கைகள், ஆகிய ஐந்து உறுப்புகள் தரையில் பட வணங்குவது பஞ்சாங்க நமஸ்காரம்.

இரண்டு கால்கள், இரண்டு கைகள், இரண்டு காதுகள், நெற்றி, மார்பு ஆகிய எட்டு உறுப்புகளும் தரையில் பட வணங்குவது அஷ்டாங்க நமஸ்காரம்.

நெடுஞ்சாண் கிடையாக வீழ்ந்து வணங்குவது சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் எனப்படும்.

கொடிமரத்தை விட்டு வந்தவுடன் பலிபீடம் இருக்கிறது. அதைப் பார்த்தவுடன் ஆடு, மாடு, கோழி போன்றவற்றைப் பலி கொடுக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிடுகிறார்கள். எனவே பலிபீடத்தினுடைய விளக்கத்தைத் தருகின்றேன்.

அந்த பலிபீடத்திற்குப் பத்ரலிங்கம் என்று பெயர். அதற்கு அடுத்தபடியாக நந்தி படுத்திருப்பார். நந்தி என்பது ஆன்மா. ஆன்மாவிலுள்ள ஆணவமலம் அந்தப் பத்ரலிங்கத்தின் பின்னே ஒதுங்கியிருக்கிறது. அந்தப் பத்ரலிங்கத்திற்கு அருகே போனவுடன், நாமெல்லாம் ஆணவம், மாயை, கன்மம் ஆகிய மும் மலங்களையும் பலியிட வேண்டும்.

**“துள்ளுமறி யாமனது பலிகொடுத் தேன்கன்ம
துஷ்டதே வதைக ளில்லை”**

என்று தாயுமானார் பாடுகின்றார். ஆகவே, பத்ரலிங்கத்திலே நான் என்ற அகங்காரத்தைப் பலி கொடுக்க வேண்டும். அல்லாது ஆடு, மாடுகள் பலியிடல் என்பது பிழை. ஜீவ காருண்யமே மோட்ச வீட்டின் திறவுகோல்.

பலிபீடத்தருகே எப்படி வணங்க வேண்டும்?

பலிபீடத்துக்கு இடப்பக்கம் வந்து வடக்கு, மேற்கு நோக்கிய சந்நிதியாயின் இடப்பக்கத்திலும், கிழக்கு, தெற்கு நோக்கிய சந்நிதியாயின் வலப்பக்கத்திலும் நின்று அபிஷேக சமயம், நிவேதன சமயமில்லாத போது மூன்று தடவையாயினும், ஐந்து தடவையாயினும், ஏழு தடவையாயினும், ஒன்பது தடவையாயினும், பனிரெண்டு

சே. சீத்பவன்

தடவையாயினும் வணங்க வேண்டும். நமஸ்காரம் ஒருதரம், இருதரம் செய்வது பிழையாகும். ஆனால் சக்தி ஆலயங்களிலும், விஷ்ணு, முருகன் ஆலயங்களிலும் குறைந்தது நாலு தடவைகள் சுற்றி வணங்க வேண்டும்.

பலிபீடத்தைத் தாண்டி வரும்போது இன்னொரு நந்திதேவர் இருக்கின்றாரே. இவர் யார்?

இறைவனுக்கு அருகிலே உள்ள இவர்தான் தரும விடை. கம்ப நாட்டாழ்வார் கூறினார்;

“யாவையும் திறம்புங் காலத்தும் திறம்பா அறம்” என்று. எல்லாம் அழியும் போதும் தருமம் அழியாது. அந்த அறம் என்னும் தருமம் விடை வடிவாக இறைவனிடத்திலே செல்ல, அந்த தரும விடையிலே இறைவன் ஆரோகணிப்பான். உலகத்தையெல்லாம் இறைவன் தாங்குகின்றான். இறைவனைத் தருமம் தாங்குகின்றது. ஆகவே, ஆண்டவனுக்கு அருகிலே உள்ளது தரும விடை (வெளிப் பிரகாரத்தில் உள்ளது மால் விடை). இந்த நந்திக்கும் மூலவருக்கும் இடையில் (குறுக்கே) சல்லக்கூடாது. காரணம், இந்தத் தரும விடை விடுகின்ற முச்சக் காற்றுதான் கர்ப்பக் கிரகத்திலுள்ள மூலவருக்கு உயிர்நிலை தருவதாக நம்பப்படுகிறது. இதைக் கருத்தில் கொண்டுதான் மூலவரின் தொப்புள் பகுதியை உயிர் நிலையாகக் கொண்டு, அதன் மட்டத்துக்கு நேராக நந்தியின் நாசி அமையுமாறு நந்தி அமைக்கப்படுகின்றது. இம்முச்சக் காற்று தடைபடாமல் செல்வதற்காகத்தான் நடுவில் போவதும், வீழ்ந்து கும்பிடுவதும் கூடாது என்று அறிய வேண்டும்.

கோபுரத்திற்கு இந்தப் பக்கம் விநாயகரும் அந்தப் பக்கம் தண்டாயுதபாணியும் இருக்கின்றார்கள். நாம் கோவிலுக்குள் போகும் போது விநாயகரைத்தான் கும்பிட்டுப் போக வேண்டுமா? அது என்ன தத்துவம் என்பதை அறிய வேண்டும்.

எல்லாவற்றிற்கும் மூலமாக இருப்பது ஓங்காரம். விநாயகர் ஓங்கார வடிவமானவர். ஓங்காரத்திலிருந்து அகில உலகும் தோன்றி அதிலேயே ஓடுங்குகின்றன. ஆகவே, உள்ளே நுழைகின்றபோது, பிரணவாகாரமான பிள்ளையாரை வணங்கிவிட்டுப் போவது சம்பிரதாயம். அதாவது, முதன் முதலில் பிரணவத்தை வணங்க வேண்டும்.

விநாயகரை எப்படி வணங்க வேண்டும்?

முட்டியாகப் பிடித்த இரண்டு கைகளினாலும் நெற்றியிலே மூன்று முறை குட்டி, வலக்காதை இடக்கையாலும், இடக்காதை வலக்கையாலும் பிடித்துக் கொண்டு மூன்றுமுறை தாழ்ந்து எழுந்து வணங்க வேண்டும். அன்றி, குற்றம் செய்த ஒருவன், தனக்குத்தானே தண்டனையை விதித்துக் கொள்வது போல இறைவன் அருகில் செல்லத் தகுதியில்லாதபடி குற்றங்கள் நிறைந்த மக்கள் தம் குற்றத்துக்குத் தாமே தண்டனைகளை அனுபவிக்க மேற்கூறியவாறு தோப்புக்கரணம் போட்டு இனி அவ்வித பிழைகளைப் புரிய மாட்டோம் என்று உறுதி எடுத்துக் கொள்வதாகவும் கருதலாம்.

கடவுளிடம் செல்லலாமென்று உள்ளே நுழையும்போது, அங்கு வாசலில் இரண்டு பேர் பெரிய உருவத்தில் நிற்கிறார்கள். அவர்களைத் துவாரபாலகர்கள் என்கின்றனர். அவர்கள் அங்கு யற்பதன் தத்துவம் என்ன?

கோவிலிலே தட்சிணாமூர்த்தி, நடராஜா, சோமாஸ்கந்தர், முருகப்பெருமான், மகாகணபதி, உமாதேவியார் இப்படிப் பலப்பல வடிவங்கள் இருக்கின்றன. சாமான்யமானவர்கள் இந்துக்களுக்கு இத்தனைத் தெய்வங்களா என்று கேள்வி கேட்கின்றனர். ஒரே தங்கம் பல அணிகலன்கள் ஆவதுபோல, ஒரே மண் பல பாத்திரங்களாக வடிவெடுப்பதுபோல, இறைவன் ஒருவன்தான் இத்தனையுமாக இருக்கின்றான் என்ற தத்துவத்தை ஒரு துவாரபாலகர் ஒற்றைவிரலை வைத்துக் காட்டுகின்றார். பரம்பொருள் ஒன்றுதான். அதைத் தவிர வேறில்லை என்று இன்னொருவர் காட்டுகின்றார். ஒன்று என்பதை உடன்பாட்டு முகமாகவும், ஒன்றுக்குமேல் இல்லை என்பதை எதிர்மறையாகவும் உணர்த்துகின்றார். 'ஏகம் ஏவா அத்விதீயம் பிரம்மம்' என்று வேதம் சொல்கிறது. ஒன்றேதான் இரண்டாவதில்லையென்று. இனி சிவபெருமான் திரிபுர தகனம் செய்தகாலை, சுதன்மன், சுசீலன், சுபுத்தி என்ற மூன்று அசுர அடியார்களே உய்ந்தனர். அவர்களில் இருவர் துவாரபாலகர்; மூன்றாமவர் குடமுழா இசைக்கும் நந்தியாக இருக்கின்றார்.

“மூவெயில் செற்றஞான்று உய்ந்த மூவரில்
 இருவர்நின் திருக்கோயிலின் வாய்தல்
 காவலாளர் என்று ஏவிய பின்னை
 ஒருவன் நீ,கரி காடரங் காக
 மானை நோக்கியோர் மாநடம் மகிழ
 மணிமுழா முழக்க அருள்செய்த
 தேவதேவநின் திருவடி அடைந்தேன்
 செழும்பொழில் திருப்புன்கூர் உளானே”

- சுந்தரர்

ஆகவே அந்தத் துவார பாலகர்களை வணங்கி விட்டுத்தான் உள்ளே செல்ல வேண்டும்.

கோவிலின் எல்லாப் பகுதிகளையும் கடந்து உள்ளே வந்து இறைவனைத் தரிசிக்கச் செல்லும்போது, அவன் இருக்கும் கருவறை (கர்ப்பக்கிரகம்) மிகவும் சிறியதாக இருக்கின்றது. மற்ற இடங்களெல்லாம் அகண்டாகாரமாக விரிந்து பரந்து இருக்கும்போது சிறப்பாக இருக்கும் பெருமானின் கருவறை மட்டும் சிறியதாகக் கட்டி வைத்திருக்கின்றார்கள். அது ஏன்?

எப்போதுமே உயர்ந்த பொருட்கள் சிறியதாகத்தான் இருக்கும். நெய்யைக் கரண்டியில் விடுவார்கள். மோரைத் தம்ளரில் கொடுப்பார்கள். அபிஷேகத்திற்குக் குங்குமப்பூ கொஞ்சமாக இருக்கும். பால், தயிர் அதிகமாக இருக்கும். குங்குமப் பூவுக்குத்தான் பெருமையதிகம். தகராசம் என்றால் சிறியது என்றுர் அருள். நம்முடைய இருதய கமலத்தைத் தெரிவிப்பது அந்தக் கர்ப்பக் கிரகம். இருதய கமலமானது தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். கமலமாகிய தாமரையிலே ஒரு வெளியிருக்கிறது. அது ஞான ஆகாசம். சீதாசாசம் சித் + அம்பலம் = சிற்றம்பலம் (சிதம்பரம்) இதைத்தான் நக்கீரதேவர், “ஓவறஇமைக்கும் சேண்விளங்கு அவிரொளி” என்றார்.

சேண் : ஆகாசம்

ஓவுதல் : வெளியே செல்லுதல்

“ஓவுநாள் உணர்வொழியுநாள்” என்பார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். நம்முடைய புலன்கள் வெளியே போவதினாலே உள்ளே இருக்கும் ஒளி நமக்குத் தெரிவதில்லை. நம்முடைய உள்ளத்திலே சிறிதாக இருக்கும் ஒளி, ஞான ஒளி. அது ஞானவெளி; இது ஞான ஒளி.

கருவறைக்குள் இருக்கின்ற இறைவனை வணங்கும் போது அவனை நமது இதய கமலத்தில் ஏந்திக் கொள்ள வேண்டும்

கருவறைக்குள்ளே இருக்கின்ற சுவாமியை மட்டும் கல்லினாலும் உற்சவ மூர்த்தியை உலோகத்தாலும் செய்து வைத்திருக்கின்றார்களே. இதன் காரணம் என்ன?

இறைவன் ஒளிமயமாக இருக்கின்றான். “ஜோதியே, சுடரே, குழொளி விளக்கே” என்பார் மணிவாசகர். அப்படி ஜோதி வடிவான இறைவனைக் கல்லிலே அமைத்திருக்கின்றார்கள். ஒரு கல்லை மற்றொரு கல்லால் அடித்தால் நெருப்பு வரும். ஆகவே, அதைக் கல்லினால் செய்து தான்யவாசம், ஜலவாசம் வைத்து மந்திர யந்திரத்தை எழுதி, அந்த மூர்த்தி அடியிலே வைத்து, யாகாதி கிருத்தியங்களினாலே ஜோதியை வளர்த்து, அந்த ஜோதியைக் கும்பத்திற்குக் கொண்டு போய், கும்பத்திலிருந்து பிம்பத்திற்கு கொண்டு போவதுதான் கும்பாபிஷேகம். கும்பாபிஷேகத்துக்கு முன்பு அது கல், கும்பாபிஷேகத்துக்குப் பிறகு அது கடவுள். எப்படிக்காகிதம் கரன்சி நோட்டாக மாறுகிறதோ அதுபோல என்க. காகிதம் பற்பொடி மடிக்க உதவும். ஆனால் கரன்சி நோட்டினால் இரயில்வேயில் டிக்கட் வாங்கலாம். அப்படி இறைவன் கல்வடிவில் மூலஸ்தானத்திலிருந்து நமக்குக் காட்சி கொடுத்து நம்மை ஆட்கொள்ளுகின்றான்.

மின்சாரம் கம்பி வழியாக வீதியெங்கும் வியாபித்துக் கிடப்பதால் உற்சவ மூர்த்தியை உலோகத்தால் வடித்து வைத்துள்ளனர்.

மற்றோர் உதாரணம், நேர்க்கோடு ஒன்றும் குறுக்குக்கோடு ஒன்றும் போட்டால் அதை படிக்காத பையன் கோடு என்பான். படித்த

பையன் 'ட' என்பான். கோடு என்பதும் அதுதான் 'ட' என்பதும் அதுதான். படிக்காதவனுக்குக் கோடாகத் தெரிகிறது. படித்தவனுக்கு 'ட' ஆகத் தெரிகிறது. அதுபோல, இறைவனைக் கல்லாகப் பார்ப்பார்கள் அஞ்ஞானிகள். அதற்குள் இறைவனைப் பார்ப்பார்கள் ஞானிகள்.

கல்லிலும் உலோகத்திலும் இறைவன் இருப்பதற்கு அற்புதமாக விளக்கமளித்தீர்கள். உருவமாகவும் இல்லை. அருவமாகவும் இல்லை. லிங்கமாக இருக்கிறது. இதற்கு என்ன தத்துவம்? ஒன்று உருவமாக இருக்கலாம். அல்லது அருவமாக இருக்கலாம். இரண்டும் சேர்ந்தாற் போலுள்ளதே.

சிவலிங்கத்திற்கு உருவாருவம் என்று பெயர். நான்கு வடிவம் அருவம், நான்கு வடிவம் உருவம், நடுவிலுள்ளது உருவாருவம். சிவலிங்கம் உருவமும் இல்லாமல் அருவமும் இல்லாமல் இரண்டாக இருப்பது, அதாவது மகேஸ்வரன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரம்மா நான்கு உருவம்; சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து நான்கும் அருவம். சதாசிவம் உருவாருபமாக உள்ளது. இதனை வணங்கினால் எல்லாவற்றையும் வணங்கிய புண்ணியம் உண்டாகும்.

“சிவன்சத்தி நாதம் விந்து
சதாசிவன் திகழும் ஈசன்
உவந்தருள் ருத்தி ரன்தாள்
மாலயன் ஒன்றி னொன்றாய்
பவந்தரும் அருவம் நாலிங்(கு)
உருவநால் உபயம் ஒன்றா
நவந்தரு பேதம் ஏக
நாதனே நடிப்பன் என்பர்”

- சிவஞான சித்தியார்.

சிவலிங்கத்தில் சதுரமாயிப்பது பிரம்மலிங்கம். அதற்கு மேல் வளைவாக இருப்பது விஷ்ணு லிங்கம். மேல் நோக்கி இருப்பது சிவலிங்கம்.

லிங்கம் - சிவன்; ஆவுடையார் - திருவருள்; வட்டம் - ஆன்மா.

பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவம் மூன்றையும் தெரிவிப்பது ஒன்று. ஆஷ்டையார்தான் அருள், சதுரமாய் இருப்பது ஆத்மா தத்துவம். வளைந்திருப்பது விஷ்ணு தத்துவம். மேல் நோக்கியிருப்பது சிவதத்துவம். ஆகவே ஆத்மலிங்கம், அருள்லிங்கம், சிவலிங்கம் எனப்பெறுவது இன்னொன்று.

ஜோதியுள் ஜோதியுள் ஜோதி - என்று வள்ளற்பெருமானார் பாடுவார். (ஆத்மா ஜோதி, அருள் ஜோதி, சிவஜோதி).

“சொல்லக விளக்கது ஜோதி யுள்ளது”

என்பார் அப்பரடிகள்.

இறைவனை வணங்கும் போது உலகத்தையெல்லாம் வணங்கிய புண்ணியம் உண்டாகும். அதனால்தான் நம் முன்னோர்கள் சிவலிங்கத்தை வணங்கினார்கள். புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களும் சிவலிங்கத்தைத்தான் கண்டறிந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, சிவலிங்க வழிபாடு அநாதியானது. மிகத் தொன்மையானது. சிவத்தை வழிபட்டால் எல்லாவற்றையும் வழிபட்டதாக ஆகும்.

நம் எல்லாருக்கும் எல்லாவற்றையும் படைத்துத் தந்தவன் நம்முடைய பரம்பொருள் அவனுக்கு வேர்ப்பதில்லை. ஆனால் வெண்சாமரம் வீசுகிறோம். அவனுக்கு எந்த அழுக்கும் சேர்வதில்லை. ஆனால் அபிஷேகம் செய்கிறோம். அவன் தான் கல்லினுள் தேரைக்கும், கருப்பை உயிர்க்கும் உணவளிக்கின்றவன். அவனுக்கு நைவேத்தியங்கள் வைத்துப் படைக்கிறோம். இவையெல்லாம் தேவைதானா?

வேரிலே தண்ணீர் விட்டால் மரங்களுக்கெல்லாம் போகும். அப்படி இறைவன் எல்லாவற்றிலும் உறைகின்றான்.

“உரைசேரும் என்பத்து நான்கு நூ(று)

ஆயிரமாம் யோனி பேத

நிரைசேரப் படைத்தவற்றின் உயிர்க்குயிராய்

அங்கங்கே நின்றான்”

என்பார் ஞான சம்பந்தப்பெருமான்.

எனவே இலைகளுக்குத் தண்ணீர் விட்டால் வேருக்குப் போகாது. வேருக்குத் தண்ணீர் விட்டால் விருட்சம் முழுவதும் பரவும். அவ்வாறு இறைவனுக்கு நாம் ஒரு பொருளை அபிஷேகம்

செய்கிற பொழுது அகில உலகத்திற்கும் அந்தப் பலன்போய் நன்மை செய்கிறது. ஆகவே இறைவனுக்குச் செய்வதெல்லாம் உயிர்களுக்குச் செய்வதுபோல். அதனால்தான் அபிஷேக ஆராதனைகளை எல்லாம் நம் முன்னோர்கள் வைத்தனர்.

திருமுலர் ஒரு செய்தியைச் சொல்கின்றார். நடமாடும் கோயில் நம்பற்கு ஒன்று ஈந்தால் அது படமாடக் கோயில் பகவற்கு ஆகும். ஆனால், படமாடக் கோயில் பகவற்று ஒன்று ஈயில் நடமாடக் கோயில் நம்பற்கு அங்கு ஆகுமா? என்று கேட்கிற மாதிரி இருக்கிறதே.

அதனுடைய பொருள் என்னவென்றால் இறைவனுடைய உள்ளத்தில் அடியார்கள் இல்லை. அடியார்கள் உள்ளத்திலே இறைவன் இருக்கின்றான். தபால் பெட்டியில் போட்ட தபால் தலைமைத் தபால் அலுவலகத்திற்குப் போகும். ஆனால் தலைமைத் தபால் அலுவலகத்தில் போட்ட தபால் மீண்டும் தபால் பெட்டிக்கு வராது. தபால் பெட்டி போல ஏழை அடியார்கள் தலைமைத் தபால் அலுவலகம் மாதிரி இறைவன் கோவிலில் இருக்கின்றான். ஆகவே அடியார்களுக்குச் செய்யாமல் இறைவனுக்கு நேரே செய்வது அடியார்களுக்கு வராது. அடியார்களுக்குச் செய்வதெல்லாம் இறைவனுக்குப் போய்ச் சேரும். அந்தக் கருத்தைத்தான் திருமுலர் விளக்குகின்றார். ஆகவே அடியார் பக்தி மிகமிக இன்றியமையாதது.

தேங்காய் உடைப்பதன் தத்துவமென்ன?

தேங்காய் உடைப்பதே ஆன்மாளைப் பற்றியுள்ள மும்மலங்களைப் போக்குவதற்குத்தான். தேங்காயின் மேலே இருக்கின்ற மட்டை மாயாமலம். உரித்தெடுக்கிற நார் கன்ம மலம். உள்ளே இருக்கிற ஓடு ஆணவ மலம். உள்ளே இருக்கும் வெள்ளைப் பருப்பு பேரின்பத்தை உணர்த்தும். எனவே ஆன்மா மும்மலத்தை நீக்கிப் பேரின்பம் பெற வேண்டும் என்பதை உணர்த்தத்தான் சுவாமிக்குத் தேங்காய் உடைத்து வழிபடுகின்றோம்.

தேங்காய் உடைத்தபின் தீபாராதனை ஏன் காட்டுகின்றோம்?

கோவிலுக்குப் போன பொருள் எல்லாம் திரும்பிவிடும். கற்பூரம் ஒன்றுதான் திரும்பிவராது.

“தீதணையா கற்பூர தீபமென நான்கண்ட
ஜோதியுடன் ஒன்றித் துரிசறுப்ப தெந்நாளோ?”

என்பார் தாயுமானார்.

அந்த ஜோதியிலே கற்பூரம் கரைவதுபோல் சிவத்திலே ஜீவன் கரைந்து இரண்டற்ற தன்மை உண்டாகும்.

கற்பூரம் மட்டுந்தான் முற்றிலும் கரைந்து போகின்றது. அதைப்போல, ஆன்மா இறைவனோடு கலக்கக் கரைந்து போக வேண்டுமென்று நீங்கள் கூறுகின்றீர்கள். ஆனால் அந்தக் கற்பூர ஆராதனையின் போது மணியோசை கேட்கிறது. இது சுவாமிக் குத் தெரியாதா? அவன்தான் ஜீவ சாட்சியாக இருக்கின்றான். அவனுக்குத்தான் நடப்பதெல்லாம் தெரியுமே? அந்த மணியோசையை எழுப்பிக்கொண்டு கற்பூர ஆராதனை காட்டுகின்றார்களே. அது ஏன்?

அதற்கு என்ன காரணம் என்றால் கோவிலில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொன்று பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். மணியில்லாமல் பூஜை செய்கின்ற போது அந்த ஓசையெல்லாம் நம் காதில் வந்து விழும். அதனால் மனம் கலையும். மணியடித்துக் கொண்டே பூஜை செய்யும்போது பிறருடைய வேண்டாத வார்த்தைகள் நம் காதில் வந்து விழாது. அந்த ஓசையைக் கேட்டுத் தூர்த்தேவதைகளெல்லாம் வெளியே போய்விடும். ஆகவே, மணியடித்துக் கொண்டு பூஜை செய்வது பிறருடைய வேண்டாத வார்த்தைகளைக் கேட்காதிருக்கும் பொருட்டும், கண்ணுக்குத் தெரியாத சில தூர்த்தேவதைகள் விலகிப் போகும் பொருட்டும் ஆகும். பூஜாமணி முக்கியமானது. தீபாராதனையின்போது எல்லாருடைய கவனத்தையும் ஒருமிக்கச் செய்கிறது.

வழிபாட்டில் முதலில் வேதமந்திரங்களெல்லாம் சொல்லிவிட்டுப் பஞ்சபுராணம் பாடுகிறோம். இந்தப் பஞ்ச புராணம் பாடுவதில் ஏதேனும் தத்துவம் இருக்கிறதா? இதைப்பாட வேண்டும் என்று முறை வகுத்தவர்கள் யார்?

நம்பியாண்டார் நம்பியடிகள்தான் திருமுறைகளை வகுத்தார். சைவத்திலே பதினோரு மந்திரங்கள், ஈசானம், தத்த்பருடம், அகோரம், வாமதேவம், சத்யோஜாதம், இருதயம், சிரசு, சிகை, கவசம், நேத்திரம்,

சே. சித்பவன்

அஸ்திரம் என்று அந்தப் பதினொரு மந்திரங்களுக்குப் பதினொரு திருமுறைகளை வகுத்தார். அவர் மறைந்து நூறாண்டுகளுக்கு அப்பால் தெய்வச் சேக்கிழார் பாடிய பெரியபுராணம் சிவ மந்திரமாக, பஞ்சாட்சர மந்திரமாக பனிரெண்டாந் திருமுறையாக ஆயிற்று. அதை முழுக்க பாராயணம் செய்ய முடியாதபோது பஞ்ச புராணமாகத் தொகுத்து, வகுத்து நம்முடைய முன்னோர்கள் வைத்திருக்கின்றார்கள். ஆகவே தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம் என்ற இந்தப் பஞ்ச புராணங்களைப் பாராயணம் செய்தால் எல்லாவற்றையும் பாராயணம் செய்த புண்ணியம் உண்டாகும். அதாவது இந்த ஐந்து பாடல்களைப் பாடினால் பஞ்சாட்சரம் சொன்னமாதிரி.

இப்போது கருவறையிலிருந்து வெளிப்பிரகாரத்திற்கு வருகிறோம். வலம்வரும்போது தட்சிணாமூர்த்திக் கடவுள் ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்திருக்கின்றார். என்னமோ உபதேசம் செய்த வண்ணமாக இருக்கின்றார். தெற்குத் திசை எமதிசையாயிற்றே. அங்கே ஏன் இவர் பார்க்கின்றார்?

நாம் இறைவனை நோக்கி வடக்கு நோக்கிப் போகிறபோது நம்மை வரவேற்பதற்காக தெற்கு நோக்கி இருக்கின்றார். பரமேஸ்வரன் கைலாசத்தில் இருக்கின்றார். ஆன்மாக்களெல்லாம் வடதிசையை நோக்கி போகிற போது அவர் தென்திசையை நோக்கி நின்று நம்மை வரவேற்று அருள்புரிகின்றார். மற்றொன்று தட்சிணம் என்றாலே தெற்கு என்று பொருள். எனவே தட்சிணாமூர்த்தி என்றாலே தென்திசைக் கடவுள் என்று பொருள்.

அந்தத் தட்சிணாமூர்த்தி சுட்டுவிரலால் பெருவிரலின் அடிப்பகுதியைச் சேர்த்து மற்ற மூன்று விரல்களையும் ஒதுக்கிக் காட்டுகின்றாரே அதன் தத்துவம் என்ன?

அதுதான் சின்முத்திரை எனப்படும்.

அந்தச் சின்முத்திரை பற்றிச் சற்று விளக்கமாகக் கூறுங்கள். சித் + முத்திரை; சின்முத்திரை. இது ஞானத்தைக் காட்டும் அடையாளமாகும். பெருவிரல் பதியைக் குறிக்கும். ஆள்காட்டி

விரல் பசுவை (ஆன்மா)க் குறிக்கும். நடுவிரல் ஆணவத்தைக் குறிக்கும். மோதிரவிரல் கன்ம மலத்தைக் குறிக்கும். சுண்டுவிரல் மாயாமலத்தைக் குறிக்கும். ஆகவே பசுக்களாகிய நாம் இந்த மலத்துடன் கூடியிருக்கிறோம் சகலர்களாக. இறைவன் மலத்தோடு விலகியிருக்கின்றான் விமலனாக. அப்படி மலத்தோடு கூடியிருக்கிற ஆன்மா, மும்மலங்களை நீக்கி அந்த ஜீவன் சிவத்தை அடையும் விதத்தைக் காட்டுவதே இந்தச் சின்முத்திரையாகும்.

“மும்மலம் வேறுபட் டொழிய மொய்த்துயிர்
அம்மலர்த் தாளநிழல் அடங்கும் உண்மையைக்
கைம்மலர்க் காட்சியிற் கதுவ நல்கிய
செம்மலை அலதுளம் சிந்தி யாதரோ”

- கச்சியப்பர்.

இன்னும் இந்தச் சின்முத்திரை சாதக சின்முத்திரை, சாத்திய சின்முத்திரை, போதக சின்முத்திரை என்று முத்திறப்படும்.

1. சாதக சின்முத்திரை : பெருவிரல் அடியில் ஆள்காட்டி விரல் பொருந்துவது.
2. சாத்திய சின்முத்திரை : பெருவிரல் மத்தியில் ஆள்காட்டி விரல் பொருந்துவது.
3. போதக சின்முத்திரை : பெருவிரல் நுனியில் ஆள்காட்டி விரல் பொருந்துவது.

மூன்றாவது முத்திரையைக் கையை உயர்த்திக் காட்டுவதே சின்முத்திரையாகும்.

ஆரம்பத்தில் இறைவனது அடியைச் சாரும் ஆன்மா. அது நாளாக நாளாக இறைவனோடு ஒன்றிவிடும். இது இரண்டற்ற தன்மையாவது. ஆகவே சாதக சின்முத்திரை சாத்திய சின்முத்திரை, போதக சின்முத்திரை ஆகியவை இறைவனும், ஆன்மாவும் ஒன்று படுவதைக் காட்டுகின்ற ஞான அடையாளமாகும்.

கரைகாணா ஆவலுடன் கடவுளைச் சேவிக்க கருவறைக்குள் செல்லுவதற்கு முன் அங்கே துவார விநாயகரை வழிபடுகிறோம். அங்கேயும் கணபதி, பிரகாரத்தில் வந்தால் அங்கேயும் கன்னி மூலையில் ஒரு கணபதி. இப்படி விநாயகர் அங்குமிங்குமாக இருப்பதற்கு என்ன காரணம் என்று புரியவில்லை. அத்துடன்

விநாயகர் யானை வடிவத்துடன் இருக்கின்றார். அவருக்கு வாகனமாக மூஞ்சூறு மிகச் சிறிய வடிவத்தில் இருக்கிறது. இது மிகவும் விசித்திரமாக இருக்கிறதே?

விநாயகர் என்பது ஓங்கார வடிவம். கஜமுகன் ஆங்கார வடிவினன். அந்த ஆங்காரமுடைய கஜமுகன் மூஷிகமாக (மூஞ்சூறாக) வந்தான். மூஞ்சூறு கீழ் நோக்குவது; மெய்ஞ்ஞானம் மேல்நோக்குவது. ஆகவே கீழ்நோக்குகிற அஞ்ஞானத்தை மேல்நோக்குகிற மெய்ஞ்ஞானமாகிற விநாயகர் அடக்குகின்றார். மூஞ்சூறாக வந்த கஜமுகனாகிய சிற்றுயிரைக் கொல்லக்கூடாதென்று பெருமான் கருணைபாலித்தார். எப்பொழுதுமே கொடியவர்கள் அடியவர்களாக ஆவார்கள். நன்றாகப் புளிக்கின்ற மாங்காய் நன்றாகப் பழுத்தபின் இனிக்கும். இளமையிலே புளித்த மாங்காய் முதுமையிலே இனிப்பதுபோல துஷ்டர்கள் சிஷ்டர்களாக ஆவார்கள். விநாயகப் பெருமான் துஷ்டர்களுக்கும் அனுக்கிரகம் புரிகின்றார். பெரிய உடம்பைச் சிறிய உயிர் இயக்குகிற மாதிரி, பெரிய வடிவினராகிய விநாயகரைச் சிறிய மூஞ்சூறு தாங்குகிறது.

எல்லா சிவாலயத்திலும் மூலவராக இருக்கின்ற சுவாமிக்குப் பின்னாலேயும் லிங்கோற்பவர் என்னும் ஒரு மூர்த்தி இருக்கிறது. அது என்ன தத்துவம்?

அதாவது இறைவன் ஜோதிவடிவமாக இருக்கின்றான். “ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அருட் பெருஞ்சோதி” அந்த ஜோதியாக இருக்கின்ற இறைவன் ஆலயத்திலே வந்து சிலையிலே தங்கிக் காட்சியளிக்கின்றான். எல்லாக் கோவில்களிலும் எழுந்தருளும் மூர்த்தி தாமிரமாக இருக்கும். என்ன காரணம் என்றால், மூலஸ்தானத்திலே இருக்கின்ற அருள் மின்சாரத்தை வீதியிலே செலுத்துவது தாமிர மூர்த்தியாக இருக்க வேண்டுமென்று, மின்சாரத்தைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு முன்பே நம் முன்னோர் கண்டனர். அப்படியிருக்கின்ற அந்த ஜோதியை நாராயணர் வராக வடிவமெடுத்து அடியைக் காண கீழ்நோக்கிக் கொண்டு சென்றார். பிரமதேவர் அன்னப் பறவையாக மேல்நோக்கிச் சென்றார். இருவரின் முயற்சியும் பலிக்கவில்லை; அந்த ஜோதியின் அடிமுடி தெரியவில்லை. அதனுடைய பொருளென்ன, செல்வத்துக்கு அதிகாரி விஷ்ணு;

கல்விக்கு அதிகாரி பிரமா. பணத்தாலும் படிப்பாலும் பகவானைக் காண முடியாது.

மற்றொன்று, கீழ்நோக்குவது தாமசகுணம். மேல்நோக்குவது ராஜசகுணம். தமோகுணத்தாலும் ரஜோகுணத்தாலும் இறைவனைக் காண முடியாது. சத்துவ குணத்தாலேதான் காண முடியும்.

இன்னொன்று, பாத தாமரையைத் தேடியது காட்டிலே வாழுகிற பன்றி. சடையாகிய காட்டைத் தேடியது தாமரையில் வாழுகிற அன்னம். அன்னம் தாமரையில் வாழ வேண்டும். பன்றி காட்டிலே வாழ வேண்டும். இயற்கைக்கு மாறாகப் போனால் இறைவனைக் காணமுடியாது. இதைத்தான் லிங்கோற்பவ மூர்த்தி தெரிவிக்கின்றார்.

லிங்கோற்பவரை வணங்கிய பிறகு, அப்படித் திரும்பினால், முருகர். நீங்களோ முருகனையே உபாசிக்கின்றவர்கள். உங்களிடம்தான் இதைக் கேட்க வேண்டும். ஆறுமுகம் அவருக்கு இரண்டு மனைவியர் இருக்கின்றார்கள். இதனுடைய தத்துவங்களின் விளக்கம்.

கிழக்கு, மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு, கீழ், மேல் என்ற ஆறு திசைகளிலும் முருகனுடைய பார்வையுள்ளது. ஆறு திசைகளிலும் முகங்களையுடையவர். இதை எழுத இயலாது “எழுதரிய அறுமுகம்” என்பார் அருணகிரிநாதர்.

மற்றொன்று ஈசானம், தத்புருஷம், வாமதேவம், அகோரம், சத்யோஜாதம் என்ற ஐந்துடன் அதோ முகமும் சேர்ந்து ஆறுமுகம்.

இன்னொன்று தேவர்களின் துயர் தீர்க்கும் பொருட்டு வடிவும் முடிவும் இல்லாத பரம்பொருள் மூவிருமுகமும் ஆறிரு புயங்களும் மூவாறு நயனங்களும் அமைந்த திருமேனி கொண்டார். இதனை.

“வெந்தகுவர்க் காற்றாத விண்ணோர் முறைக்கிரங்கி
ஐந்து முகத்தோ டதோமுகமும் - தந்து
திருமுகங்க ளாறாகி”

என்று கந்தர்கலி வெண்பா கூறும்.

தெய்வத்தன்மை, இனிமை, இளமை, மணம், மகழ்ச்சி, அழகு என்ற ஆறு தன்மைகளையுடையவன் முருகன்.

“முருகு,கள், இளமை, நாற்றம்

முருவேள் விழாவ னப்பாம்”

என்கின்றது பிங்கல நிகண்டு.

மற்றொரு பொருள் ஐந்து தலைகளையுடைய சிவபெருமான் பரலோகத்தைத் தருவார். ஒரு தலையையுடைய உமாதேவியார் இகலோகத்தைத் தருவார். கலியிலே அதற்கும் இதற்கும் அலைய வேண்டாம். அம்மா முகம் ஒன்று, அப்பாமுகம் ஐந்து, ஐந்தும் ஒன்றும் சேர்ந்து ஆறுமுகமாக இருக்கின்றேன். என்னை வணங்கினால் இகபர சௌபாக் கியத்தைத் தருவேனென்றும் பெருமான் தெரிவிக்கின்றார்.

கந்தபுராணம் சம்பவ காண்டத்து 35ஆம் அத்தியாயத்தில் 7ம் சுலோகத்தில் சிவபெருமான் உமாதேவியாரை நோக்கி “நம் குமாரர் உனது சொருபத்தையும், எனது சொருபத்தையும் கொண்டவன் ஆதலின் அறுமுகன் ஆயினான்” எனக் கூறியருளினார் என்று வருகின்றது.

இனி, இரண்டு தேவிகள் என்பது ஒன்று இச்சாசக்தி, இன்னொன்று கிரியா சக்தி. ஒரு காரியம் செய்ய வேண்டுமானால் இச்சை உண்டாகவேண்டும். அப்போது தான் செயல் நிகழும். ஆகவே, வள்ளி என்பது இச்சா சக்தி. தெய்வாணை என்பது கிரியா சக்தி. அவர்கள் உள்ளபடியே மனைவியராக இருந்தால் வள்ளி தெய்வயாணை வயிற்றில் குழந்தை பிறந்திருக்குமல்லவா, அவன் மெய்ஞ்ஞான பண்டிதன். அக்னியிடம் பஞ்சு போகாது. ஆசாபாசம் இல்லாத ஆண்டவன் முருகப் பெருமான்.

அத்தகு பெருமையுள்ள முருகனை உள்ளம் ஒன்றி ஒதுவார் பெரும் பயனைச் சிதம்பர சுவாமிகள் கீழ்க்கண்டவாறு பட்டியலிடுகின்றார்.

“முருகா எனவுனை ஓதுந் தவத்தினர் மூதுலகில்
அருகாத செல்வம் அடைவார்; வியாதி அடைந்துநையார்
ஒருகால முந்துன்பம் எய்தார் பரகதி உற்றிடுவார்
பொருகாலன் நாடு புகார், சம ராபுரிப் புண்ணியனே”

முருகனை வழிபட்டுச் சென்றபின் அந்தப்புறம் ஒரு மூர்த்தம் இருக்கின்றது. எல்லாரும் போய் துணியில் ஒரு நூலைப் பிய்த்துப் போட்டுவிட்டுக் கையைத் தட்டி அந்தச் சாமியைக் கும்பிட்டு விட்டு வருகிறார்கள். நமது பிள்ளைகள், பெரியவர்கள் எல்லாம் இது செவிட்டுச் சாமி. கையைத் தட்டினால்தான் அதற்குக் காது கேட்கும் என்று சொல்

கின்றார்கள். இப்படி அறியாமையிலிருக்கிறோம். அது என்ன மூர்த்தம் என்பதன் விளக்கம்.

அவர் சண்டேஸ்வர மூர்த்தி. சண்டேஸ்வரர் என்பது ஒரு பதவி. கவர்னர், கலெக்டர் என்பது போன்று ஒரு பதவி அது. விசார சருமர் சண்டேஸ்வர பதவியை அடைந்தார். அவர் எப்போதும் சிவயோகத்திலேயே இருப்பார். அதனாலே, அங்குச் சென்று, “பெருமானே! பரமேஸ்வரனை வழிபட்டேன். அந்தப் பலனைக் கொடுங்கள்” என்று பயபக்தியுடன் மெல்லக் கைதட்டி அவருக்கு வணக்கம் செலுத்துவது சண்டேஸ்வர வணக்கம்.

திருவிழாக் காலங்களில் இறைவன், தேவி, விநாயகர், முருகன் இவர்களுடன் சண்டேஸ்வரரும் எழுந்தருளுவார். பஞ்சமூர்த்திகளில் ஒருவராகும் பேறு பெற்றவர். ஆலயத்திலே சண்டேஸ்வரர் ஒரு முக்கியமான மூர்த்தி. சண்டேஸ்வரரை வணங்கினால்தான் ஆலய வழிபாட்டின் பலன் கிடைக்கும்.

“சண்டனைஅர்ச் சித்தவரே சாம்புவைஅர்ச் சித்தபயன்
கொண்டிடுவர் மற்றையர்கொள் ளார்”

என்று சைவ சமயநெறி கூறும்.

சிவ நின்மாலியங்களைச் சண்டேஸ்வரர் பால் சேர்க்க வேண்டும் என்று பெரியவர்கள் கூறும் நுட்பத்தை அறியாது, சண்டேஸ்வரர் மீது தமது ஆடைகளின் நூலை எடுத்துப் போடுகின்றனர். இது பெரும்பிழை. சிவபிரானுக்குச் சூட்டி நின்மாலியமான ஆடைகளையும் மாலைகளையும் மட்டுமே சண்டேஸ்வரருக்குச் சாத்துதல் வேண்டும்.

கோவிலில் மூலஸ்தானத்திலேயும் சிவன்தான் இருக்கின்றார். தட்சிணாமூர்த்தியாக இருப்பதும் சிவனுடைய சொரூபம்தான். லிங்கோற்பவரும் சிவன் என்று கூறிவிட்டீர்கள். பிரகாரம் வரும்போது தெற்கு நோக்கி அம்பலவாணர் சந்நிதி உள்ளது. எல்லாமே சிவலிங்கம், சிவன் என்னும் போது நடராஜர் சந்நிதி எதற்காக?

அணுக்களை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் அணுக்கள் எல்லாம் ஏக தாளத்தில் ஆடிக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதைக் கண்டனர். ஆனால், அதற்குரிய காரணத்தைக் காணமுடியாது கலங்கினர். பின்னர், நமது நடராஜாவைக் கேள்வியுற்று இங்கு வந்து

அம்பலவாணனின் ஆடலைக் கண்டு வியந்து சென்றுள்ளனர். உலகம் அசைந்து வாழ வேண்டுமானால் இறைவன் அசைய வேண்டும். கண்ணாடியில் இருக்கும் நிழல் அசைய வேண்டுமானால் உடையவன் அசைய வேண்டும். உலகு அம்பல விதம். ஆண்டவன் ஆடுவதனாலே உலகம் வாழ்கிறது. உலகம் பலவிதம் என்று பொருள் கொண்டால் உலகம் ஒரே மாதிரியாகத்தான் உள்ளது. ஒரே வடிவம் ஒரே உணவு, மகப்பேறு போன்று எல்லாமே உலகம் முழுவதற்கும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் உள்ளது. எனவே உலகு அம்பல விதம் என்று பிரித்துப் பொருள் காண வேண்டும். ஆகவே, அவன் அசையவில்லையானால் உலகம் அசையாது. அகில உலகங்களும் அசைந்து இன்புறும் பொருட்டு எம்பெருமான் ஆதியும் முடிவும் இல்லா அற்புதத் தனிக் கூத்தாடுகின்றான். மாதொரு பாகனான மூர்த்தி உமாதேவியாரைப் பார்த்து ஆடுகின்றானென்றால் உலகத்தை எல்லாம் பார்த்துக் கருணை பாலிக்கின்றான் என்று பொருள். ஆகவே, அம்பலவாணமூர்த்தி அசைகின்ற மூர்த்தி. அவன் அசைந்தால்தான் நாம் அசைய முடியும். நடராஜரின் ஆனந்தத் தாண்டவம், கடவுளது ஆக்கம், அளித்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழிலை உணர்த்துகின்றது. மேலும் அம்பலவாணரின் திருநடனம்,

“மாயை தனையுதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலம்
சாய அமுக்கியருள் தானெடுத்து - நேயமுடன்
ஆனந்த வாரிதியில் ஆன்மாவைத் தானழுத்தல்
தானெந்தை யார்பாதம் தான்”

என்றபடி, மாயையை நீக்கி வினைகளைத் தொலைத்து மலங்களை மாய்த்து மோட்சத்தைத் தருகின்றது என்பதையும் காட்டுகின்றது.

அம்பலவாணருக்குப் பிறகு அம்பாள் சந்நிதி வருகின்றது. அப்பாவை வணங்குவதை விட, அம்மாவை வணங்குவது தான் எளிமையென்று பலபேர் முடிவு செய்து சக்தி வழிபாட்டில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். இதன் விளக்கம்.

பொன்னும் அணிகலனும் ஒன்று. மலரும் மணமும் ஒன்று. பாலும் சுவையும் ஒன்று. நூலும் கனமும் ஒன்று. நெருப்பும் சூடும் ஒன்று. அப்படிச் சக்தியும் சிவனும் ஒன்று.

“யாதொரு தெய்வங் கண்டீர்
அத்தெய்வம் ஆகி ஆங்கே
மாதொரு பாக னார்தாம்
வருவர்”

என்று சிவஞான சித்தியார் பேசுவார். இறைவனுடைய கருணைதான் பராசக்தி. அந்தக் கருணையைத் தனியாக வைத்து அம்பிகையாக வழிபடுகின்றோம். ஆகவே, இறைவனுடைய கருணை உமாதேவியார். அதனாலே, சக்தி வழிபாட்டிற்குச் சிறப்பு வருகிறது. சிவபெருமானுடைய நான்கு சக்திகளில் அருள் சக்தி பார்வதி என்றுணர்க. எனவே, பொன் சிவபெருமான் அதில் செய்யப்பெறும் அணிகலன் அம்பிகை, மலர் சிவபெருமான் அதில் மணம் அம்பிகை, பால் சிவபெருமான் அதன் சுவை அம்பிகை. நூல் சிவபெருமான் நூலின் கனம் அம்பிகை. நெருப்பு சிவபெருமான் அதன் சூடு அம்பிகை.

“சுடரே சிவபெருமான் சூடுபரா சக்தி”
என்பதை அறிக.

பிரகாரத்திலே, அறுபத்து மூவர் மூர்த்தங்கள் உள்ளன. இந்த அறுபத்து மூவரும் மனிதர்களாகத் தோன்றியவர்கள்தாம். அப்படியிருக்கும் போது, அவர்களையும் நாம் வழிபாடு செய்ய வேண்டுமென்று திருக்கோயிலில் வைத்திருக்கின்றோமே இது எதனால் என்பதனைப் பார்ப்போம்.

அடியார்களுக்குச் செய்த வழிபாடு ஆண்டவனுக்குச் செய்ததாக ஆகும். ஆகவே, அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களையும் ஆலயத்தில் வைத்து அவர்கள் செய்த அற்புதங்களையெல்லாம் நாம் நினைவு கூர்ந்து அவர்கள் போன வழியிலே நாமும் போக வேண்டும்.

மற்றொன்று,

“மாவேழ் செனனங் கெடமா யைவிடா
மூவே டணையென் றுமுடிந் திடுமோ”

என்பார் அருணகிரியார். ஏடணை என்றால் ஆசை என்று பொருள். மூவேடணை : மூன்று ஆசைகள்.

சே. சித்பவன்

1. தனேஷுணை : செல்வத்தின் மேல் வைக்கும் ஆசை.
2. தாரேஷுணை : மனைவியின் மேல் வைக்கும் ஆசை.
3. புத்ரேஷுணை : பிள்ளைகளின் மேல் வைக்கும் ஆசை.

பிறவி நீக்கம் பெற இவ்வாசைகளை விட்டுவிட வேண்டும் என்பதை அடியார் வரலாறு நமக்குப் புலப்படுத்துகிறது.

அமர்நீதி நாயனார், இறைவனுடைய கோவணத்துக்காக தராசில் தம் பொன்பொருள் அனைத்தையும் வைத்தார் என்றால் பொருளாசையை விட்டார் என்று பொருள் (இது தனேஷுணை).

திருநீலகண்ட நாயனார், தம் மனைவியைத் தீண்டினால் திருநீலகண்டமென்று ஒதுங்கி வாழ்ந்தார் என்றால், பெண்ணாசையை விட்டார் என்று பொருள் (இது தாரேஷுணை).

சிறுத்தொண்ட நாயனார் மகனை அரிந்து கறி சமைத்தார் என்றால், பிள்ளைப் பாசத்தை விட்டார் என்று பொருள் (இது புத்ரேஷுணை).

ஆகவே ஆசாபாசங்களை அறவே நீக்கிய அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களை ஆலயத்திலே வைத்து வழிபடுவது அவர்கள் போனவழியில் நாமும் போகவேண்டும் என்பதைக் குறிக்கத்தான். அடுத்து திருக்கோயிலில் காரைக்கால் அம்மையார் மட்டும் இருந்த கோலத்தில் (அமர்ந்த கோலத்தில்) இருப்பார். மற்ற மூர்த்திகள் எல்லாம் நின்ற கோலத்தில் இருப்பர். தாயார் இருக்க பிள்ளைகள் எல்லாம் நிற்கும். அறுபத்துமூவர் வழிபாடு மிகமிக இன்றியமையாதது. திருத்தொண்டர் தொகையினால்தான் இந்த உலகமே வாழ்கிறது. ஆகவே எல்லாரும் அறுபத்து மூவரை வழிபட வேண்டும்.

ஆலயத்தில் நமக்கு அருள் பாலிக்க ஆண்டவன் இருக்கின்றான். அருள் வடிவாகிய அன்னை இருக்கின்றாள். அப்புறம் எதற்கு நவக்கிரகங்கள்? அந்த நவகோள்களும் ஆசறு நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல என்று பாடிய பிறகும் எதற்காக அவைகளுக்குத் தனிச் சந்நிதி தந்து அதைச் சுற்றிவர வேண்டும்? சில கோவில்களில் நவக்கிரகங்கள் ஒரே வரிசையில் இருக்கின்றன. இதற்கு ஏதாவது விசேஷமான காரணங்கள் உள்ளனவா? என்றால்,

அப்படியில்லை. நாம் செய்த நல்வினை, தீவினைகள் நம்பால் வருகின்றன. ஆனால், அவை அந்த நவக்கிரகங்கள் மூலமாகத்தான்

வருகின்றன. எப்படி ஒருவர் அனுப்பும் பணம் நமக்குத் தபால்காரர் மூலம் வருகிறதோ, அதேபோல நவக்கிரகங்களின் மூலமாகத்தான் இன்ப துன்பங்கள் வருகின்றன. அவைகளை வழிபடும்போது, தீவினைகளின் வேகம் குறைகிறது. வினைவழி வருகின்ற இன்ப துன்பத்தை அனுபவித்தே தீர வேண்டும்.

நவக்கிரகங்கள் வரிசையாக இருப்பதெல்லாம் ஆண்டவனுக்கு முன் நாங்கள் எல்லாம் வரிசையாக இருக்கிறோம்; கோணல் மாணலாக இல்லை என்பதை உணர்த்தவே. திருவாரூர், குன்றக்குடி ஆகிய தலங்களில் நவக்கிரகங்கள் வரிசையாக இருக்கும். ஆகவே நவக்கிரக வழிபாடு இறைவனை வழிபட்டபின்பு செய்கின்ற ஒரு வழிபாடு.

நவக்கிரக ஷேத்திரங்கள் எங்கெங்கு உள்ளன?

சூரியன் -	சூரியனார் கோயில்
சந்திரன் -	திங்கைநூர், திருப்பதி
செவ்வாய் -	வைத்தீஸ்வரன் கோயில், பழநி
புதன் -	திருவெண்காடு, மதுரை
குரு -	ஆலங்குடி, திருச்செந்தூர்
சுக்கிரன் -	கஞ்சனூர், ஸ்ரீரங்கம்
சனி -	திருநள்ளாறு
ராகு -	திருக்காளத்தி, திருநாகேச்சுரம்
கேது -	திருக்காளத்தி, கீழ்ப்பெரும்பள்ளம்

முதலான ஷேத்திரங்களில் மேற்கண்ட கிரகங்களை வழிபடலாம். இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் சிவ ஆலயங்களிலும், சக்தி ஆலயங்களிலும் உள்ள நவக்கிரகத்தைத் தகுந்த முறையில் வழிபட்டால் அதன் தோசங்கள் விலகும்.

நவக்கிரக வழிபாட்டால் பெறும் பலன்களைக் கூறுகின்றேன்.

சூரியன் -	ஆரோக்கியம், பேரறிவு, ஆன்மவிருத்தி
சந்திரன் -	புகழ், மனோவிருத்தி
செவ்வாய் -	செல்வம், தைரிய விருத்தி, ரத்தவிருத்தி
புதன் -	கல்வி, அறிவு
குரு -	மதிப்பு, செல்வம்
சுக்ரன் -	அழகு, நாவன்மை, இன்பம்

சனி	-	சந்தோஷம், செயலாற்றல்
ராகு	-	பகைவர் பயம் போக்குதல், காரிய சித்தி
கேது	-	குல அபிவிருத்தி, ஞானம், முத்திவாய்ப்பு.

ஓம் என்று எழுதுவது போல கோவிலுக்குள் போய்விட்டு வந்து விட்டோம் எல்லா சுவாமிகளையும் கும்பிட்டு முடித்தாயிற்று. அதற்கப்புறம் கொடிமரத்துக்குப் பக்கத்தில் வந்து கொஞ்ச நேரம் அமர்ந்து கொள்கிறோமே. இதன் தத்துவம் என்ன?

ஆலயவழிபாடு செய்ததெல்லாம் சரீரத்தாலே வாக்கினாலே. திருமுறைகளை ஓதுகின்றோம். மனது வழிபட வேண்டுமல்லவா? அதனால் கொடி மரத்திற்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தைச் ஜெபம் செய்யவேண்டும். அதுதான் இன்றியமையாதது.

மனம், வாக்கு செயலாலே இறைவனை வழிபடுதல் அவசியம். அஞ்செழுத்தை நெஞ்சமுத்தி ஓத வேண்டும். ஜெபம் பண்ண வேண்டும். அதனால் பூரண சித்தி உண்டாகும்.

கருவறைக்குள் பெருமான் அமர்ந்திருக்கின்றார். நாம் வழிபாடு செய்கின்றோம். அந்தக் கருவறை சிறியதாக இருப்பதற்கும் காரணம் கூறினீர்கள். ஆனால் அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம் என்று மண்டபங்கள், பெரிய பெரிய பிரகாரங்கள், திருக்கோயில் சுற்றாலைச் சுவர்கள் இவை அத்தனையும் திருக்கோயிலுக்குத் தேவைதானா? இடத்தை அடைத்துக் கொண்டு இவ்வளவு இருக்க வேண்டுமா?

தனித்தனியாக வீட்டிலே வணங்க முடியாத ஏழை ஜனங்களும் உண்டு. இடவசதியில்லாததால் இவ்வளவு பெரிய இடம் அமைந்திருப்பதே பொதுவுடைமையைப் போதிப்பதற்குத்தான். முடிமன்னர்கள் இப்படி விசாலமான ஆலயங்கள் அமைத்தது குடிமக்களின் நன்மை கருதித்தான்.

அது மட்டுமல்ல. திருக்கோவில்கள் மிகச் சிறந்த சமுதாய நிலையங்களாகவும் விளங்கியிருக்கின்றன. பொதுமக்களின் முறையீட்டை விசாரித்துத் தீர்ப்பளிக்கும் நீதி மன்றங்களாகவும் இருந்திருக்கின்றன.

சுந்தரருக்கும் இறைவனுக்கும் நேர்ந்த வழக்கு திருவெண்ணைய நல்லூர்க்கோவிலிலும், பழையனூர் நீலிக்கும் வணிகனுக்கும் நேர்ந்த வழக்கு திருவாலங்காட்டுக் கோவிலிலும் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் திருவோத்தூர், திருமாற்பேறு, திருப்பனந்தாளர், கூசூர், திருவெறும்பியூர் முதலிய தலங்களில் உள்ள கல்வெட்டுக்கள் ஆலயங்கள் நீதிமன்றங்களாக இருந்ததைத் தெரிவிக்கின்றன.

அதுமட்டுமல்ல, திருக்கோவில்கள் மருத்துவமனைகளாகவும் இருந்திருக்கின்றன. திருமுக்கூடல் கல்வெட்டில் வீர சோழன் பெயரால் அமைந்து ஆதுலர்சாலை (ஆஸ்பத்திரி) 15 படுக்கைகளைக் கொண்டது என்ற விவரம் தெரிய வருகிறது. இன்னும் இயற்கை உற்பாதங்களான புயல், மழை, வெள்ளம் பெருகியபோது அந்தப் பாதிப்பிலிருந்து தப்பு மக்களுக்குத் திருக்கோவில்கள்தாம் அடைக்கலம் தந்திருக்கின்றன.

போர்கள் நிகழும்போது பொதுமக்களுக்குப் புகலிடமாகவும் திருக்கோவில்கள் திகழ்ந்திருக்கின்றன. இப்படிப் பலப்பல நற்காரியங்கள் நடைபெறத்தான் கோவில்களை விரிவாகக் கட்டியிருக்கின்றார்கள். இலங்கையில் கதிர்காமம், மாவிட்டபுரம், நெல்லண்டைப்பத்திரகாளி கோவில், வடபத்திரகாளி அம்மன் கோவில், தும்பளை இலட்சுமணன் தோட்டம் வீரமாகாளி அம்மன் கோவில் என்பன சமூக சீர்திருத்த ஆலயங்களாகத் திகழ்கின்றன.

பெரும் பாலான கோவில்களில் நந்தவனம் அமைந்திருக்கின்றார்களே. அது ஏன்?

“புண்ணியம் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு” என்பார் திருமூலர். ஆகவே, மலரிட்டு இறைவனை வணங்கவேண்டும். “ஏடுடைய மலரால் முனைநாள் பணிந்தேத்த” என்பார் திருஞான சம்பந்தர். அந்த மலர்கள் பூக்கின்ற நந்தவனத்திலே இறைவன் எழுந்தருளுகின்றான். “பார்க்கின்ற மலருடு நீயே இருத்தி” என்பார் தாயுமானப் பெருந்தகை. அந்தச் செடிகொடிகளுக்கும் பக்குவம் எய்தும் பொருட்டுப் பகவான் ஒவ்வோர் ஆலயத்திலுமுள்ள நந்தவனத்திலே விழா கொண்டாடுகின்றான். ஓரறிவு படைத்த செடி, கொடிகளுக்கும் நன்மை உண்டாக்குகின்றான்.

நந்தவனம் பற்றி நன்கு கூறினீர்கள். இனி குளம் பற்றிக் கேட்க நினைக்கிறேன். கோவில் எவ்வளவு பெரியதோ, அவ்வளவு பெரிதாக திருக்குளமும் இருக்கிறது. திருவாரூரிலே கோவில் ஐந்துவேலி, குளம் ஐந்துவேலி என்கிறார்கள். அபிஷேகத் தீர்த்தத்துக்குத்தான் என்றால் அவ்வளவு பெரிய குளங்கள் அவசியமில்லையே?

திருக்குளம் இறைவனுடைய கருணையைத் தெரிவிக்கிறது. அவன் அகண்டமான அருளுள்ளம் கொண்டவன். அதனாலே, குளமும் அகண்டமானதாக உள்ளது. ஒவ்வொரு நாளும் திருமஞ்சனத்துக்குத் தண்ணீர் உதவுகின்ற அந்தக் குளத்திலே இருக்கின்ற மீன்களுக்கும், தண்ணீரில் வாழ்கின்ற வேறுபல ஜீவராசிகளுக்கும் பக்குவம் எய்தும் பொருட்டுத்தான் பகவான் தெப்போற்சவம் செய்கின்றான். வேடிக்கைக்காக அல்ல. அந்தக்குளத்தில் வாழ்கின்ற பிராணிகளுக்கு நலம் செய்ய அதற்கு மேற்பிறப்பு உண்டாகும்.

கும்பத்திலே இருக்கின்ற நீரைப் பிம்பத்திலே ஊற்றியபிறகு அங்குத் தெய்வ சக்தி வந்து விடுகிறதென்று மூலவரைப் பற்றித் தாங்கள் கூறினீர்கள். அப்படிப்பட்ட மூலவர் இருக்கும்போது உற்சவர் எதற்காக என்று ஓர் ஐயம் எழுகிறது. அது மாத்திரமல்ல. சுவாமி இருக்கிற இடத்திற்குப் போய் எல்லாரும் வழிபடுகிறோம். ஆனால், சுவாமியே தெருத்தெருவாக வீதியிலா வருகின்றார்.

ஆலயத்துக்குச் சென்று வழிபட முடியாத நிலையில் ஜனனா சௌசம், மரணாசௌசம் முதலிய நேரங்களில் ஆலயம் சென்று வழிபட முடியாது. இன்னும் நடந்து போக முடியாத வயோதிகர்கள் இருப்பார்கள். நோயாளிகள் இருப்பார்கள். அப்படியிருக்கும்போது பகவான் வெளியே வந்து காட்சி கொடுக்கின்றார். எந்த அபக்குவமாக இருந்தாலும் வெளியில் வந்து காட்சி கொடுக்கின்ற மூர்த்தியை எஸ்ரூஆளேவணங்கலாம். ஆகவே, சமஸ்தமான ஜீவராசிகளுக்கும் கருணை பாலிக்கும் பொருட்டு எம்பெருமான் திருவீதியிலே எழுந்தருளுகின்றார்.

சுவாமிக்கு நகைகளை அணிவித்து அழகு பார்க்கின்றோம். இப்படி நகைகளைச் சாத்துவது வெறும்

அழகுணர்ச்சிக்காக மட்டுமா? அன்றி வேறு ஏதேனும் காரணங்கள் உண்டா?

பழங்காலத்து மன்னர்கள் தாங்களும், தங்கள் மனைவிமார்களும் அணிந்திருந்த நவரத்தின அணிகலன்களைப் பொதுவுடைமையாகச் செய்தார்கள். தனியுடைமை என்றைக்கும் அழிந்து போகும். பொதுவுடைமை என்றைக்கும் இருக்கும். நளச்சக்ரவர்த்தி தான் அணிந்திருந்த பச்சையை மூகாம்பிகைக்கு அணிவித்திருக்கின்றான். நளச்சக்ரவர்த்தி என்று தேவநாகரி லிபியில் எழுதியுள்ளது. நளச்சக்ரவர்த்தி எந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்தானோ! அவன் இன்று இல்லை. ஆனால் அவன் இட்ட அணிகலன்கள் இன்னும் இருக்கின்றன. ஆகவே மன்னர்கள் தமக்குச் சொந்தமாயிருந்த தனியுடைமையைப் பொதுவுடைமையாகச் செய்தவைகள்தான் அணிகலன்கள். அன்றி, ஒருவன் தன் மனைவி, அணிகலன்களை அணிந்திருந்தால் ஒருவரும் பார்க்க இசையமாட்டான். இறைவிக்கு அணிவித்திருந்தால் யாரும் கண்டு மகிழலாமல்லவா?

திருவிழாக்கள் பத்து நாட்கள் நடத்தப்படுகின்றனவே, ஒருநாள் மட்டும் நடத்தினால் போதாதா? இந்தத் திருவிழாக்களின் தத்துவமென்ன?

திருவிழாவில், படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல் அருளல் முதலிய ஐந்தொழில்கள் அறிவுறுத்தப்படுகின்றன. பக்குவமில்லாத ஆன்மாக்களுக்குப் பக்குவத்தை உண்டாக்கும் பொருட்டுத் திருவிழாவின் போது பகவான் வெளியே வருகின்றார். வள்ளுவனார் ஓர் அதிகாரத்திற்குப் பத்துக் குறள் சொன்னார். பகவான் பத்துமுறை அவதரித்தார் (தசாவதாரம்) ஆகவே, பத்து நாட்களாக வெளியே வந்து அருள்புரிகின்றான் என்று பொருள். திருவிழா செய்விப்பது மிகமிக முக்கியம். “கண்ணி னால் அவர் நல்விழாப் பொலிவுகண்டு ஆர்தல்” என்று ஞானசம்பந்தர் கூறினார்.

“திர்திஷ் கந்த மூர்த்தி” என்றார் ஆதி சங்கரர்.

“கங்குங் பகல் என்கண் மற்றொன்றும் காணற்க”

என்பார் மாணிக்கவாசகர்.

மேலும் ஒவ்வொரு வாகனங்களின்மேல் பகவான் ஆரோகணிப்பதற்கும் ஒவ்வொரு தத்துவம் உண்டு.

திருவிழா தொடங்குவதற்கு முந்திய நாள் புற்றுமண் எடுப்பதும் முளையிடுவதும் எதற்காக?

மண்ணைப் பதம் செய்து வித்திடுவது சிருஷ்டியைக் குறிப்பதாகும். கொடியேற்றம் பற்றி ஏற்கனவே விளக்கியிருக்கிறேன். அந்தந்த ஆலயங்களின் ஆகம விதிகளுக்கேற்ப நந்தி, மூஷிகம், சேவல், கருடன், சிம்மம், யானை முதலிய வடிவங்கள் அமைந்த கொடிகளை ஏற்றுதல் மரபு.

கற்பக விருட்ச வாகனத்தின் தத்துவமென்ன?

இந்த வாகனம் காத்தல் தொழிலை உணர்த்தும். மரத்தின் கிளைகள், இலைகள் எண்ணில்லாத ஜீவராசிகளையும், மரமும் மரத்தின் வேரில் அமைந்த பீடமும் பார்வதி பரமேஸ்வரரை உணர்த்தும். பழங்களின் உள்ளிருக்கும் விதைகள் எம்பெருமான் உயிர்க்குயிராய் கலந்து நிற்கும் தத்துவத்தை விளக்கும். அடியார்களின் வேண்டுகலை அருள்வான் என்ற குறிப்பில் கற்பக மரத்தின் அடியில் அமர்ந்து காட்சியளிக்கின்றார்.

**“நிலையிலா நெஞ்சந் தன்னுள் நிலாவாத
புலாலுடம்பே புகுந்துநின்ற கற்பகமே”**

என்பார் அப்பர் பெருமான்.

சூரிய சந்திர பிரபைகளின் தத்துவமென்ன?

இதனை விருத்திக் கிரம ஸ்திதிக் கோலம் என்று சொல்லுவார்கள். பகவான் ஞானாக்கினி மயமானவன். அவன் பகலில் பிரகாசிக்கும் சூரியனாகவும், இரவில் குளிர்ச்சி தரும் சந்திரனாகவும் விளங்கி ஆன்மாக்களுக்குச் சுக போகங்களை அளித்து நிற்கும் தத்துவத்தை இது உணர்த்துகிறது.

பூத வாகனம் என்றால் என்ன?

இது, விருத்திக் கிரம சங்கார கோலம் என்பதைக் குறிக்கும். நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாசம் என்னும் ஐம்பூதங்களின் வடிவான உடலை இறைவன் இயக்குகின்றான் என்பது பொருள்.

“இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி

இயமான னாய்ளியும் காற்று மாகி

அருநிலைய திங்களாய் ஞாயி றாகி

ஆகாச மாய்அட்ட மூர்த்தி யாகி”

என்று திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பாடுகின்றார்.

கைலாச வாகனம் உணர்த்தும் தத்துவம் என்ன?

சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் இடம் கைலாசம். மனம், வாக்கு, செயல்களைக் கடந்த தன்மையை அது உணர்த்தும். அந்தக் கைலாச பர்வதத்தை ஆணவ வடிவான இராவணன் தூக்க முயன்றான். பெருமான் தனது திருவடியின் மெல்விரலால் அழுத்த, அதன்கீழ் அகப்பட்டுத் துடித்தான். பின்னர், இராவணன் சாமகானம் பாடி வாளும், வரமும் பெற்றான். இறைவனின் கருணையை உணர்த்துவது இது. கொடியவர்களானாலும் பிழையுணர்ந்து வழிபட்டால் பெருமான் அருள் பெறலாம் என்ற தத்துவத்தை விளக்குவது இது.

ரிஷப வாகனம் கூறும் தத்துவமென்ன?

ஊழிக்காலத்தில் உலகம் அழியினும் தருமதேவதை, தான் அழியாதிருக்கும் பொருட்டு நந்தி வடிவத்தில் அமைந்தது. சமம், விசாரம், சந்தோஷம், சாதுசங்கம் என்னும் நான்கு குணங்களை நான்கு கால்களாகக் கொண்டது. ரிஷபம் வெண்மை நிறங்கொண்ட பரிசுத்த தேவதை. அதைப்போல, ஆன்மாக்கள் பரிசுத்தம் பெற்றால் இறைவன் அருளைப் பெறலாம் என்ற தத்துவத்தை இது விளக்குகிறது. அருள்பாலிக்கும் இறைவன் அம்பிகையுடன் ஆன் ஏறி வருவான். இதனை,

“மட்டு வார்குழ லாளொடு மால்விடை

இட்ட மாவுகந் தேறும் இறைவனார்

கட்டு நீத்தவர்க் கின்ன ருள்செயும்

சிட்டர் போலும் சிராப்பள்ளிச் செல்வரே”

என்று தேவாரம் கூறும்.

யானை வாகனம் எதனைக் குறிக்கின்றது?

சிருஷ்டி லயக் கிரமத்தில் விருட்சம்போல் விரிந்த பாகுபாடுகள் எல்லாம் ஒரே பிண்டமாக, பெரிய உடம்பையுடைய யானையைப்போல் ஒடுங்குவதைக் குறிக்கும். இறைவன் யானைமீது அமர்ந்து வருவது

சே. சித்பவன்

ஆணவத்தையும் ஐம்புலன்களையும் அருள் என்னும் அங்குசத்தால் அடக்குவதைக் குறிக்கும்.

நாக வாகனம் எதை உணர்த்துகின்றது

விஷம், ரத்தினம், படம் இவற்றை மறைத்துக் கொண்டு வேண்டும் போது வெளிப்படுத்துவது நாகம். அதுபோல், திரோபவம் அல்லது மறைத்தல் தொழிலை இது குறிக்கும்.

சுவாமிக்குத் திருக்கல்யாணம் செய்விப்பது எதற்காக?

அருள்வடிவாகிய சக்தி, அறிவு மயமாகிய சிவத்தோடு சேர்ந்து தொழிற்படுதலையே இத்திருக்கல்யாணம் காட்டுகிறது. அது மட்டுமல்ல நமக்கு ஒரு வருடம், தேவர்களுக்கு ஒரு நாள். ஆகவே இத் திருக்கல்யாண வைபவம் நித்திய கல்யாணமாகவே அமைகிறது என்றுணர வேண்டும்.

ஒன்று, உயிர்கள் எல்லாம் இறைவன் முன்னால் பெண்களாவர். அவன் ஒருவனே ஏக நாயகன். கொடிகள் கொழுகொம்பைச் சுற்றி நிற்பதைப் போல, உயிர்களாகிய கொடிகள் இறைவனாகிய கொம்பைப் பற்றி நிற்க வேண்டும் என்பதையும் இது உணர்த்துகின்றது.

தேர்த்திருவிழாவின் தத்துவமென்ன?

தேரோட்டம் திரிபுர தகனத்தைக் குறிக்கும். திரிபுர தகனம் என்பது இறைவனருளால் மும்மலங்களையும் போக்க வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கும்.

“முப்புர மாவது மும்மல காரியம்”

என்பார் திருமூலர். தேரோட்டம் விசுவ ரூபத்தைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

தெப்பத் திருவிழா தெரிவிக்கும் தத்துவமென்ன?

இறைவன் பிறவிக் கடலில் ஆழ்ந்திருக்கும் உயிர்களை அருளாகிய தெப்பத்திலேற்றி முத்திக்கரை சேர்ப்பதே இதன் தத்துவமாகும்.

“உருமாறிப் பிறப்பென்னும் கடல்வீழ்ந்து

கரைகாணாது உழுவும் மாக்கள்

கருமாறி அருட்தெப்பம் தனிலேற்றி
முத்தியதாம் கரையி லேற்றும்
பெருமான்”

என்று மேலோர் கூறுவர்.

தீர்த்தவாரி பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றேன்.

தீர்த்தவாரி அனுக்கிரகம் அல்லது அருளலைக் குறிக்கும்.
மக்கள் உள்ளும் புறமும் தூய்மையுறச் செய்வதே இதன் நோக்கம்.

“ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெட நாம் ஆர்த்தாடும்
தீர்த்தன்”

என்று மணிவாசகப் பெருந்தகை பேசுவார்.

திருவிழாக்களில் தத்துவங்களை மிகத் தெளிவாகக் கூறினீர்கள். உங்களைத் தவிர வேறு யார் இப்படி எளிமையாக எல்லாருக்கும் புரியும்படியாக எடுத்துரைக்க முடியும்? இனி, கருணையே வடிவாக இருக்கின்றான் அந்தக் கடவுள். அன்பே வடிவாக இருக்கின்றான் அந்த ஆண்டவன். ஆனால், அந்த ஆண்டவன் கையில் வெல் இருக்கிறது. திரிகூலம் இருக்கிறது. இப்படிப் போகும்போதே பயமுறுத்துவது போல அந்தத் தெய்வங்கள் கையில் ஆயுதங்கள் ஏன்?

வேல் என்பது ஞானம். அது வெல் என்பதன் பகுதியடியாகப் பிறந்தது. எல்லாவற்றையும் ஞானந்தான் வெல்லும். “ஞான பூரண சக்தி தரித்தருள் பெருமாளே” என்பார் அருணகிரிநாதர். ஞானத்திற்கு மூன்று இலக்கணங்கள் உண்டு. அவை, ஆழம், அகலம், கூர்மை என்பனவாம்.

“வேதங்கள்

ஐயா எனவோங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே”

என்பது திருவாசகம். வேலாயுதத்தைப் பாருங்கள். அடிப்பகுதி ஆழமாக இருக்கின்றது. நடுப்பகுதி விசாலமாக இருக்கின்றது. நுனிப்பகுதி கூர்மையாக இருக்கின்றது. அதேபோல், திரிகூலம் என்பது இச்சா சக்தி, கிரியா சக்தி, ஞானா சக்தி என்ற மூன்று சக்திகளைக் குறிக்கும்.

“சக்திதான் யாதோ என்னில்

தடையிலா ஞான மாகும்”

என்பது சிவஞான சித்தியாகும்.

ஆகவே ஞானத்தை ஆயுதமாகக் காட்டுகின்றார் அச்சுறுத்துவதற்காக அல்ல. அதை ஆயுதமென்று எண்ணக்கூடாது. நம்மை உய்விக்கின்ற ஞானம் என்று எண்ண வேண்டும்.

நம்முடைய சமயத்தில் பெண்மைக்கு எவ்வளவோ பெருமை கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், பெண்ணுக்குச் சந்நியாசம் கிடையாது என்று சொல்கிறார்களே. அதற்கு என்ன காரணம்?

ஆண்கள் இறைவனை நோக்கிச் செல்வதுதான் சந்நியாசம்.

சம் : நன்றாக

நியாசம் : விடுவது, நன்றாக விட்டு விடுதல்.

“அடல்வேண்டும் ஐந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும் வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்கு”

என்பார் திருவள்ளுவர். அப்படி எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டுப் பரத்தை நினைத்து செல்வது சந்நியாசம். ஆனால், பெண்மணிகள் கணவனையே தெய்வமாக எண்ணி மற்ற எல்லாவற்றையும் விட்டு விடுவதனாலே, ஒவ்வொரு பெண்களும் சந்நியாசிகள்தாம். ஆண்டவனை நோக்கி ஆண்கள் போகின்றார்கள். கணவனை நோக்கி மனைவி வருகின்றாள். அதனால்தான், பெண்கள் ஒவ்வொருவரும் சந்நியாச நிலை கொள்ளுகின்றனர். “பரனை நினைந்து விட்டதே பேரின்ப வீடு”. ஆகவே, பெண்களுக்குக் கணவனைத் தவிர வேறு தெய்வம் இல்லாமையாலே அவர்களுக்குச் சந்நியாசம் இல்லை.

விபூதி பூசிக் கொள்கிறோம். திருமண் வைத்துக் கொள்கிறோம். குங்குமம் வைத்துக் கொள்கிறோம். சந்தனம் பூசிக் கொள்கிறோம். உருத்திராட்சம் அணிந்து கொள்கிறோம். இவற்றையெல்லாம் உடம்பில் இந்த இந்த இடங்களில் இப்படியெல்லாம் இடவேண்டும் என்று விதி கூறுகிறார்கள். ஏனெனில்

கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், வகுத்தல் இவற்றுக்கெல்லாம் அடையாளம் இருக்கிறது. அடையாளம் போட்டால் இது பெருக்கல், இது வகுத்தல் என்று கொள்ளுவதுபோல், எந்தெந்த தெய்வத்தை

எவரெவர் வழிபடுகின்றார் என்பதைக் காட்டுவதற்காக சின்னங்கள்தான் இந்த அடையாளங்கள். சண்டை போடுவதற்காக அல்ல. கூட்டலும், கழித்தலும் சண்டை போட்டுக் கொள்வதில்லை. மூன்றாகப் போடுவது பதி, பசு, பாசம் என்னும் மூன்றைத் தெரிவிக்கிறது. சைவர்கள் மூன்று கோடுகளைப் படுத்த வண்ணமாகப் போடுகின்றார்கள். வைணவர்கள் நின்ற வண்ணமாகப் போடுகின்றார்கள். சமய வாதமே கூடாது.

**“வாதமும் சமய பேதமுங் கடந்த
மனோலய இன்பசா கரமே”**

என்று பட்டினத்தார் பாடுவார்.

“ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்” என்பது திருமந்திரம். எனவே, சமய சின்னங்களுையெல்லாம் ஒவ்வொருவரும் அவசியம் அணிந்து கொள்ள வேண்டும்.

விபூதி அணிவதன் அவசியமென்ன? நம் உடலில் எங்கெங்கு அணிய வேண்டும்?

அசுத்தங்களைச் சாணம் அகற்றுவதுபோல், நம் உடலிலுள்ள அசுத்தங்களை அகற்ற சாணத்திலிருந்து தயாரிக்கப்படும் விபூதி மிகவும் அவசியமாகும்.

இனி இந்த விபூதி முடிவில் யாவரும் பிடி சாம்பல் ஆவர் என்னும் உண்மையை நமக்கு உணர்த்துகின்றது. விபூதியை நம் உடம்பில் சிரசு, நெற்றி, மார்பு, தொப்பூழ், முழந்தாள் இரண்டு, புயங்கள் இரண்டு, முழங்கைகள் இரண்டு, மணிக்கட்டு இரண்டு, விலாப்புறம் இரண்டு, முதுகு, கழுத்து என்னும் பதினாறு இடங்களில் அணிய வேண்டும். இதில் முழங்கையும் மணிக்கட்டையும் நீக்கிப் பன்னிரண்டு இடங்களில் அணிவதும் உண்டு.

உருத்திராட்சம் அணிவதன் நோக்கம்

சிவபிரானின் திருக்கண்களிலிருந்து பொழிந்த நீரில் தோன்றியதே உருத்திராட்சம் எனப்படும்.

நல்ல உருத்திராட்சத்தை உரைத்துப் பார்த்தால் பசும் பொன்னாகத் தெரியும். உருத்திராட்சத்தை உரைத்து மருந்தோடு கலந்து குடித்தால் பல நன்மைகள் தோன்றும் என்று மருத்துவ

நிபுணர்கள் கூறுகின்றார்கள். உருத்திராட்சம் அணிபவரை எத்தகைய துன்பங்களும் வந்தடையா.

“இலங்கு மாமணி உருத்திர அக்கம் ஒன்றணியில்
விலங்கெ யிற்று வெம் பூதங்கள் முதலிய மேவா”
என்பர் மேலோர்.

சந்தனம் பூசுவதனாலும், குங்குமம் அணிவதனாலும்
உண்டாகும் பலன்

சந்தனம் உடலின் வெப்பத்தைத் தணித்துத் தண்மையைத்
தந்து உற்சாகத்தை உண்டு பண்ணுகிறது.

புருவ மத்தியில் பல நரம்புகள் கூடுவதால் அவைகளுக்கு
வெப்பம் ஏற்படாதிருக்க குளிர்ச்சியுடைய கும்பமம் அணிதல்
அவசியம். சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணை நினைப்பூட்டுவதற்கும்
அதை அணிந்து கொள்ளுகின்றனர்.

வைணவர்கள் நாமம் அணிவது குறித்த தத்துவம்.

நாமம் ஒருவகைத் திருமண்ணால் இடப்பெறுவது. எல்லாம்
முடிவில் மண்ணாய் விடும் என்பதை இது உணர்த்துகின்றது.
“வாழ்வாவது மாயம் இது மண்ணாவது திண்ணம்” என்பார்
சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். அல்லாமலும் இறைவனின் திருவடிவன்றி
உயிர்களுக்குக் கதியில்லை என்பதை உணர்த்த திருமாலின் திருவடிச்
சாயலாய் இதனை வைணவர்கள் இடுகின்றனர்.

தீட்சை பற்றி விளக்க வேண்டும். சமய தீட்சை
என்று நிறைய சொல்கின்றார்கள். தீட்சைகள் வெவ்வேறாய்
உள்ளன என்றும் சொல்கின்றார்கள். இந்தத் தீட்சைகளினாலே
கிடைக்கும் பலன்கள் என்னென்ன?

‘தீ’ என்றால் கொடுப்பது; ‘ஷா’ என்றால் கெடுப்பது.
சிவஞானத்தைக் கொடுத்து மல மாயா கன்மங்களைக் கெடுப்பது
தீக்ஷையாகும். சமஸ்கிருதத்திலே தீக்ஷை என்றும், தமிழிலே தீட்சை
என்று ஐகாரம் பெற்று வரும்.

“தலையறிவி லேனை தீட்சை தரவேணும்”
என்பார் அருணகிரி நாதர்.

தீட்சையிலே பலவகையுண்டு. முட்டையிட்ட ஆமை தண்ணீருக்குள் இருக்கும். முட்டையிருக்கும் இடத்திற்கு ஆமை வந்து சேராது. இருந்த இடத்திலிருந்தே, அன்றொரு நாள் முட்டையிட்டோமே என்ன ஆயிற்றோ என்று சிந்தித்துவடனே, முட்டை வெடித்துக் குஞ்சு வெளிவரும். அதுபோல குருநாதர் தன் மனத்தால் சீடனின் மனத்தை வசப்படுத்துவது இதற்கு மாணச தீட்சை என்று பெயர்.

பறவைகள் முட்டையிட்டு அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரிக்கும். அதுபோல், ஞானாசிரியர் தொடுவதனாலே சீடனுக்குச் சிவஞானம் உண்டாகும். இதற்கு ஸ்பரிச தீட்சை எனப்படும்.

மீன்கள் பார்வையினாலே தன் குழந்தைகளுக்கு உதவி செய்வதைப்போல, ஆசாரியன் பார்ப்பதினாலே நமக்குப் பல நன்மைகள் உண்டாகும். இதற்குச் சட்சுதீட்சை என்று பெயர். அருணகிரி நாதர் கூறுகின்றார்.

“ஆணவ அழுக்கடையும் ஆவியை விளக்கியனு

பூதியை அடைவித்ததொரு பார்வைக்காரனும்
பார்வையினாலே அருணகிரி நாதரை வாழ்வித்தாராம்.

அறிவும்அறி தத்துவமும் அபரிமித வித்தைகளும்

அறியென இமைப்பொழுதில் வாழ்வித்த வேதியனும்”

- திருவகுப்பு

இவ்வாறு தீட்சைகள் பலவுண்டு. இன்னும் சமய தீட்சை, விசேஷ தீட்சை, நிர்வாண தீட்சை, ஆசாரிய தீட்சை என்பனவும் உண்டு. இனி, தீட்சையில்லாமல் வழிபாடு செய்வது திருமாங்கல்ய தாரணம் இல்லாமல் ஒரு பெண்ணுடன் வாழ்கிற மாதிரி. மேலும், முகவரி எழுதாத கடிதம் உரியவருக்குப் போய்ச் சேராதல்லவா?

நம்முடைய சமயத்தில் சைவம், வைணவம், சாக்தம் போன்று பல பிரிவுகளைச் சொல்கிறோம். ஏன் இப்படிப் பல பிரிவுகள்.

ஒரு யானைக்குக் கொம்பிருக்கிறது, காதிருக்கிறது, காலிருக்கிறது. உடம்பிருக்கிறது. ஒரே யானைக்கு இத்தனை உறுப்புகளும் இருப்பதுபோல், ஆண்டவனுக்கு ஆறு தன்மைகள் உள்ளன. அவை, மங்கலம், வியாபகம், இடர்கெடுத்தல், இளமை, பேராற்றல், பேரொளி எனப்படும்.

மங்கலம்	: சிவம்
வியாபகம்	: விஷ்ணு மூர்த்தி
இடர் கெடுத்தல்	: கணபதி
இளமை	: முருகன்
பேராற்றல்	: பராசக்தி
பேரொளி	: சூரியன்

“அறுசமய சாத்திரப் பொருளோனே” என்பது திருப்புகழ்.

72 மதங்களையும் கருவறுத்த ஆதிசங்கரர் சைவம், வைணவம், கௌமாரம், காணாபத்யம், சாக்தம், செளரம் என்று ஷண்மதங்களை ஸ்தாபித்தார். ஒரே மூர்த்திக்கு இந்த ஆறு பண்புகளும் உண்டு. ஆகவே சமயங்களினாலே, மதங்களினாலே வேற்றுமை கிடையாது. ஒரே பொருளை ஆறு திசைகளிலிருந்து பார்க்கிறோம்.

நம் முடைய சமயத்திலே நிறைய விரதங்கள் இருக்கின்றன. அமாவாசை, பெளர்ணமி, ஏகாதசி, சஷ்டி என்று எத்தனையோ விரதங்கள். இதில் எந்த விரதத்தைக் கைக்கொள்வது? எல்லா விரதங்களையும் ஒருவர் கைக்கொள்ள முடியாது. விரதங்களில் சிறந்த விரதம் எது? விரதமில்லாமல் மனிதனால் வாழ முடியாதா?

மனம் பொறிவழி போகாது தடுக்கும் பொருட்டு உணவைச் சுருக்கி மனம், வாக்கு, காயத்தால் இறைவனை நியதிப்படி வழிபடுவதே விரதமாகும். உலகத்தில் செல்வந்தர் சிலராகவும் வறியவர் பலராகவும் இருப்பதற்குக் காரணம் விரதம் இருப்பவர் சிலராகவும், விரதம் இருக்காதவர் பலராகவும் உள்ளதுதான் என்று வள்ளுவர் கூறுவார்.

“இலர்பலர் ஆகிய காரணம் நோற்பார்
சிலர்பலர் நோலா தவர்”

- திருக்குறள்.

மேலும், உபவாசம் இருந்தால் உடலிலுள்ள ஜீரண கருவிகளுக்கெல்லாம் கொஞ்சம் ஓய்வு கொடுத்த மாதிரியிருக்கும். விரதங்கள் பலப்பல. அவற்றில் மிகமிக இன்றியமையாதது சோமவார விரதம் ஆகும்.

இதனைத் திங்கட்கிழமைதோறும் அனுஷ்டிக்க வேண்டும். இதில் உபவாசம் இருப்பது உத்தமம். அது முடியாதவர்கள் ஒரு பொழுது இரவில் மட்டும் சிறிது உண்ணலாம். அன்றித் தண்ணீர் அருந்திப் பாலோ பழரசமோ சாப்பிட்டு விட்டு இருக்கலாம். இட்லி, தோசையெல்லாம் சாப்பிட்டு விட்டு விரதமிருப்பது விரதமாகாது. ஏதாவது நீராகாரமாகச் சாப்பிடலாம்.

இந்த விரதத்தை வாழ்நாள் முழுவதும் இருக்கலாம். அல்லது பன்னிரண்டு வருட காலமாயினும் அல்லது மூன்று வருட காலமாயினும் அன்றி ஒரு வருட காலமாயினும் அதுவும் முடியாதவர்கள் கார்த்திகை மாதத்திலாவது அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

கந்த விரதங்களில், கந்த சஷ்டி விரதம் மிக முக்கியமானது. ஐப்பசி மாத சுக்கிலபட்ச பிரதமை முதல் சஷ்டி வரை ஆறு நாள் அனுஷ்டிக்கும் விரதம். இதில் ஆறு நாளும் உபவாசம் இருப்பது உத்தமம்.

இப்படி உபவாசம் இருப்பதால் ஆன்மா பரிபக்குவம் அடையும்.

இது மாதிரியான விரதங்களையும் அவற்றை அனுஷ்டிக்கும் முறைகளையும், அதனால் பெறும் பலன்களையும் “விழாக்களும் விரதங்களும்” என்ற நூலில் கண்டு கொள்க.

நம் முடைய அருளாளர்கள் நிறைய பாடியிருக்கின்றார்கள். அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ் பாடியிருக்கின்றார். வள்ளலார் அருட்பாவை வழங்கியிருக்கின்றார். மூவர் தேவாரத்தையும் தந்தனர். திருவாசகத்தை மாணிக்கவாசகப் பெருந்தகை வழங்கியருளியுள்ளார். ஆழ்வார்கள் திவ்ய பிரபந்தத்தைச் சாதித்தனர். இந்தப் பாடல்கள் எல்லாம் இறைவனை நோக்கி, அவர்கள் உய்வு பெறுவதற்குப் பாடியவை. இவற்றையெல்லாம் நாமும் பாடினால் அவர்கள் பாடல்கள் இரவல் வாங்கிப் பாடின மாதிரி ஆகாதா?

அப்படியில்லை. அப்பா, அம்மா தேடி வைத்ததை மகன் சாப்பிடுகின்றான். அவர்கள் தேடியதை நான் ஏன் சாப்பிட வேண்டும் என்றா நினைக்கின்றான். தாய், தந்தை தேடியதெல்லாம் மக்களுக்கு உரியது. அவ்வாறு நால்வர்கள் முதலாகிய ஞானத் தந்தைமார்கள்

நாம் உய்ய அவர்கள் நமக்குப் பாடியருளினார்கள். அவர்களுக்காக ஒரு வரி கூடப் பாடவில்லை. எல்லாம் நமக்காகப் பாடியவை. பல்லில்லாத பாட்டி முறுக்கு, சீடை செய்வாள். அவை யாருக்காக? தன் பேரன், பேத்திகளுக்கல்லவா? அதைப் போலத்தான் என உணர்க.

நமது சமயத்திலிருப்பது போல, தோத்திரப் பாடல்கள் நிறைய இருக்கிற சமயம் வேறு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எவ்வளவோ வடமொழித் தோத்திரங்களும் சரி, பண்ணார்ந்த தமிழிலே இருக்கின்ற பாடல்களும் சரி நிறைய இருக்கின்றன. ஆதி சங்கரர் அயாசகன் என்ற ஏழை வீட்டுக்குப் போய் “பவதி பிட்சாந்தேஹீ” என்று கேட்டபோது அந்த வீட்டு அம்மை தன்னிடமிருந்த ஒரு நெல்லிக்கனியைப் பிச்சையாக இட்டாளாம். தன்னிடமிருக்கும் ஒரு நெல்லிக்கனியைக் கூட எனக்குத் தந்த இந்த வீடு இவ்வளவு வறுமை நிலையில் இருக்கிறதே மகாலட்சுமி! உன்னுடைய கடைக்கண்ணை இந்த வீட்டின் மீது வைக்கக் கூடாதா? என்று “கனகதாராதோத்திரம்” பாடியபோது அந்த வீட்டில் பொன்மாரியே பொழிந்ததாகச் சொல்வார்கள். கந்தர் சஷ்டிக் கவசம் பாடினால் உடம்புக்கு நோய் வராமல் முருகன் திருவருள் காக்கும் என்று நம்புகிறோம். திருநீலகண்டப் பதிகம் சொன்னால் ஜ்ஜரம் முதலான வேதனைகள் எல்லாம் வராது என்று சொல்கிறார்கள். இப்படி ஒவ்வொரு தோத்திரத்துக்கும் தனித்தனிப் பலன் சொல்கிறார்களே. அப்படி ஏதாவது சிறப்பான பலன்களைத் தரும் தோத்திரங்களை மக்களுக்குத் தாங்கள் கூறியிருக்கின்றீர்களா? அப்படி எதையெதைப் பாராயணம் செய்தால் என்னென்ன பலன் கிடைக்கும்.

திருமணமாகாத பெண்கள் “விறல் மாரனைந்து” என்னும் திருச்செந்தூர்த் திருப்புகழைத் தினமும் ஆறுமுறை பாராயணம் செய்து வந்தால் சீக்கிரம் கல்யாணம் ஆகும். நல்ல வரனும் வரும். நான் சொல்லி வெகு பேருக்குத் திருமணம் நிகழ்ந்துள்ளது.

“விறல்மாரனைந்து மலர்வாளி சிந்த

மிகவானி லிந்து

வெயில்காய

மிகவாடை வந்து தழல்போல வென்ற

வினைமாதர் தந்தம்

வசைகூற

குறவாணர் குன்றி லுறைபேதை கொண்ட
 கொடிதான துன்ப மயல்தீர
 குளிர்மாலை யின்க ணணிமாலை தந்து
 குறைதீர வந்து குறுகாயோ
 மறிமானு கந்த இறையோன்ம கிழ்ந்து
 வழிபாடு தந்த மதியாளா
 மலைமாவு சிந்த அலைவேலை அஞ்ச
 வடிவேலெ றிந்த அதிதீரா
 அறிவால றிந்து னிருதாளி றைஞ்சு
 மடியாரி டைஞ்சல் களைவோனே
 அழகான செம்பொன் மயில்மேல மர்ந்து
 அலைவாயு கந்தப் பெருமானே”

மகப்பேற்றுக்குப் பின்வரும் திருப்புகழ்ப் பாடலை ஓதவேண்டும்.

வரியார் கருங்கண்	மடமாதர்
மகவாசை தொந்த	மதுவாகி
இருபோது நைந்து	மெலியாதே
இருதாளி னன்பு	தருவாயே
பரிபால னஞ்செய்	தருள்வோனே
பரமேசு ரன்ற	னருள்பாலா
அரிகேச வன்றன்	மருகோனே
அலைவயா யமர்ந்த	பெருமானே.

நோய் தீருவதற்குப் பின்வரும் திருப்புகழ்களைப் பாராயணம் செய்ய வேண்டும்.

தலைவலி மருத்தீடு காமாலை சோகைசுரம்
 விழிவலி வறட்கூலை காயாசு வாசம்வெகு
 சலமிகு விஷப்பாக மாயாவி காரபிணி யணுகாதே
 தலமிசை யதற்கான பேரோடு கூறியிது
 பரிகரி யெனக்காது கேளாது போலுமவர்
 சரியும்வய துக்கேது தாரீர்சொ லீரெனவும்
 விதியாதே

உலைவற விருப்பாக நீள்காவின் வாசமலர்
 வகைவகை யெடுத்தேதொ டாமாலி காபரண
 முனதடி யினிற்கூட வேநாடு மாதவர்க ளிருபாதம்
 உளமது தரித்தேவி னாவோடு பாடியருள்
 வழிபட எனக்கேத யாவோடு தாளுதவ
 உரகம தெடுத்தாடு மேகார மீதின்மிசை வரவேணும்
 அலைகட லடைத்தேம காகோர ராவணனை
 மணிமுடி துணித்தாவி யேயான சாநகியை
 அடலுட னழைத்தேகொள் மாயோனை மாமனெனு
 மருகோனே
 அறுகினை முடித்தோனை யாதார மானவனை
 மழுவுழை பிடித்தோனை மாகாளி நாணமுனம்
 அவைதனில் நடித்தோனை மாதாதை யேஎனவும்
 வருவோனே
 பலகலை படித்தோது பாவாணர் நாவிலுறை
 யிருசரண வித்தார வேலாயு தாவுயர்செய்
 பரண்மிசை குறப்பாவை தோள்மேவ மோகமுறு
 மணவாளா
 பதுமவய லிற்பூக மீதேவ ரால்கள் துயில்
 வருபுனல் பெருக்காறு காவேரி சூழவளர்
 பழநிவரு கற்பூர கோலாக லாவமரர் பெருமாளே.

இருமலு ரோக முயலகன் வாத
 மெரிகுண நாசி விடமேநீ
 ரிழிவுவி டாத தலைவலி சோகை
 யெழுகள மாலை யிவையோடே
 பெருவயி றீளை யெரிகுலை சூலை
 பெருவலி வேறு முளநோய்கள்
 பிறவிக டோறு மெனைநலி யாத
 படியுன தாள்க ளருள்வாயே
 வருமொரு கோடி யசுரர்ப தாதி
 மடியஅ நேக இசைபாடி

வருமொரு கால வயிரவ ராட	
வடிசுடர் வேலை	விடுவோனே
தருநிழல் மீதி லுறைமுகி லூர்தி	
தருதிரு மாதின்	மணவாளா
சலமிடை பூவி னடுவினில் வீறு	
தணிமலை மேவு	பெருமாளே.

கல்வி நலம் பெருகுவதற்குப் பின்வரும் திருப்புகழ்ப் பாடலைப் பாராயாணம் செய்ய வேண்டும்.

மதியால்வித் தகனாகி - மனதாலுத்	தமனாகிப்
பதிவாகிச் சிவஞான - பரயோகத்	தருள்வாயே
நிதியேநித் தியமேயென் - நினைவேநற்	பொருளாயோய்
கதியேசொற் பரவேளே - கருவூரிற்	பெருமாளே.

பக்தியுடன் இந்தப் பாடல்களைப் பாடி வந்தால் அந்த நன்மை நமக்கு உண்டாகும் என்பதிலே சிறிதும் சந்தேகமில்லை. திருப்புகழிலே எல்லாம் கொடுக்கும் பாடல்கள் உள்ளன.

சங்க காலத்திலிருந்த கணியன் பூங்குன்றனார் என்ற புலவரே பாடிவிட்டார். பெரிய மழை பொழிந்து வெள்ளம் பெருகிக் கடலிலே போய்ச் சேருகிற மாதிரி ஒவ்வொருவனுடைய வாழ்க்கையுமே அவன் முற்பிறவியிலே என்ன செய்திருந்தானோ அது ஊழ்வினையாக வந்து அவனுக்குப் பலன் கொடுக்கும் என்று. திருவள்ளுவரும் “ஊழிற் பெருவலி யாவுள்” என்று சொல்லி விட்டார். இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது ஊழ் ஒன்று இருக்கிறது. அதன்படிதான் நமக்குப் பலன்வரும் என்பது நிச்சயமாகிவிட்டது. இந்த ஊழ் வினையை நாம் கோவிலுக்குப் போய்க் கும்பிடுவதால் மாற்ற முடியுமா? மறுபிறவி என்று உண்டா? அதிலாவது பலன் உண்டா? மீன்களுக்கெல்லாம் உயர்ந்த பதவி வருவதற்காகத்தான் தெப்போற்சவமே பகவான் நடத்துகின்றார் என்று நீங்கள் கூறினீர்கள். அது மாதிரி நாம் எங்கே இருக்கிறோமோ அங்கேயே வந்து அருள் செய்வாரே, நாம் ஏன் கோவிலுக்குப் போக வேண்டும் என்று இப்படி நினைக்கத் தோன்றுகின்றது. இதற்கு விளக்கம்.

இறைவனை வழிபடுவதனாலும் மந்திரங்களை ஜெபிப்பதனாலும் வினைகள் வெதும்பிப் போகும். வறுபட்ட விதை முளைக்காததுபோல, ஆலய வழிபாட்டாலும் ஜெப தபத்தாலும் மேலைக்கு வரக்கூடிய வினைகள் வெதும்பி அவை பயனுக்கு வராது. அதாவது 'ஒரு தேங்காயைச் சூடு காண்பித்து விட்டால் அப்புறம் முளைக்காது.

“திருநெறிய தமிழ்வல்லவர் தொல்வினை
தீர்தல் எளிதாமே”

- திருஞானசம்பந்தர்

ஆலய வழிபாடு நம்முடைய வினைகளை நீக்குவதற்கு ஏற்பட்டவை.

“முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்”

“பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யின் தமக்கின்னா
பிற்பகல் தாமே வரும்”

என்ற கருத்துரைகள் வினையின் வலிமையை எடுத்துரைக்கின்றன. முன் செய்த வினை அவ்வினைக்கு இவ்வினையாக வரும். வழிபாட்டினால் வினையின் வேகம் குறையும்.

கோவிலுக்குப் போவதால் வினைகள் குறையும். அதாவது வாடிப்போவது மாதிரி, விதை வதங்கிப் போவது மாதிரி என்றும் உதாரணம் கூறினீர்கள். ஆனால் ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராப்தம் என்று மூன்று விதமாக வினைகளைச் சொல்கிறோமே. எந்த வினை இப்படி வீணாகப் போகும்? எந்த வினை இன்னும் கொஞ்சம் இருக்கும்?

நம்முடைய இன்ப தன்பங்களுக்கும், பிறப்புக்கும், இறப்புக்கும் வினைதான் காரணம்.

“இவறலும் இகலும் இன்றி

யார்க்குமோர் பெற்றித் தாகி

அவரவர் வினைகள் நாடி

அதற்படு பொருளை நல்கும்

சிவனையாம் வெறுத்தல் குற்றம்

சிறந்த நோன்(பு) இயற்றி டாதே

தவறுசெய் தனமென்று எம்மை

நோவதே தக்க தென்றார்”

என்று கந்தபுராணம் கூறுகின்றது.

அவரவர்கள் எழுதிய எழுத்துக்கேற்ப மதிப்பெண்கள் போடுவதுபோல, அவரவர்கள் செய்த நல்வினை, தீவினைகளுக்கேற்ப சுக துக்கங்கள் அமைகின்றன. சுக துக்கங்களுக்குக் காரணம் இறைவன் அல்லன். சீதாதேவியே சொன்னாள்.

“யானி ஹைத்த வினையினா லிவ்விடர்
தான ஓத்தது”

ஆகவே, நம்முடைய இன்ப துன்பத்துக்குக் காரணம் வினையே. ஒன்று முன் செய்தவினை பக்குவப்படாமல் இருப்பாக இருப்பது சஞ்சித வினை.

பக்குவப்பட்டுச் சமையலறைக்குப் போன பதார்த்தங்களைப் போல இப்போது எடுத்துக் கொண்ட உடம்பு நுகர்கின்ற வினை பிரார்த்த வினை.

நன்மையோ தீமையோ இப்போது செய்வது ஆகாமய வினை.

ஆகவே ஆகாமயம் - செய்கின்ற வினை. செய்து பரிபக்குவம் அடையாமல் இருப்பாக இருப்பது சஞ்சித வினை. பரிபக்குவம் அடைந்து தீர்ப்பான வழக்குப் போல இந்த உடம்பு நுகர்ந்து கொண்ட வினை பிரார்த்தம்.

“வினைப்போக மேஓரு தேகங்கண் டாய்வினை தானொழிந்தால் தினைப்போ தளவுநில் லாதுகண் டாய்! சிவன் பாதநினை நினைப்போரை மேவு; நினையாரை நீங்கிந் நெறியினின்றால் உனைப்போல் ஓருவருண் டோ;மன மே;எனக் குற்றவரே”

என்பார் பட்டினத்துச் சுவாமிகள். இந்த உடம்பு வினையினாலானது. எதுவரைக்கும் எண்ணெய் இருக்குமோ அதுவரைக்கும் விளக்கு எரியும். அப்படி வினை இருக்கிறவரையிலும் உடம்பிலே உயிர் இருக்கும். வினைதான் ஒழிந்தால் தினைப்போதளவும் நில்லாது. ஆகவே ஆகாமய வினையை நிஷ்காமயமாக செய்வதனாலே வினை ஏறாமலிருக்கும். ஞானாக்கினியாலே சஞ்சித வினை எரிந்து சாம்பலாகிப் போகும். இப்போது பிரார்த்த வினை ஞானிகளுக்கு உடலூழாகக் கழியும். மற்றவர்களுக்கு உயிருழாகக் கழியும். ஞானிகளின் உடம்பு துன்பத்தை நுகரும். அவர்கள் விலகியிருப்பார்கள். இரமணருக்கு அறுவைச் சிகிச்சை செய்யும்போது

சேர. சீத்பவன்

மயக்க மருந்தை ஏற்றுக் கொள்ளாது சிகிச்சை செய்வதைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார். உடம்பு வேறு, தான் வேறாக ஆனவர்கள் ஞானிகள். அருணகிரியார் சொன்னார்.

சொன்ன கர்வுஞ்ச கிரிஊ டுருவத் தொளைத்தவைவேல் மன்ன, கடம்பின் மலர்மாலை மார்ப,மௌ னத்தையுற்று நிண்ண உணர்ந்துணர்ந் தெல்லாம் ஒருங்கிய நிர்க்குணம்புண்டு என்னை மறந்திருந் தேன்;இறந் தேவிட்ட திவ்வுடம்பே.

ஆகவே சஞ்சித வினை ஞானாக்கினியினால் எரிந்துபோகும். பிரார்த்த வினை அனுபவித்தே தீர வேண்டும். ஆகாம்ய வினை நிஷ்காம்யத்தாலே சேராது. இருவினைமு மலமுமற இறவியொடு பிறவியற்று ஆன்மாக்களாகிய நாம் பரமாத்மாவாகிய இறைவனையடைந்து, அந்த இரண்டற்ற தன்மையை பிறவாத தன்மையை அடைய வேண்டும். ஆலய வழிபாடு அமைந்ததே அதற்காகத்தான். இதனை நாம் உணர்ந்து மற்றவர்க்கும் உணர்த்த வேண்டும்.

வங்கியிலே கொண்டுபோய் பணம் போடுவது மாதிரி ஆகாம்யம். முன்பே போட்டுப் பிக்சட் டிபாசிட்டில் வைத்திருப்பது மாதிரி சஞ்சிதம். அவ்வப்போது சேவிங்ஸ் அக்கவுண்ட்ஸிலிருந்து எடுத்துச் செலவு செய்வது போல பிரார்த்தம் இது தற்கால நடைமுறையை வைத்துக் கூறியது.

சிவத்திரு மல்லையதாஸ் பாகவதர் அவர்கள் வினைகளுக்கு எளிய விளக்கம் தருவார்.

வயலில் நாற்று நடுதல் = ஆகாம்யம்

கதிரில் இருக்கும் நெல் = சஞ்சிதம்

சமையலுக்கு அரிசியாக வருவது = பிரார்த்தம்

எளிய மக்களும் இந்த உதாரணத்தை புரிந்து கொள்வார்களல்லவா.

பூர்வ மீமாஞ்சை, உத்திர மீமாஞ்சை போன்றவற்றையெல்லாம் படித்துப் பார்த்தால் விதிப்படி ஒரு கொள்கையை நம்ப வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது, தினை விதைத்தவன் தினையறுப்பான், வினை விதைத்தவன் வினையறுப்பான் என்கிற கொள்கையைத் தான் வலியுறுத்தியிருக்கின்றார்கள். இப்படியிருக்கின்ற பொழுது,

கடவுள் ஒருவர் தேவையில்லை என்பது அவர்களுடைய கருத்தாகத் தெரிகிறது. இதை வைத்தே இந்தியாவில் பல நாத்திக மதங்கள் எல்லாம் பழங்காலத்திலேயே தோன்றியிருக்கின்றன. ஜைனர்கள் கூட வினையை வலிமையாகச் சொன்னதால் தான் கடவுளைப் பற்றி அவர்கள் கவலைப்படவில்லை. ஆகையினால் வினைக் கொள்கையை வலியுறுத்தினால் கடவுள் கொள்கை தேவையில்லை என்றாகி விடுகிறது.

இதைத்தான் வள்ளுவர்,

“வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் கோடி
தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது”

என்றார். ஒரு கோடி தொகுத்தாலும் வகுத்தான் ஒருவன் வேண்டும். செய்வான் - செய்வினை - வினைப்பயன் - சேர்ப்பான். இதில் சேர்ப்பான் என்பதைப் பிற மதத்தினர் ஒத்துக் கொள்வதில்லை. இது பூர்வ மீமாம்சைக் கொள்கை. உத்திர மீமாம்சை சொல்கிறது; எள்ளு விதைத்தால் எள்ளுத்தான் வரும்; கொள்ளு விதைத்தால் கொள்ளுதான் வரும் என்று. ஆனால் விதைத்தது ஜடம். ஆதலினாலே, விதைத்தவனுக்கு அந்த ஜடப்பொருள் தானே வந்து பொருந்தாது. அவரவர் செய்த வினையை அவரவர்கள்தான் நுகர்கின்றார்களானாலும், அந்த வினையைக் காலமறிந்து அளவறிந்து இடமறிந்து ஊட்டுகின்ற இறைவன் வேண்டுமென்று சைவ சித்தாந்தம் சொல்கிறது. ஆகவே அவரவர்கள் வினையை இறைவன் அறிந்து ஊட்ட அந்த வினை நீக்கம் பெறுகின்றார்கள்.

மறுபிறப்பு இல்லை என்றால் இந்து சமயமே கிடையாது. அளவுக்குமேல் இராமருக்குத் தொண்டு செய்தார் இலட்சுமணர். இராமரே,

“அறப்பால் உளதேல் அவன்முன் னவனாய்ப்
பிறப்பா னுறில்வந்து பிறக்க எனா”

என்று அயோமுகிப் படலத்தில் கூறுகின்றார். ஆகவே, நாம் செய்யும் நல்வினை, தீவினைக்கேற்ப மறுபிறப்பு அமையும்.

அதாவது நற்காரியங்கள் செய்கின்றபோது அடுத்த பிறவி நல்ல பிறவியாக இருக்கும்.

பிறவி நீக்கம் எப்போது உண்டாகும்.

இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் உண்டாகும்போது. அதாவது நல்வினையும் தீவினையும் ஒன்றாக வேண்டும். மூன்று மலங்களும் வலிமை குன்றிப் போகவேண்டும். சைவ சித்தாந்தத்திலே இல்லாமலே போகாது. இல்லது தோன்றாது. உள்ளது சிதையாது.

ஒரு பொருள் இன்னொன்றாக மாறுமேயன்றி இல்லாமலே போகாது.

பஞ்ச - நூலாக - துணியாக - கந்தலாக உறுமாறுமே தவிர ஒன்றுமே இல்லாமல் போகாது. ஆதித்தன் முன்னிலையிலே நட்சத்திரங்கள் வலிகுன்றியிருப்பது போல, சிவ ஆதித்தனாகிய அந்தச் சிவாத்வைத்திலே ஆணவ மலம், கன்ம மலம், மாயா மலம் வலி குன்றி வேலை செய்யா. எனவே இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் உண்டானபோது சிவாத்வைதம் உண்டாகும்.

அவதாரங்களுக்கே மறுபிறவி உண்டென்றால் மற்றவர்களுக்கெல்லாம் இல்லையென்றாகாது. இந்துமதமே மறுபிறவியை வலியுறுத்துவது தானே.

“எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா” என்று வள்ளுவரும் மறுபிறவியை வற்புறுத்துகின்றாரல்லவா.

இந்துசமயம் ஒப்பற்றதென்கிறோம். உயர்ந்ததென்கிறோம். இதற்குப் பிறந்த தேதியே தெரியாதென்கிறோம். இதற்குத் தனித்தனி நிறுவனங்கள் இல்லாமல் வளர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்கிறோம். இத்தனையும் சொல்லிவிட்டு இந்து, இந்து சமயம் என்றால் என்னவென்று பொருள் தெரியாமல் இருக்கிறோம். அதை விளக்குகிறேன்.

“ஹிம்ஸாயாம் தூயதே யஸு:

ஸ: ஹிந்தூர் த்யபிதீயதே”

என்று உபநிஷத்து கூறுகிறது.

ஹிம் என்றால் இம்சிப்பது; து என்றால் துக்கிப்பது. பிற உயிர்களுடைய இம்சையைக் கண்டு எவன் துக்கிக்கிறானோ அவன்தான் உண்மையான இந்து.

பீமன் சொன்னான். “பிறர் துயர் எந்துயர் எனவும்” என்று, ஈயோ என்றும் போ, கொசுவோ எந்த உயிர்களானாலும் துன்பப்படுகின்றபோது அந்தத் துன்பத்தைக் கண்டு இவன் துக்கிப்பான்.

“எவ்வுயிரும் பராபரன்சந் நிதிய தாகும்

இலங்குமுயிர் உடலனைத்தும் ஈசன் கோவில்” எனக் கொண்டு எல்லா உயிரிடத்தும் அன்பு செலுத்த வேண்டும். வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன் என்றார் வள்ளலார்.

இந்து என்பதற்கு ஹிம் என்பதைத்தான் பகுதியாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறினீர்கள். ஆனால், பலபேர் சிந்து நதி தீர்த்திலிருந்தும் இந்தியாவிலிருந்தும் இந்து என்றும் பெயர் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்கள். கோவிலுக்குப் போவது புண்ணியம்தான்; போகவில்லை என்றால் பாவமா? என்கிற கேள்வி அடிமனத்தில் எழுகிறது. ஒருவன் கோவிலுக்குப் போவதில்லை. ஆனால், உடம்பால் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்கிறான். மனத்தால் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்கிறான். பேச்சினால் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்கிறான். அதெல்லாம் புண்ணியமாகாதா? கோவிலுக்குப் போவது மட்டும் தான் புண்ணியமா? போகவில்லை எனில் அது பாவமா?

அதாவது ஆலய வழிபாடு இன்றியமையாதது. ஆனால், பிறருக்கு உதவி செய்கிறபோது, நிச்சயமாக அவன் நன்மையடைகிறான்.

“அஷ்டாதச புராணேஷு வ்யாஸஸ்ய வசனத்வயம்
பரோப கார: புண்யாய பாபாய படபீடனம்”

பிறருக்கு உதவி செய்வதுதான் இன்றியமையாத புண்ணியம். புண்ணியம் என்பது மணியடித்துப் பூஜை செய்வதோடு அமைந்துவிடாது. அதனால்தான் பட்டினத்துச் சுவாமிகள் மிகவும் அற்புதமாகப் பாடுகின்றார்; பூஜை செய்பவரைத் திட்டுகின்றார். “எட்டுத் திசையும் பதினாறு கோணமும் எங்குமொன்றாய் முட்டித் ததும்பி முளைத்தோங்கு சோதியை முடரெல்லாம் கட்டிச் சுருட்டிதங் கககத்தில் வைப்பார்: கருத்திலவையார் பட்டப் பகலை இரவென்று கூறிடும் பாதகரே”

இறைவனை மனத்தில் வைத்து எல்லா உயிர்களையும் தெய்வமாக எண்ணிக் கஷ்டப்படுகின்ற மக்களுக்கு உதவி செய்வதுதான் நிஜமான பூஜை; நிஜமான வழிபாடு. அதனால், யார் யார் கஷ்டப்படுகின்றார்களோ அவர்களது துன்பத்தை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டும். பிறர்ப்படுகின்ற துன்பத்தை நிவர்த்திக்கின்றவன் தான் நிஜமான பூஜை செய்தவன்; நிஜமான பக்தனாவான்.

உலகியலும் ஆன்மீகவியலும் தனித்தனி வேறு வேறு என்று பேசிக் கொண்டிருந்ததை மாற்றி, நம்முடைய இந்து சமயத்தின் வழி ஆன்மீகவியல்தான் உயர்ந்தது. அந்த ஆன்மீகவியலை உலகியல் வழியாக நாம் அனுபவிக்கலாமென்பதை இதுவரையில் மிக அற்புதமாக எடுத்துச் சொன்னீர்கள். அது மட்டுமல்லாமல், என்று பிறந்தது என்று தெரியாது வளர்ந்தோங்கியுள்ள இந்து சமயம் என்ன செய்திருக்கிறது என்றால், அறிவுடைமையோடு ஆண்டவனை நினைப்பதற்கு நமக்கு வழிவகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறது. நம் உடம்புக்கு மட்டுமின்றி உயிருக்கும் ஆன்மாவுக்கும் கூட அடிப்படை வாழ்வியல் அருமைப்பாடுகளைத் தந்திருக்கிறது என்று தெரியாததனால்தான் இந்தச் சமயத்தை இழித்தும் பழித்தும் பேசி, இருட்டிலே தயங்கித் தடுமாறுகின்ற எங்களுக்கெல்லாம் மிக அருமையான விளக்கத்தைத் தந்தீர்கள். நாட்டையே கூட கோவிலாக வழிபட்டவன் தமிழன் என்பதற்குச் சோழ மண்டலமே ஒரு திருக்கோயில் அமைப்பு என்று கூறியுள்ளேன். அதன் விரிவு.

சோழ மண்டலத்திலே திருவிடை மருதூரிலே உள்ள மகாலிங்கம் தான் மூலஸ்தானம். நேர்கிழக்கு திருவாவடுதுறை நந்தியம்பெருமான். அதற்கு நேர் தெற்கு ஆலங்குடி என வழங்கும் திருவிரும்புளையிலுள்ள தட்சிணாமூர்த்தி தலம். நிருதி மூலையிலே திருவலஞ்சுழி விநாயகர் தலம். நேர் மேற்கே திருவேரகம் (சுவாமி மலை) முருகன் தலம். நேர் வடக்கு திருச்சேய்ஞ்ஞலூரிலுள்ள சண்டிகேஸ்வரர் தலம். கொஞ்சம் வடகிழக்காகப் போனால் சிதம்பரம் நடராஜர் தலம். அருகிலுள்ள சீர்காழி வைரவர் தலம். அடுத்து வரும் திருவாரூர் சோமாஸ்கந்தர் தலம். வடமேற்கே விருத்தாச்சலம் (பழமலை நாதர்) அம்பாள் தலம் என்று பரிவாரச் சுற்றாலைக் கோவில்களாக அமைந்துள்ளன. இந்த வைப்பு முறையை மகா

வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் திருவிடைமருதூர் உலாவில் பாடியிருக்கின்றார்கள்.

-ஒப்பேதும்

இல்லா வலஞ்சுழியே ஏரம்பன் வைப்பாக
மல்லே ரகம்முருகன் வைப்பாக - நல்லாட்சேர்
தண்மாட ஆப்பாடி தண்டிசன் வைப்பாக
வண்மாந் துறைஇரவி வைப்பாக - எண்மாறா
நன்காமர் தில்லை நடராசன் வைப்பாக
வன்காழி யேவடுகன் வைப்பாக - முன்காணும்
தென்னா வடுதுறையூர் சேயமர்வைப் பாஆரூர்
மன்னுசோ மாஸ்கந்தர் வைப்பாக - உன்னில்
தடைதவிர்ஆ லங்குடிஆ சாரியன் வைப்பாக
இடைமருதில் வீற்றிருக்கும் ஏற்றமிகும் ஈசன்.

அப்படிச் சோழ மண்டலமே ஒரு கோவிலாக இருந்து நம்மை வாழ்விக்கிறது. 'சோழ நாடு சோறுடைத்து' என்பது ஓளவை வாக்கு. சோறு என்றால் மோட்சம் என்று பொருள். சாப்பாடு என்று அர்த்தமல்ல. மாணிக்கவாசகர் சொன்னார், பாதகமே சோறு பற்றினவா தோணோக்கம் என்று. ஆகவே நாம் மோட்சத்தையடைய ஆலய வழிபாட்டை முறையாகக் கைக்கொள்ள வேண்டும்.

வேண்டுவார்களுக்கு வேண்டுவதனை
நல்கும் வேழமுகத்து வீநாயகனே
நலன்நல்கும் அம்பிகையே
தீநனுடைய எம் சீத்பவனுக்கு
தீருவருள் நல்குவாயே.

- சுபமஸ்து -

மாமா பிரம்மஸ்ரீ சு. சுரேஸ்வரக்குருக்கள்.

அல்வாய் வேவிலந்தை ஸ்ரீ முத்துமாரியம்மன்
தேவஸ்தான பிரதமகுரு.

யோகம் தரும்

உருத்திராக்க ஜபம்.

பெண்மணிகளுக்குத் திருமாங்கல்யம் எத்துணை முக்கியமோ, அத்துணை முக்கியமானது சைவர்க்கு உருத்திராட்சம். உருத்திர மூர்த்தியின் கண்மணியினின்றும் தோன்றியது உருத்திராட்சம்.

பாவங்களைக் கண்டிப்பதனால் உருத்திராக்க மாலை கண்டிகையெனப் பேர்பெற்றது. “உருத்திராக்க ஜாபாலம்” என்ற உபநிடதமும், ஏனைய உயர்ந்த சாத்திரங்களும் உருத்திராக்கத்தின் உயர்வை உரைக்கின்றன.

உருத்திராக்கம் அணிபவரைப் பேய், பூதம், நோய் முதலியவைகள் வருத்தமாட்டா.

அலங்கு மாமணி உருத்திர அக்கமொன் றணியின்
விலங்கெ யிற்றுவெம் பூதமே முதலிய மேவா
புலங்கொள் மாமணி புனைதரில் போக்குறா ததனால்
இலங்கு மாமணி நீற்றொடும் புனைவதற் கிசையும்.

- உபதேச காண்டம்.

நீராடும்போது உருத்திராக்கத்தின்மீது பட்ட நீர் நம் உடம்பில் படுவதால் மிகுந்த நன்மை உண்டாகும்.

உருத்திராக்கம் தலை, கழுத்து, மார்பு, கை முதலிய அங்கங்களில் தரித்துக்கொள்ள வேண்டும். உருத்திராக்கமணி தரியாமல் பூசை செய்வோர் பூசையின் பயனைப் பெறாது ஒழிவர்.

பூண்பதற்குக் கண்டியினைக் கூசியிடும் புல்லியரைக் காண்பதற்குக் கூசுமரன் கைத்து.

- சைவ சமயநெறி

ஆயிரம் மணியணிந்தவரை மாலயனாதியர் வழிபடுவர்.

ஆய மாமணி ஆயிரம் புனைந்திடல் அவரை
மாயன் நான்முகன் புரந்தரன் வானவர் முதலோர்
பாயு மால்விடைப் பரன்எனப் பணிகுவர் என்றால்
தூய மாமணி மிலைந்தவர் மனிதரோ சொல்வீர்.

- பிரமோத்தர காண்டம்

தீராத சுரத்திற்கு வைத்தியர்கள் உருத்திராட்சத்தைத் தேனில்
இழைத்துக் கொடுத்துக் குணப்படுத்துவர்.

ஐந்தெழுத்து

வேதத்தின் இதயமாக நடுவில் விளங்குவது திரு ஐந்தெழுத்து.
ஐந்தெழுத்துக்கு மேலாய மந்திரமே இல்லையென உணர்க.

பேயன்ன புறச்சமயப் பிணக்குநால் வழியனைத்தும்
பிழையே யன்றி

வாயன்மை தெளிந்துசைவ சித்தாந்த வழிதேறி
அதீத வாழ்வில்

போயண்மி ஐந்தெழுத்தும் திருநீறும் கண்டிகையும்
பொருளாகக் கொண்ட

நாயன்மார் திருக்கூட்டம் பணிந்திறைஞ்சும் பெரும்பேறு
நான்பெற் றேனால்.

- காஞ்சிப் புராணம்.

ஐந்து எழுத்து என்பது சிவ பஞ்சாட்சரம். திருஞான
சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளும், அப்பர் சுவாமிகளும் நமச்சிவாயத்
திருப்பதிகங்கள் முறையே, “காதலாகிக் கசிந்து”, “சொற்றுணை
வேதியன்” என்று பாடியருளியுள்ளார்கள். இதை ஸ்தூல பஞ்சாட்சரம்
என்பர். மற்ற விபரங்களைக் குரு முகாந்தரமாய்த் தெரிந்து கொள்க.

ஆதலால் சைவ சமயிகள் யாவரும் விபூதியையும்,
உருத்திராக்கத்தையும், ஐந்தெழுத்தையும் உயிரினும் உயர்ந்ததாகப்
போற்றுதல் வேண்டும்.

உதவிய நூல்கள்

1. வாரியார் விழுவரை விடுந்த 2. கட்டுரைக் கணிகள் 3. சிந்தனைச் செல்வம் 4. திருநீற்றின் பெருமை 5. திருநீறு 6. தெய்வத்தின் குரல் பகுதி II, III, IV, V, VI, VII 7. இந்த சமயக் கையேடு 8. இந்த சமய தீயம் 9. காரணாகமம் 10. பெரியபுராண ஆராய்வு 11. திருப்புகழ் 12. மூவர் தேவாரம் 13. திருமந்திரம் 14. இராமலிங்க வள்ளல் திருப்பா 15. அமரகோசம் 16. சைவரிநெறி 17. ஆலய வழிபாடும் தத்தவழமும் 18. நல்லறம் 19. புனித பயணம் 20. இறைபதம் 21. இந்த சமயக் களஞ்சியம் 22. திருவாசகம் 23. கலைஞர் திரை இசைப்பாடல் 24. அறநெறி 25. பகவுக்குத் தெரண்டு செய்யதன்	}	<p>திருமுருக கிருபானந்தவாரியார்.</p> <p>- ஆக்ட்மஜோதி நிலையம்</p> <p>- வெளியீடு வானதி பதிப்பகம்
ரா. கணபதி.</p> <p>-</p> <p>- பண்டிதர் நடராசர்.</p> <p>- தென்னிந்திய அர்ச்சகர் சங்கம்</p> <p>- அ. ச. சம்பந்தன்.</p> <p>- அருணகிரி நாதர்.</p> <p>- திருப்பனந்தாள் வெளியீடு.</p> <p>- ஜி. வரதராசன்</p> <p>- இராமலிங்க சுவாமிகள்</p> <p>- வடமொழி நிகண்டு.</p> <p>- ஆறுமுகநாவலர் பரிசோதித்தது</p> <p>- T. சோமான்சுந்தரராஜாக்குருக்கள்</p> <p>- T. சோமான்சுந்தரராஜாக்குருக்கள்</p> <p>- சாந்தன் நினைவு வெளியீடு</p> <p>- இளையதம்பு சின்னம்மா வெளியீடு</p> <p>-</p> <p>- சிவத்தொண்டன் நிலையம்</p> <p>- கருணாநிதி</p> <p>- T. சோமான்சுந்தரராஜாக்குருக்கள்</p> <p>- விபத்தகு</p> <p>விளைவுகளின் தொகுப்பு - ஹனுமான் பிரசுத்தோத்தரம்.</p> |
|--|---|---|

இலட்சுமணன் தோட்டப் பிள்ளையார் கோவில்
விஸ்வகுல தர்ம பரிபாலன சபையின்
இரங்கல் பா

எம் இனியவனே சித்பவா!

எம் இனியவனே சித்பவா - நீ
எம்மை விட்டு எங்குதான் சென்றாய்?
கலகலவென்று சிரித்ததனால் - உன்னை
காலன் கவர்ந்திட்டானோ?

கண்ணனுக்குக் கடைசி மகனாம் - உன்னைக்
காணும் போதெல்லாம் கனவுகள் பல கண்டோம்
ஆனால் நீ சென்றுவிட்டாய் - எம்மை
ஆறாத் துயரில் ஆழ்த்தி விட்டு!

கற்றவர்கள் வாழ்கின்ற தும்பளை மண்ணிலே - நீயும்
கற்றுணர்ந்து கவி பாடுவாய் என்றிருந்தோம்; கடைசியில்
பாழாய்ப் போன காலம் எம்மிடமிருந்து உன்னைப்
பாதியில் பிரித்து பாவிகள் ஆனோமடா!

இளமையின் அழகு கொஞ்சம் உன் திருவாயால் - பல
திருக்குறளை மனப்பாடமாக்கினாயே! கண்ணே
உன் செயல்கண்டு நாம் திகைத்து நின்றோம் - இன்று
நீ உணர்வின்றிச் சென்றதேனோ?

காண்போரைக் கவர்ந்திழுக்கும் அழகல்லோ - நாம்
கண்திறந்து மூடமுன் எங்குதான் சென்றாய்?
எம் இனியவனே சித்பவா - நீ
எம்மை விட்டு எங்குதான் சென்றாய்?

தும்பளையூரான்

தும்பளை இலட்சுமணன் தோட்ட பிள்ளையார்
ஆலய விஸ்வகுல பரிபாலன சபை.

மடியிடை தாவும்

மடியாப் பாச உணர்வுகள்

சிந்துஞ் சிறுசிரிப்பால் சிலிரக்க வைத்து
முந்துஞ் சிறுநடையால் சிந்தை குளிர வைத்து
நந்தா வார்த்தையில் நலத்தினைச் சேர்த்து வைத்த
சித்பவா உன்நினைவு சிதையாச் சிற்பங்களே!

நாடித் தினம்வந்து காலோடு ஒட்டிக் திரிந்த
கூடிக் குலவிந்தம் ஆசை மொழி பேசி
பாடிப் பரவிநின்ற பாசத்தை தினமுட்டி
ஆடிக் களித்துநின்ற அரவணைத்த அன்புருவே!

கூடிய உன்னினைவும் கூடவரும் உன்சிரிப்பும்
ஊடிய வார்த்தைகளும் ஊடாத உன் செயலும்
மடியிடைத் தாவும் மடியாப் பாச உணர்வுகளும் இறை
அடியிடைச் செவும்போதும் அணையாத நிலைத்திருக்கும்.

அண்ணா
சிவ. முகுந்தன்.

நெஞ்சினில் என்றும் நிற்கா நினைவுடன்

உன் இன்பப் பேச்சால் எம்மை மனம் நெகிழ வைத்து மாதுளம் முத்துப் போன்ற பற்களை காட்டி சிரித்து, கதைத்துப் பேசும் எம்மை எல்லாம் உன் பாசக்கயிற்றால் கட்டிப்போட்டு விடுவாயே.

எம்முடன் நீ இருந்த ஒரு வருடத்தில் எத்தனை எத்தனை குழம்புகள் செய்தாய். நாம் படிக்கும் போது நீயும் கொம்பியும் பென்சிலும் கொண்டு வந்து பாடம் சொல்லித்தான் என்று கேட்டு பாடத்தை கவனமாக கேட்டு ஆர்வத்துடன் படிப்பாயே. படிப்பில் மட்டுமல்ல நாடகத்திலும், பாட்டிலும், விளையாட்டிலும் ஆர்வத்துடன் அனைத்தையும் செய்து காட்டி எம் மனதை மகிழ வைத்தாய். எங்கு சென்றாலும் என்னுடன் கூடி வருவாயே. எமக்கெல்லாம் அன்புத் தம்பியாய், செல்வக் குழந்தையாய் திகழ்ந்தாய்.

வேட்டி கட்டி அதன் மேல் சால்வை ஒன்று கட்டி திருநீற்றுப் பூசும், சந்தனப் பொட்டும் வைத்து கோவிலுக்கு செல்லும் அழகுதான் சொல்லிலடங்கா. என்றும் இந் நினைவுகளை எம் நெஞ்சில் மறக்க முடியாதபடி செய்துவிட்டு சென்றாய். நீ இறைவனுடன் நல்லபடியாக இருக்க இறைவனை வேண்டி நிற்கிறோம்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி! சாந்தி!!!

என்றும் அன்புடன்
அக்காமார்
பிரபாலின், ஜீவீதின்,
சங்கீர்த்தின்,
அண்ணா தனஞ்சயன்.

தெய்வ மனம் கமழ்

சின்னச் சின்ன ராசா
 சிங்கார ராசா
 வண்ண வண்ண ராசா
 வடிவான ராசா
 என் சித்பவராசா.

அம்மா

சின்னச்சின்ன பையா
 சிங்கார பையா
 வண்ண வண்ணப் பையா
 வடிவான பையா
 என் சித்பவ பையன்.

அம்மா.

ராஜாதி ராஜராஜ மார்த்தாண்டா
 ராஜ கம்பீர
 ராஜகுல தீலகம்
 அண்ட பிண்ட
 ராஜகுல
 சித்பவராஜன் வந்தேனே.

சித்பவன்.

உன் நினைவில் வாடும்
 அம்மா.

குழலைப் போல மழலை பேசும்
 குமிழ் சிரிப்பும், கொஞ்சம் முத்தமும்
 கொஞ்சுகின்ற அஞ்சுகத்தின்
 கோல மொழிச் சத்தமும்
 அப்பாவின் அறிவுச் கூடர்ந்தான்
 என்ற சித்தமும் கொண்டிருந்தேன்
 என் வீட்டில் T.V. யார்த்தும்
 உன் மொழியின் தீட்டமும்
 என் மௌனத்தின்
 எண்ணமும் இன்னும் கலைய -
 - வில்லை சித்பவனே
 சிந்தாம் சிறுமொழியே
 என்றும் உன் எழில் வதனம்
 மறக்க வில்லையடா

உன் அன்பு

அப்பாவின் சேர் தம்பிரிச்சர்,
 திரு. மா. சண்முகநாதன்,
 திருமதி. அருள்நங்கை சண்முகநாதன்
 செல்வன் சண்முகநாதன் சந்துதன்.

வராத்தப்பனை அருள்மிகு ஸ்ரீகண்ணகர பரமேஸ்வரி
 ஆலயத்திலே கும்பாபிஷேகம், மண்டலாபிஷேகம் நடைபெற்ற
 காலத்திலே (30.12.2002) வரையிலும் தெய்வ கைங்கரியத்திலே
 ஈடுபட்ட குட்டியா சித்பவன் (31.12.2002) செவ்வாய்க் கிழமை
 மாலை நீரிலே கலந்தனையே. ஈஸ்வரி அம்மன் திருவருளால்
 அமைதி பெறாக.

திரு. திருமதி புவனேந்திரன் குடும்பம்,
 திரு. திருமதி ஸ்ரீஸ்கந்தராசா (பவா) குடும்பம்,
 திருமதி. மாணிக்கராசா குடும்பத்தினர்.

எமதுஅன்பு ஆசானின் மகன் அகால
மரணமடைந்தமையை இட்ட

கண்ணீர் பூக்கள்

செல்வன் சிவநீ சேரமாஸ்கந்தராஜாக் குருக்கள் -
சித்பவன்

சிப்புக்குட்டி என்ற நாம் அன்போடு அழைக்கையிலே...
சற்றேறாம் தாமதியா தோடி வந்தவனே!
சிரித்துத் தினம் மகிழி செல்வக் கதைபேசி
சிங்கார வடிவமாய் சிலிர்த்து நின்றவனே
சென்றாயோ எம்மைவிட்டு..... நாமின்ற
தவிக்கின்றோம் உன்னை விட்டு!
அம்மா அம்மா என்று அன்னையுனைத் துதித்த
ஆராதீத்த அடிதொழுது நின்ற எம் அப்பனே!
ஆசை கொண்டானே! உன்னை அம்மை
அரவமின்றித் தன்னடியில் சேர்ப்பதற்கு!

அம்மா! அப்பா! அண்ணா! அக்கா எனக் கணங்கூறும்
உன்வார்த்தை, உன் மழலைச் சீண்டலெங்கே!
அண்ணா! அண்ணா! எனும் உன்னன்புப் பேச்செங்கே!
தினமும் துள்ளித் திரியும் உன்சிற நடையெங்கே!
கல்லையும் கணியவைக்கும் உன்மழலை மொழியெங்கே!
மறந்தாலும் மறவாத உன் திருக் கோலமெங்கே!....
ஏங்கித் தவிக்கின்றேன்! தேம்பி அழுகின்றேன்!
உன்பிரிவை என்உளத்தால் தாங்கமுடியாமல்

அண்ணா

ரவிதாசன் ~ தினேஸ்

(ஹாட்லிக்கல்லூரி மாணவன்)

கண்ணீர்ப் பூக்களைக் காணிக்கையாக்குகின்றோம்.

சிவஜீ தியாக சோமாஸ்கந்தராஜாக் குருக்களின்
கனிஷ்ட புத்திரன்

சித்பவன்

தாமரைப் பூப் போல நீ விரிந்தாய்!
மாணிக்கக் கடல் போல நீ இருந்தாய்!
பழகியதும் நீ முகம் சிவந்தாய்!
மன நிறைவோடு நாம் இருந்தோம்
உன் சாதனைகளை எண்ணி எண்ணி!
கலை போல திகழ வாழ்த்தினோமே
இன்று யாரை வாழ்த்துவது? அன்பே
சித்பவா, கதிரவன் மறைவுடன் உனது
மறைவும் ஆனதே! நீ தள்ளித் திரிந்த
காலத்தை நாம் எப்படி மறப்பது!
உனது பிரிவினால் நாம் வாடுகின்றோம்
உனது ஆத்மா சாந்தியடைய லீ கும்பி
முருகனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

கற்கோவளம் ஸ்ரீ கும்பி முருகன்
ஆலய நிர்வாக சபையினர்.

கண்ணீர் அஞ்சலி

அமரர் சோ. சீத்பவன்

தும்பளை தெற்கு நாவலடி சக்தி அம்மன் தேவஸ்தான பிரதமகுரு சிவநீ தியாக சோமாஸ் கந்தராஜாக்குருக்களின் கனிஷ்ட புத்திரன் சீத்பவன் 31.12.2002ல் அகால மரணமடைந்த துயரச் செய்தி அறிந்து தும்பளை தெற்குக் கிராமம் சிந்தும் கண்ணீரைக் காணிக்கையாக்குவதோடு அன்னார் இறையடி சேர நாவலடி சக்தியம்மனை வேண்டி மீளாத் துயரில் ழுழ்கியிருக்கும் குடும்பத்தினருக்கும் உறவினருக்கும் எமது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

ஆலய பரிபாலன சபை
தும்பளை தெற்கு, நாவலடி,
சக்தி அம்மன் தேவஸ்தானம்,
பருத்தித்துறை.

எமது குருக்கள் அவர்களின் அன்புமகனின்

இதய அஞ்சல்

செல்வன் சோமாஸ்கந்தராஜாக்குருக்கள்
சித்பவன்

காலத்தின் கோலமடா மகனே - காலன்
உன்னைக் கவர்ந்தானோ - எம் இனிய
மகனே உன்னை இழக்கவா நாம்
அனைவரும் இவ்வுலகில் பிறந்தோம்
உன் இனிய குரலில் சிம்மக்குரலானாய் சித்பவா
இவன் சிற்பியால் செதுக்கிய அழகனோ.....!
செல்வ மகனின் இழப்பால் துயருறும்
குடும்பத்தினருக்கு எனது ஆழ்ந்த
அனுதாபங்களைச் செலுத்துகின்றோம்.

விஸ்வகுல தர்ம பரிபாலன சபை
தும்பளை இலட்சுமணன் தோட்டப்
பிள்ளையார் கோவில்

காலத்தின் கோலங்கள்

சித்பவா!

காலம் அதன் கோலங்களை
கணக்கீடவும் முடியாது
கண்டுவிட்ட கோலங்களையும்
கலைத்தீடவும் முடியாது
எம் நட்பு என்னும் கோபுரம் - இன்று
கண்ணீர் ஒழியில்
முழ்க ஆம்பித்தானும்
அக் கோபுரத்தின்
கவசம் என்றும்
தாமரை தண்டு போல்
நீர் மட்டத்துக்கு மேல்
உயர உயர வளர்ந்து கொண்டே போகும்
சித்பவா உன்னுடைய கோலத்தை
ஒரு நாளில் கண்டேன்
மறுநாள்இன்றுவரை
அழுது கொண்டு இருக்கின்றேன்.

அப்பாவின் அன்பு நண்பன்
தம்பு இராமச்சந்திரன்
(இராமக் கண்ணா)
திருமதி. விஜிதா
துஷ்யந்தன், டக்சிகா.

தாயின் மடியில் தவழ்ந்தவனே ~ நீ
 தரைக்குள் தூங்கப் போறியா
 சித்தா சித்தா என்றழைத்த சிப்பவனே
 உன்னைக் காணாது என் சிந்தை கலங்குது
 சீராய் உனக்கு தெய்வபதம் கிடைக்கப் பிரார்த்திக்கும்

சித்தப்பா
 ந. கேதீஸ்வரா (குமணன்)
 நமிலாஸ் தொலைத்தொடர்பகம்

கண்ணன் ஐயாவின் கடைசீடிகள்
 கடைக்கன் பார்வையில் சீநந்தமகன்
 சிங்கார நடையாய்ந்ர சிப்பவன்
 சிந்தை மயக்கும் பார்வையுடையவன்
 தந்தையைப்போல் தளர்வில்லாதவன்
 நீரிலே கலந்தான்
 ஆலடி ஐங்கரன் அவருக்கருள்வாயே!

அல்வாய் சாமணந்தறைப்
 பிள்ளையார் தேவஸ்தான
 பரிபாலன சபையினர்.

தலைவர் : தர்மரத்தினம்
 உபதலைவர் : செ. சதானந்தன்
 செயலாளர் : மகேந்திரராஜா
 பொருளாளர் : தங்கவேல்.

பாரில் தேடியும் காரணோமோ இனி

சின்னப்புது மலரே
சின்கார அகல் விளக்கே
கன்னற் தனிச் சுவையே
கற்கண்டே கனிரசமே

செந்நெல் மணிக்கதிரே
தித்திக்கும் செங்கரும்பே
செந்தமிழ் தேனமுதே
செல்வக் களஞ்சியமே.

சித்பவனே இருள் சூழும்நேரம்
நீரிலே நிலையாய் கலந்தவனே
பாரில் தேடியும் காரணோமோ இனி.

சித்தப்பா

சிவமூர் தி. அமிர்தகடசக்குருக்கள்
சித்தி கணகாம்பிகையம்மா
தங்கை. ஹம்சாயினி.

நீதான் வந்தாய் நிலாவாகியே

அலைமோதிலும் கடல் போலவே
உணைசன்ற தாயின் உள்ளமே
நிலைமாறி வாடும் போதிலே
நீதான் வந்தாய் நிலாவாகியே!

மாமா, மாமி

சி. துரைச்சாமி ஐயர்
திருமதி துரைச்சாமி,
மச்சான் - உதயதாஸ் ஐயர்,
மச்சாள் - உதயகௌரி.

பேரன் எங்கே?.....

பேர் படைக்க வந்தவனே மருமகனின் மகன் நீதான்
பேரன் என்றிருந்தோம். உன் செய்தி கேட்டு
மிக வருந்தினோம். இறைவனே எம் பேரன் எங்கே?

பேரன்மார்:

திரு. திருமதி கிருபாகரன் குடும்பத்தினர்,
திரு. திருமதி பிரபாகரன் குடும்பத்தினர், } சுவிஸ்
திரு. திருமதி ராஜேஸ்வரன் குடும்பத்தினர்.
பூட்டி: திருமதி சுப்பிரமணியம்.

சித்பவன் குட்டிஐயா!
சிரித்த முகம் எங்கே ஐயா!
பண்பான படிப்பு உங்களிடமே
என்றிருந்தோம் பக்குவமாய்
பெயரும் கூட்டினோம்
யோகம் தரும் பவனே
“சித்பவன்” என்ற பெயர்
எப்பவோ முடிந்த காரியம்
எல்லாம் செய்யடி வித்தை
முழுதும் உண்மை பெயனவும்
ஒரு பெல்லாப்பும் இல்லை
செய்யிய குருநாதன்
சேவடி தொழுவோம்.

தலைவர்

பொ. இராசதுரை
மகா லக்ஷ்மி பல்பொருள்
வாணிபம்,
பிரதான வீதி,
பருத்தித்துறை.

செயலாளர்

சி. வாமதேவன்
கோகுலம்,
வாலர்ன் இடம்,
தும்பளை,
பருத்தித்துறை.

நெல்லண்டைப் பத்திரகாளி அம்மன் கோவில்
வழிபடுவோர் சங்கம்.

முன்னால் நின்று முறுவலிப்பாயே

எம் செல்வக் கொழுந்தே
 சிங்காரச் சிரிப்பே
 நீ கேட்கும் காகம், பழமும்
 கற்கண்டும், பற்பொடியும்
 படத்தருகே இன்றும் வைத்தேன்
 எப்பதான் எடுக்க வருவாய் சித்பவனே

சி. கமலேஸ்வரன் J.P (அப்பா)
 சிவமங்களம் (அக்கா)

சித்பவனே!

எந்தள் குலக்கொழுந்தே
 உந்தள் குறும்பொங்கே?
 நீத்தம் நீத்தம் எத்தனை
 சித்தத்தின் நீனைப்பு
 ஒப்போது.....
 அத்தனையும் கலைந்ததே
 உள்வாசம் ~ மனம்
 என்னை விட்டுச்
 செல்லவில்லையே சித்பவா.....

மாமா இரகு
 மாமி விஜயலட்சுமி (பாப்பா)
 மச்சாள்மார்
 தனுசா, இலட்சுனா
 (இலண்டன்)
 26.03.2003.

அன்பு ஐயர் அண்ணாவின் ஐந்தாம் பிறையினை என் கண்ணுக்கு தெரியாமல் இருந்தேன். என்னை திடீரென சீத்பவனின் அன்பு அழைத்தது. இங்கு வந்த என் அன்பு செல்வத்தை கையிலே எடுத்த முத்தமிட்டு தழுவிக்கொண்டேன். அவனுக்கு வேண்டிய கருமங்களையும் செய்து வந்தேன். அதாவது செல்வத்தை சுத்தம் செய்து சிறு வயதிலே வெண்ணிலாவை காட்டி உணவு ஊட்ட முடியாததால் மனமுருகி உணவு ஊட்டினேன். அவனுடைய குறம்புத்தனங்களையும் கதைகளையும் கண்டு, கேட்டு என் மனம் பெரும் இன்பம் அடைந்தது. பின் வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயம் சென்ற பொழுது அங்கு என் செல்வத்தினுடைய நடவடிக்கைகளை கண்ணுற்ற பொழுது இது எனது மருமகன் அல்ல எனது மகன் என என் மனதில் எண்ணி ஆனந்தத்தில் முழுகினேன். பின் நான் வந்த ஒரு வாரத்தில் மகனின் செய்தி அறிந்த அதிர்ச்சியுற்று ஆழ்ந்த தயரத்தில் முழுகினேன். ஐயர் அண்ணாவுக்கும், அண்ணாக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் என்ன கூறுவது என தெரியாமல் தவித்தேன். இன்றும் தவித்துக்கொண்டு இருக்கிறேன். அவர்கள் வணங்கும் அன்னையே ஆறுதல் அளிக்கட்டும்.

அத்தை
ராசகுமார் வளர்மதி
டென்மார்க்.
26.03.2003.

சீத்பவனே!
ஆசைக்களவுகள் கலைந்தன
அன்பு நெஞ்சங்கள் உருக்குலைந்தன
பாதைகள் எல்லாம் வழிமாறின
உருவங்கள் எல்லாம் உள்முகவீலாசங்கள்
தேசங்கள் கடந்தாலும் பாசங்கள் கலையவில்லையே!
பிறந்தபோது தெரியும் வளர்ந்த போது நாமறியோம்
பிர்ந்த போது அருகில்லாது வருந்துகின்றோம்.

பிரிவில் வாடும்
பாட்டி நவமணி, மாமா செல்வம்,
அத்தை தேவமலர் (மகா), மச்சான்மார்
அத்தை கௌரி குடும்பம் (இந்தியா)

ஒரே ஒருநாள் கண்டோம் ~ எங்கள்
 உள்ளமனைத்தையும் பற்கொடுத்தோம்
 இப்போ பீர்வால் வாடுகின்றோம்
 சின்னச்சின்ன கன்னங்கள்.....
 சீநந்த நல்ல பார்வைகள்.....
 எங்கே எம் சீத்பவனே!
 அழகொழுக பேசும் கீள் மொழியும்
 சீந்தை மயக்கும் தீநுகமும் எங்கே.....

கேள்வியுற்று துணுக்குறும்
 நெஞ்ச நெகிழ்வோடு
 திரு. ஸ்ரீனிவாசன்,
 திருமதி. ஸ்ரீனிவாசன்,
 ஸ்ரீனிவாசன் பிள்ளைகள்
 (சுவீடன்)

செல்லக் கண்ணா சீத்பவா!
 கண்ணுக்குள் கதை சொல்லும் அழகெங்கே!
 அப்பாவைப் போல பேசும் பேச்செங்கே!
 விரதத்தின் பெருமை, விரதம் என்றால் என்ன
 விளக்கம் தந்தாயே அன்று
 விரதமுடன் மாண்ட மர்மம் விதியே
 விதியின் சதி இதற்குத் தெய்வ சாட்சியே கதி
 கவனம் கவனம் என்பாயே ~ நீ
 காணாமற் சென்ற விட்டாயே!

சித்தப்பா
 திரு. க. யோகநாதன்,
 திருமதி யோகநாதன்.
 (கொழும்பு)

உன் நினைவில் வாடும்

வெறுமையில் தெளிவாய்
வெற்றிடத்தில் பூரணமாய்
அருவத்தில் உருவாய் - எங்கள்
அன்பு சித்பவன்

நிம்மதியின் அமைதியாய்
இந்நிலத்தில் எங்கும் நிறைந்து
நித்தமாய் என்றும் - நீ
நிலைத்து இருப்பாயே

என் பேரை தாங்கி
என் நினைவில் வாழும்
என் சோமாஸ்ஸிற்கு
ஒளிரும் முத்தாய் - நீ சிரித்தாய்.

நீரில் மறைந்து
நிமலன் தாழ் சேர்ந்தாய்
தங்கமே தளிர்மேனி - எங்கே
நீரிலே கரைந்ததர.

உன் மாமா

இரத் யோகமுர்த்தி குடும்பம்

லண்டன்

27.03.2003.

கண்ணீர் அஞ்சல்

கண்ணன் ஐயாவின் கனிஷ்ட புத்திரனே!
கண்குளிரப் பார்க்கும் பார்வையின் வசீகரனே!
வண்ணமுகம் மலர்ந்த கண்ணமுகனே!
எண்ணமுடன் இதயம் ஏங்க வைத்தவனே சித்பவனே!

Dr. வே. கணேசவேல் குடும்பத்தினர்
சுந்தரவேல் வைத்திய நிலையம்
அல்வாய்.

இறைவனே தந்தார்
 இறைவனே வாங்கிக்கொண்டார்
 இறைவனை இறைஞ்சி இணைகழல்கள்
 தொழுவோம். இறைவனாகிய
 இளஞ்சிங்கம் செல்வன் சீத்பவனே
 சிறந்த தெய்வம் என்று எல்லோரும்
 மனநிறைவைக் காண்போம்.

அகில இலங்கைத் திருவள்ளுவர் கோட்டம், செயலாளர்,
 இலட்சுமணன் தோட்டம், ஆ. வடிவேலு
 தும்பளை, பருத்தித்துறை. (ஓய்வுபெற்ற அதிபர்)

கண்ணீர்விட்டு அழ முடியாதவர்களின் உதிரம்
 கண்ணீராகிவிடும் பலநாட்கள் உதிரத்தால் அழுதேன்.
 அருகில் நான் இல்லாவிட்டாலும் வந்த அருகில் இருந்த
 உணர்வுகளை கண்ட என் தங்கை மதி மூலம் எல்லாம்
 அறிந்த அதை என்ற பெருமதம் அடைந்தேன். உறவு
 முறையால் வந்த சொந்தத்தைக் காட்டிலும் அன்பு முறையால்
 வந்த சொந்தம் வலிமையுடையது. பரிபூரண அன்பு
 உண்மையுடையது, உரிமையுடையது. உண்மை
 உரிமையும், அன்பும் ஒரு நொடியில் வேருடன் சாய்ந்தது.
 சீத்பவனின் குறும்புகள் மட்டும் நிறல் ஆடுகின்றது. ஐயர்
 அண்ணாவுக்கும், அண்ணைக்கும் ஆறுதல் கூறுவதற்கு
 வார்த்தைகள் இன்றி தவிக்கின்றேன். அவனின்
 கடமைகளுக்கு எனக்கு உரிமையளித்த அண்ணாவிற்கும்,
 அண்ணைக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் என்றும் அத்கையின்
 ஆறுதல்கள்.

மாமா - இரத்தினகுமார்,
 அத்தை - சாந்தமலர் (அம்மன்)
 டென்மார்க்.
 26.03.2003.

எம்மையெல்லாம் தாய்க்குத் தாயாகவும், தந்தைக்கு தந்தையாகவும் இருந்து அன்புடனும், அரவணைப்புடனும் வளர்த்த முத்த அண்ணாவின் கனிஸ்ர புத்திரன் எனது ஆசை மருமகன் சீத்பவன் அவனுடைய மழலைப் பேச்சும், குறும்பும் எம்மிடமிருந்து விட்டகலா நினைவுகளாக்கி எம்மிடமிருந்து பறித்த இறைவன் தன் பாதமலர் சேர்த்தானோ. “அத்தை” “அத்தை” என அவன் மழலை ரொழியில் நெஞ்சமுருக அழைத்தவனே! தளரிலே பாதை மாறி தண்ணீரில் கலந்தவனே. காலையில் வீட்டுக்கு வந்த போது உன் குரல் கேட்டு மகிழ்ந்தோமடா! மாலையில் உன் ரொளனம் கேட்டு அதிர்ந்தோமடா! காலத்தின் கோலமடா மருமகனே! எத்தனை எத்தனை கனவுகள் அண்ணாவின் மனதில் அத்தனையும் நினைவாக்க வந்தவனே.

உனது மச்சானாகிய குபேனனுடன் நீ சேர்ந்து விளையாடி பிள்ளையார் பிடித்து பூசைகள் செய்தும் மச்சானாகிய விதுஜாவுடன் ஓடிப்பிடித்து விளையாடி மகிழ்ந்ததும் மாமா மாமா என்று மாமாவுடன் கனியறும் வார்த்தை பேசி உன் முத்துப் பற்களால் புன்னகை சிந்தி மன மகிழ வைத்தவனே. இவையெல்லாம் பாதியிலே நிறுத்திவிட்டு எம்மைப் பிரிந்து கவலையில் ஆழ்த்திவிட்டு இறைவனடி சேர்ந்தாயோ.

உன் ஆத்மா சாந்திக்கு இறைவனை வேண்டுகின்றேன். அண்ணா குடும்பத்திற்கு ஆறுதல் அளிக்க அம்பாள் கருணை புரிவானாக!

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

கரவெட்டி கிழக்கு,
தல்லையப்புலம்
பத்திரகாளி கோவில்,
கரவெட்டி.

மாமா
சிவபூர் வை.சிவராசாக் குருக்கள்
அத்தை வரலக்ஷ்மி (ராசாத்தி)
மச்சாள் விதுஜாஜெனி
மச்சான் குபேனன்.

கதிரவன் ஊர்வலம் நிற்கும் வரை.....

ஆயிரம் பிறைகள் காணும் வரை
 அலைகடல் ஓசை அடங்கும் வரை
 தனியே சிரித்தாய் தங்கமே
 சித்பவனே தனியனாய்!
 அப்பப்பா, அப்பம்மா என்று
 நித்தம் நித்தம் அழைப்பாயே!
 அப்போதெல்லாம் சுகம் மலர்ந்தது
 இப்போ மனம் கலங்குகின்றதே
 ஏது செய்வோம் விதியே வலியுடைத்து
 விதியே சதி செய்தது.
 கதிரவன் ஊர்வலம் நிற்கும் வரை
 காட்சியாய், உருவாய் வேறு பலவாய்
 தோற்றம் தருவாய் என எம்குலம்
 விளங்க ஒளிர்வாய் என்றிருந்தோம்
 பொய் யாய் இருளாய் நீரில்
 கலந்தாய் யாரும் காணாமலே
 சித்தப்பா பவானந்தன்
 நித்தியானந்தன், முகுந்தன், நிசாந்தன்
 அத்தைமார் ஈஸ்வரகௌரி,
 சுந்தரி, கலா எல்லோரும் ஓடி வந்தோம்
 சூரிய நிலவானாய்
 கதிரவன் ஊர் வலம் நிற்கும்வரை
 ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

அப்பப்பா

சிவரீ கந்த சோமசுந்தரக் குருக்கள் (J.P)

அம்மம்மா

சோ. அகிலாண்டேஸ்வரி.

சித்தப்பாமார், அத்தைமார்.

அன்பின் உருவாய், பாசத்தின் பிணைப்பாய் எம் அனைவருடனும் பழகிய எனது நல்லாசானின் கனிஸ்ட புத்திரன் சிப்புக்குட்டி. அவனது நினைவலைகள் எம்மால் என்றுமே மறக்க முடியாததாகிவிட்டது. அவன் குறும்பும், குறுநடையும் மழலையும் பேச்சும் எனது மனதில் இடம்பிடித்ததொன்று. என்னைக் கண்டால் ஏன் நீங்கள் பையித்தங்காய் மாதிரி இருக்கின்றீர்கள் என்று எழில் மொழி சிந்துவான். முன்னைநாள் ஆச்சியின் சட்டைக்குப் பின்னால் ஒழிந்து கொண்டு வந்து என்னை சிரிக்க வைத்தீர். ஆனால் இப்பொழுது தண்ணீரில் மறைந்து கண்ணீர் விடவைத்தீர். குட்டிஐயா எனக் கூப்பிட இல்லாது போய்விட்டீர். சொர்க்கத்தில் உமக்கென ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில் சாந்தியோடு இருக்க இறைவனை பிரார்த்தனை செய்கின்றேன்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

அண்ணா

தே. பகீரதன்

வால்டன் இடம்

தும்பளை.

அப்பம்மா, சித்தா என்று அடிக்கடி ஒடிநீ வருவாயே சித்பவனே! நெருக்கமானதே உன் அன்பு என்றிருந்தோம் விட்டுப்பிரிந்து நீரில் கலந்து காற்றில் பறந்து விட்டாயே! தினமும் நினைத்து வருந்தவிட்டாயே! சித்பவனே! உன்னை இனி எப்போ காண்போம்.

அப்பம்மா

சி. தாட்சாயினியம்பிகையம்மா

(சிவமணி)

சித்தா சி. மதியழகன் சுரேஷ் (கனடா)

குடும்பத்தினர்.

சித்தா சி. அறிவழகன் கணேஸ்

அன்புச் சிந்தையிலே
 நெஞ்சமே நணையும்
 செல்வச் சித்பவனின்
 சிரித்த முகம் சிந்தையை வாட்டுதே.
 அப்பாவுடன் படித்த காலத்தீவம்
 படிப்பித்த காலத்தீவம் - நீ
 நின்று செய்த குறம்புகளும்
 ஆசிரியர் பெருந்தகை கலாமணி அவர்களுடன்
 உசாவிய வார்த்தைகளும்
 அனைத்தும் மறக்க முடியவில்லையே.

உதயமோகன் ஆசிரியர்.
 அரவிந்தன் ஆசிரியர்.

விநித்சை வீட்டகலாத

நீனைவலைகள்.

அமரர் சே. சித்பவன்

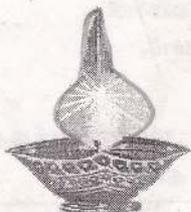
அன்பின் ஊற்றாய் அருகிலிருந்த
 அண்ணா என்று அழைத்தவனே
 விதியை வெல்ல யாரையா பாரினிலே,
 விதி உன்வசமானதாலே எம்மை விட்டுப் பிரிந்தாய்.
 அறிவின் சீகரமாய் அன்போடு அருகிலிருந்த
 அறிவுரைகள் தந்திடும் எமது தமிழாசான் சிவமூர்
 தியாக சோமாஸ்கந்தராஜாக் குருக்கள் அவர்களின்
 செல்வப் புதல்வனின் மறைவையிட்டுத்
 தயருற்றிருக்கும் குடும்பத்தார்க்கு எமது ஆழ்ந்த
 அனுதாபங்களைத் தெரிவிப்பதோடு அன்னாரின்
 ஆத்மா சாந்தியடையப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

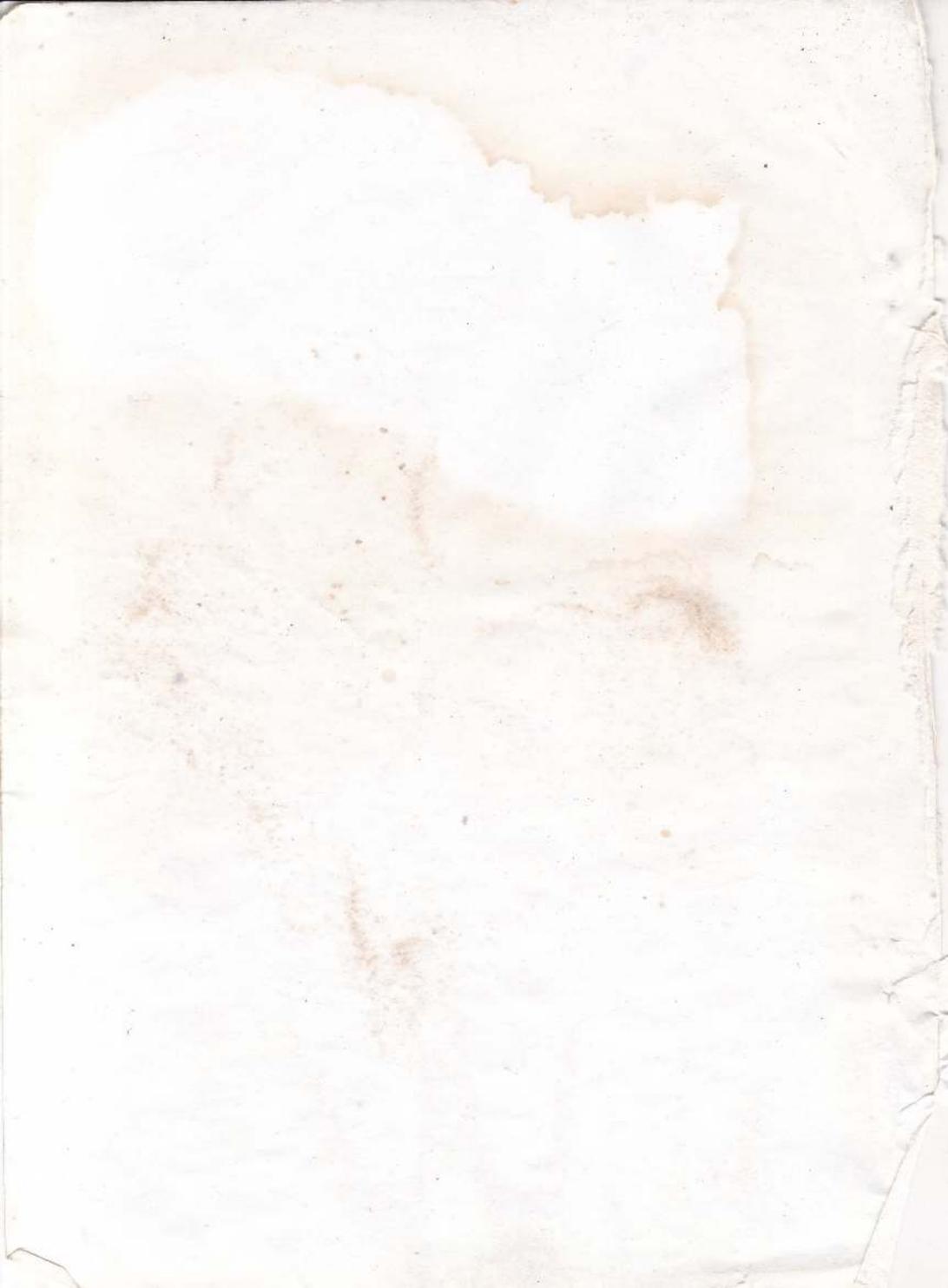
2003 கலைப்பிரீவு மாணவர்கள்

யா/ ஹாட்லிக் கல்லூரி

சே. சித்பவன்

1000
1000
1000

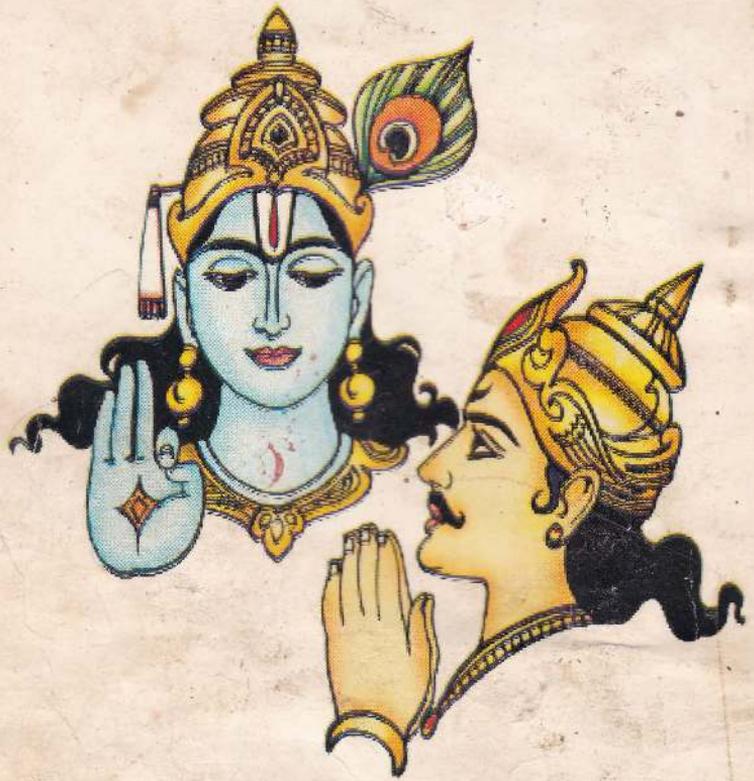
1000

2003.05.26

1991.09.01

~~0014.08.25~~

எது நடந்ததோ, அது நன்றாகவே நடந்தது. எது நடக்கிறதோ, அது நன்றாகவே நடக்கிறது. எது நடக்கவிருக்கிறதோ, அதுவும் நன்றாகவே நடக்கும். உன்னுடையது எதை இழந்தாய்? எதற்காக அழைக்காய்? எதை கொண்டு வந்தாய்? அதை நீ இழப்பதற்கு. எதை நீ படைக்க முயன்றாய் அது வீணாவதற்கு. எதை நீ எடுத்துக்கொண்டாயோ அது இங்கேயே கொடுக்கப்பட்டது. எது இன்று உன்னுடையதோ, அது நாளை மற்றொருவருடையதாகின்றது. ஒருநாள் அது வேறொருவருடையதாகும். இந்த மார்பம் உலக நியதி.

- பசுவதி -